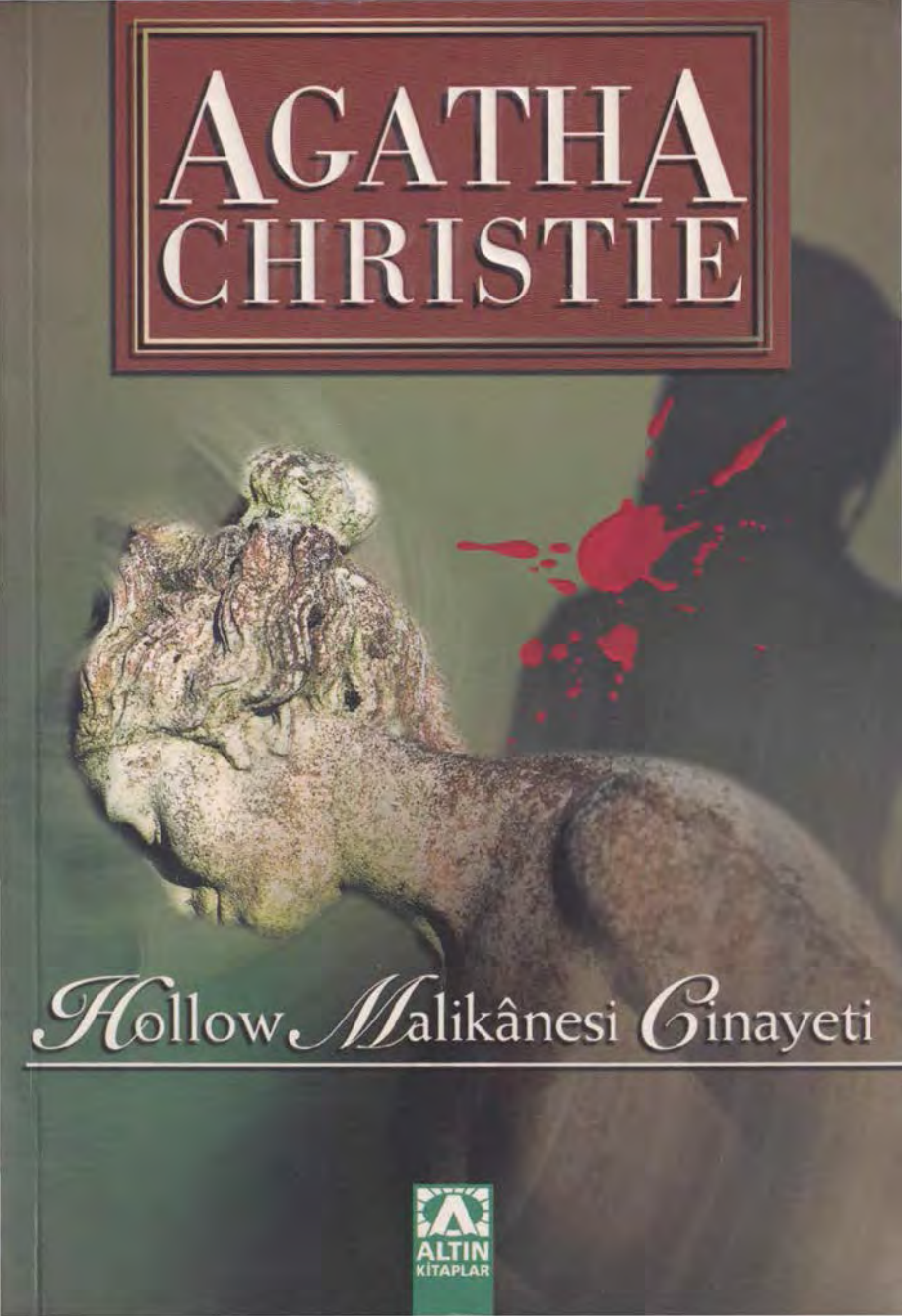
AGATHA CHRISTIE

Hollow Malikânesi Cinayeti

ALTIN KİTAPLAR

Lucy Angkatell'in köydeki evine öğle yemeği için davet edilen Hercule Poirot tatsız bir olayla karşılaşır. Kanlar içinde bir adam yüzme havuzunun yanında yatmaktadır. Başucunda duran karısının ise elinde bir tabanca vardır.

Poirot soruşturmaya başlayınca, o saygıdeğer yaşamların gerisinde arapsaçına dönmüş aile sırlarının varlığını keşfeder. Ve herkesten şüphelenmeye başlar...

"Birinci sınıf bir kurgu...
Uzun yıllardır bu denli iyi bir Christie romanıyla karşılaşmadık!"
San Francisco Chronicle

Agatha Christie

18.00₺

ISBN 978-975-21-1287-2

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI
THE HOLLOW

YAYIN HAKLARI
© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK
GÜLHAN TAŞLI

BASKI
2. BASIM / OCAK 2011
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1287 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

Hollow Malikânesi Cinayeti

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Larry ve Danae'ye

Yüzme havuzlarını cinayet sahnesi olarak kullandığım için özürlerimle.

Agatha Christie

GİZEMLİ OLAYLA İLGİSİ OLANLAR:

Lady Lucy Angkatell : Hollow Malikânesi'nin sahibesi. Zeki, geleneklere bağlı, telaşlı, sözünü esirgemeyen ve fazlasıyla unutkan bir kadın. Sosyal ve karizmatik kişiliğiyle karakterinin karanlık yanlarını gizliyordu.

Sir Henry Angkatell : Lucy'nin kocası. Sakin ve sağduyulu biri. Silah koleksiyonu var ve sık sık atış talimleri yapıyor. Karısını anlamakta zorlanıyordu.

Edward Angkatell : Lucy'nin kuzeni. Angkatell'lerin ata evi Ainswick'e miras yoluyla sahip olmuştu. Sakin mizaçlı, cazip, fazlasıyla duygusal genç bir adam. Henrietta'ya delicesine âşık ve geçmişle yaşıyordu. Kendini yetersiz buluyor, John Christow'un kişiliği altında eziliyordu.

David Angkatell : Lucy'nin diğer kuzeni. Kitap okumaya meraklı, entelektüel, sol eğilimli bir genç, asosyal. Çevresindekileri küçümsüyor, akrabalarından hoşlanmıyordu.

Henrietta Savernake : Lucy Angkatell'in kuzini. Yetenekli bir heykeltıraş, yaşamının temelinde sanat vardı. Çocukluğu Ainswick'te geçmişti. Güçlü, kendinden emin bir kadın, başkalarını mutlu etmekten hoşlanıyor, John'u kendinden bile fazla seviyordu.

Midge Hardcastle : Lucy'nin diğer kuzini, yarı Angkatell. Geçimini sağlamak için çalışmak zorundaydı, ailenin desteğini reddediyordu. Akıllı, duygusal bir genç kız. Edward'a âşıktı.

Doktor John Christow: Başarılı bir doktor, yakışıklı, zeki, kendinden emin karizmatik bir insan. Geçmişin baskısı yaşamını güçleştiriyordu. Henrietta'nın ruh eşi olduğunu düşünüyordu. Kendini mesleğine, Ridgeway hastalığının tedavisini bulmaya adamıştı.

Gerda Christow : John Christow'un ona tapan karısı. Aptal görünümlü, ağır, beceriksiz bir kadın. Yaşamdaki tek amacı kocasının isteklerini yerine getirmekti.

Terence Christow : Christow'ların oğlu. Bilime saygılıydı. Babasının gizemli ölümünü çözmek istiyordu.

Zena Christow : Christow'ların küçük kızı. Babası için baktığı kâğıt falında ölüm görmüştü.

Gudgeon : Angkatell'lerin sadık uşağı. Bir şeyler gizliyor, polisin malikâneye gelmesinden fazlasıyla rahatsız oluyordu.

Veronica Cray : Ünlü film yıldızı. Gösterişli, güzel, hırslı, her istediğini elde eden bir kadın. Aşırı derecede egoist, John'un yalnızca kendine ait olmasını istiyor, reddedilmeyi hazmedemiyordu.

Beryl Collins : John'un sekreteri. Aklı başında, sağduyulu bir kadın gibi görünüyordu.

Müfettiş Grange : Polis müfettişi, çok basit görünen bu olayda giderek çıkmaza girmenin huzursuzluğunu yaşıyordu.

Bayan Crabtree : Doktor Christow'un hastası. Yoksuldu ve Ridgeway hastalığına yakalanmıştı, ölüme mahkûmdu ama yaşama bağlılığı ve açıksözlülüğüyle doktorun hayranlığını kazanmıştı.

ve...

Hercule Poirot : Ünlü Belçikalı dedektif. Angkatell'in komşusu. Davetli olarak gittiği köşkte tanık olduğu cinayet sahnesinin gerçekliğinden kuşku duyuyordu.

1. BÖLÜM

Lady Angkatell o cuma sabahı iri mavi gözlerini yeni bir güne açtı. Ve her zamanki gibi daha gözlerini açtığı anda uyku sersemliği nedir bilmeden o gün halletmesi gereken sorunları düşünmeye başladı. Öyle çok sorunu vardı ki, ama o pırıl pırıl, işlek zihniyle bunlarla başa çıkmayı başarabiliyordu. Bir an önce birine danışmak ve konuşmak ihtiyacı içindeydi. Düşündü ve bunun için en uygun kişinin Hollow Malikânesi'ne henüz bir gece önce gelen küçük kuzini Midge Hardcastle olacağına karar verdi. Hemen yataktan kalktı. Halen dik ve düzgün olan omuzlarına bir sabahlık atarak koridordan doğruca kuzininin odasına gitti. Lady Angkatell şaşılacak derecede hızlı düşünen bir insandı. Koridor boyunca telaşlı adımlarla ilerlerken alışkanlığı olduğu üzere kafasında kuzini Midge ile yapacağı konuşmayı canlandırmaya çalışıyor, söyleyeceklerine karşı Midge'in vereceği cevapları tahmin etmeye çalışıyordu.

Lady Angkatell, Midge'in odasının kapısını açtığı sırada zihnindeki bu tartışma en hararetli boyuta ulaşmıştı.

"Evet, tatlım, sanırım sen de zorlu bir hafta sonunun bizi beklediğini biliyorsun."

"Ha?"

Midge derin ve huzurlu bir uykudan aniden uyandırılmış olmanın sersemliği içindeydi. Anlaşılmaz bir şekilde homurdandı.

Lady Angkatell doğruca pencereye doğru gidip panjurları açtı, sonra ani ve sert bir hareketle perdeleri yana çekerek eylül sabahının solgun ışığının odaya dolmasını sağladı.

Pencereden dışarı bakan Lady Angkatell neşeyle, "Kuşlar," diye mırıldandı. "Ne tatlılar."

"Efendim?"

"Neyse, hiç olmazsa hava bize sorun çıkarmayacak. Güzel olacağa benziyor. Bu da bir şey. Malikânede bunca birbiriyle anlaşması olanaksız insanın doluşmasının işleri ne denli güçleştirdiği konusunda senin de benimle aynı fikirde olduğundan eminim Midge. Yine salon oyunları, alaylar, iğnelemeler, arkadan konuşmalar; geçen yıl da aynen öyle olmuştu, zavallı Gerda'nın başına gelenlerden dolayı kendimi asla bağışlayamayacağım. Sonrasında Henry'ye aslında düşüncesizlik ettiğimi söyledim ama... Neyse, sonuçta onun da gelmesi gerekiyor işte, John'dan onsuz gelmesini istemek de çok büyük haksızlık olur. Bu da durumu çok daha güçleştiriyor tabii, işin en kötüsü de Gerda'nın aslında çok nazik ve iyi huylu bir insan olması. Gerda kadar iyi bir insanın bu denli akıl yoksunu olması insana bazen çok saçma gibi geliyor ama ikame yasası denilen bu olsa gerek. Yine de bunun hiç de adil olmadığını düşünüyorum."

"Lucy, yine neden bahsettiğini hiç anlamıyorum?"

"Hafta sonundan tatlım. Yarın buraya gelecek insanlardan. Bütün gece bunu düşündüm ve sonunda uykum kaçtı. Bu beni çok endişelendiriyor. Yine de seninle konuşmak insanın içini rahatlatıyor Midge. Sen her zaman öylesine duyarlı, mantıklı ve pratiksin ki."

Midge ciddiyetle, "Lucy, saatin kaç olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum, tatlım. Beni bilirsin, benim saatle hiç işim olmaz."

"Altıyı çeyrek geçiyor."

Lady Angkatell bu sözlerle verilmek istenen mesajı anlamadan ya da umursamadan ve en ufak bir pişmanlık bile duymadan, "Evet, tatlım," dedi.

Midge, ona dikkatle baktı. Lucy gerçekten de insanı çıldırtan, akıl almaz, uslanmaz biriydi. Midge, o sırada kendisine dalgın düşünceli gözlerle gülümseyen Lucy Angkatell'e bakarak, ona neden katlanıyoruz ki, hiç bilemiyorum, diye düşünüyordu.

Aslında o anda zihninden geçen bu düşüncelerin cevabını o kadar iyi biliyordu ki. Lucy'de öylesine olağanüstü, öylesine güçlü ve inandırıcı bir çekicilik vardı ki. Bu hep böyle olmuştu, hatta şimdi altmış yaşındayken bile, bu asla kaybolmamıştı. Zaten bu yüzden dünyanın dört bir köşesindeki insanlar, yabancı yetkililer, devlet başkanları, komutanlar, onun patavatsızlıkları karşısında rahatsızlık, şaşkınlık ve kızgınlık duysalar bile bunu hoşgörüyle karşılamışlardı. Eleştirileri yok eden ve zararsız hale getiren her zaman onun davranışlarındaki çocuksu saflık ve coşku olmuştu. Lucy'nin iri mavi gözlerini hayretle açıp, narin ellerini uzatarak, "Ohh, *affedersiniz,* çok üzgünüm," diye mırıldanmasıyla birlikte tüm kızgınlıklar anında kaybolurdu.

İşte yine yaptığından pişman, özür diliyordu.

"Tatlım, gerçekten çok üzgünüm. Bağışla beni. Ama beni uyarmalıydın."

"Şimdi söylüyorum ya, ama artık çok geç. Uykum kaçtı bir defa."

"Ne kötü, çok utandım! Neyse, bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Hafta sonu için mi? Neden? Bir sorun mu var?"

Lady Angkatell yatağın kenarına ilişti. Midge, bu oturuş şeklinin bile başkalarınınkine benzemediğini düşündü. Sanki bir peri bir an için yatağın kenarına ilişmişti.

Lady Angkatell yüzünde şirin bir ifadeyle ve çaresizlik içinde beyaz, zarif ellerini havaya kaldırarak, "Çok farklı karakterde insanlar bir arada olacak. Bu beni düşündürüyor –aslında *hepsi* de çok iyi ve sevimli insanlar ama– bir şekilde uyumsuzlar işte," dedi.

"*Kimler* geliyor?"

Midge, hızla köşeli alnına düşen kalın siyah perçemi elleriyle arkaya attı. Lucy'nin hiç de periye benzer bir hali yoktu.

"Şey, John'la Gerda gelecek," dedi Lucy. "Yalnız onlar olsa hiç sorun yok. Aslında John çok hoş bir adam, *çok* karizmatik ve havalı. Ama Gerda... şey, bence hepimizin ona karşı çok nazik ve anlayışlı olması gerekiyor. Çok ama çok hassas davranmalıyız."

Midge, ona karşı koymaktan kendini alamadı. Anlaşılmaz bir savunma içgüdüsüyle, "Haydi canım sende, durum o kadar da kötü olamaz herhalde. O hiç de kötü bir kadın değil aslında," dedi.

"Ah tatlım, o kadının insana çok dokunan bir hali var. O gözleri yok mu? Sanki söylenen hiçbir şeyi anlamıyormuş gibi bakıyorlar."

"Anlayamıyor," diyen Midge gülümsedi. "Seni anlayamayacağı kesin, ama bundan dolayı onu suçlayamam da. Sevgili Lucy, zihnin o denli hızlı çalışıyor ki, senin konuşma hızına yetişip, söylediklerini algılayabilmek herkesin harcı değil, büyük çaba gerektiriyor. İnsan bağlantı kurmakta zorlanıyor."

Lady Angkatell hafifçe mırıldandı. "Aynen bir maymun gibi."

"Neyse, Christow'lardan başka kim geliyor? Sanırım Henrietta?"

Lady Angkattell'in yüzü aydınlandı. "Evet, o gerçekten de bir güç abidesi. Bunu hissediyorum. Her zaman da öyleydi. Bildiğin gibi Henrietta her zaman her şeyin hakkından gelebilen, zeki, nitelikli bir insan. Zavallı Gerda konusunda da çok yardımı olacaktır. Geçen yıl kelimenin tam anlamıyla olağanüstüydü. O saçma, nükteli şiir yazma, kelime bulmaca ya da alıntı öykü anlatma oyunlarından birini oynuyorduk, hepimiz üzerimize düşeni yapmış, hatta hazırladığımız metni okumuştuk bile. Sonra birden zavallı Gerda'nın daha başlamamış bile olduğunu fark ettik. Hatta, oyunun ne olduğunu bile anlayamamıştı. Ne korkunç bir durum, değil mi Midge?"

"İnsanlar malikâneye yani Angkatell'lere neden gelirler, bir türlü anlayamıyorum Lucy? Üstelik de senin bu kendine özgü tuhaf konuşma stilin, buranın sürekli zekâ oyunları oynanan, beyni çalıştırmak gerektiren bir yer olduğu bilinirken."

"Evet tatlım, haklısın, ama yine de denemeliyiz. Bunun hep Gerda açısından nefret bir durum olduğunu, aslında biraz aklı olsa uzak kalmayı yeğleyeceğini düşünmüşümdür. Ama ne yaparsın ki gerçek bu... gelecek. Zavallıcık, senin de bildiğin gibi şaşkına dönüyor, ayrıca küçük düşüp inciniyor da. Üstelik John da ona karşı son derece sabırsız davranıyor, ortamı nasıl düzeltebileceğimi bilemiyorum. Aslında Henrietta'ya bunun için bile derin bir minnet duyuyorum. Geçen yıl tam ortalığın karıştığı sırada Gerda'ya dönüp giydiği kazağı çok beğendiğini söylemesi –aslında soluk salata yeşili, korkunç bir şeydi. Ucuz ve basitti, kermes filan gibi bir yerden alınmış olduğu öylesine belliydi ki– bile Gerda'nın keyfinin yerine gelmesine yetti. Kazağı kendisi örmüştü. Henrietta, ona örneğini verirse kendisinin de aynını örmek istediğini söyledi. Gerda'nın o anda yüzünde güller açtı, bundan büyük gurur duydu ve mutlu oldu. İşte

Henrietta böyle biri. Her zaman durumu idare etmeyi başarıyor, bir şeyler buluyor. Bu da bir yetenek."

"Demek sorunu gideriyor," dedi Midge ağır ağır.

"Evet. Ne söyleyeceğini iyi bilen biri o."

"Ah," dedi Midge. "Bazen söylemekten de öteye gidiyor. Henrietta'nın o kazağın aynısını ördüğünü biliyor muydun Lucy?"

Lady Angkatell birden ciddileşti. "Aman Tanrım. Yoksa bir de giydi mi?"

"Elbette giydi. Henrietta giydiğini kendine yakıştırmayı bilen zevkli biri."

"Üstünde korkunç görünmüyor muydu?"

"Hayır, Henrietta giyince çok güzel olmuştu."

"Neyse, öyle de olmalı zaten. Gerda'yla Henrietta arasındaki fark da bu. Henrietta'nın yaptığı her şey doğru ve güzeldir. Kendi işi dışındaki birçok konuda da bilgi sahibi ve becerikli. İnan bana Midge, eğer bu hafta sonunu başarıyla atlatmamızı sağlayabilecek biri varsa, o kişi Henrietta. Gerda'ya karşı nazik ve iyi davranacak, Henry'yi eğlendirecek, John'un keyfini yerine getirecek ve David'e de destek olacak. Bundan eminim."

"David Angkatell'e mi?"

"Evet. Biliyorsun o Oxford ya da Cambridge mezunu olmalı. O yaştaki gençlerle anlaşmak çok zor, özellikle de onun gibi iyi eğitim almış ve kültürlülerse. David de çok entelektüel bir genç. Öyle ki, insan bazen bu gençlerin bu denli aydın olmayı daha ileri yaşlara bırakmalarını istemeden edemiyor. İnsana dik dik bakıyor, tırnaklarını yiyorlar. Yüzleri sivilceli, âdemelmaları da genellikle çıkık. Ya hiç konuşmuyorlar ya da bağırarak konuşuyor ve biraz asi oluyorlar. Kısacası dayanılır gibi değil. Ama daha önce de dediğim gibi Henrietta'ya güvenim tam. Hep sakin ve nazik, nasıl davrana-

cağını biliyor. Her zaman doğru şeyi sormayı başarıyor. Ayrıca heykeltıraş olması da ona saygı duymalarını sağlıyor. Neyse ki tahtadan hayvan ve insan başları oymayı bıraktı, ama şimdi de madenler ya da alçıyla daha gelişmiş eserler yaratıyor. Hatta bu tuhaf eserlerini geçen yıl Yeni Sanatçılar Galerisi'nde sergiledi. Bu eserler Heath Robinson'un katlanır ayaklı merdivenlerini andırıyor. "Düşüncenin Yükselişi" ya da onun gibi bir şey deniyordu bunlara. Bu David gibi gençleri etkileyen bir akım... Bana sorarsan, ben bunun çok saçma olduğu kanısındayım."

"Sevgili Lucy!"

"Aslında Henrietta'nın yaptıklarından bazıları gerçekten de çok hoş. Örneğin, "Ağlayan Dişbudak Ağacı" adlı eseri gerçekten muhteşem."

"Sanırım Henrietta'da gerçekten sanat yeteneği var. Üstelik aynı zamanda çok candan, alçakgönüllü ve anlayışlı bir insan."

Lady Angkatell birden yerinden kalkıp yeniden pencerenin önüne gitti. Dalgın dalgın perdenin kordonunu çekiştirerek, "Acaba neden meşe palamudu?" diye mırıldandı.

"Meşe palamudu mu?"

"Perdelerin kordonlarında neden hep meşe palamudu kullanıldığını düşünüyordum. Aynen kapıların üstünde de hep ananas motifi olduğu gibi. Bunun bir nedeni olmalı. Rahatlıkla bir çam kozalağı ya da armut figürü de kullanılabilirdi. Çapraz bulmacalarda hep sorulur, hatta bazen domuzlara yedirildiği de belirtilir. Bunun hep çok tuhaf olduğunu düşünmüşümdür."

"Yine konuyu dağıtma Lucy. Buraya hafta sonu hakkında konuşmaya gelmiştin, unuttun mu? Gerçekten, neden bu kadar endişeli olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Eğer salon oyunlarından vazgeçersen, Gerda'yla konuşurken tutarlı ve anlayışlı olmaya çalışır-

san, aydın David'i sakinleştirmeyi de Henrietta'ya bırakırsan, sorun diye bir şey kalmaz. Zaten sen de aynı fikirdesin. Bunun ne zorluğu var ki?"

"İyi de bir şey daha var, tatlım. Edward da geliyor."

"Edward mı?" diye haykıran Midge bir süre konuşmayıp sustu. Neden sonra yavaşça sordu. "Edward'ı bu hafta sonu için davet etmek de nereden aklına geldi Lucy?"

"Ben çağırmadım Midge! Durum öyle gerektirdi. Kendisi istedi. Telgraf çekip, onu kabul edip edemeyeceğimizi sordu. Edward'ı bilirsin, çok duygusaldır. Eğer telgrafa, "Hayır," diye yanıt verseydim büyük olasılıkla bir daha asla buraya adımını atmazdı. O da öyle biri işte."

Midge ağır ağır başını sallayarak onayladı.

Evet, diye düşünüyordu Midge, Edward öyle biri işte. Bir an onun sevimli ve içten yüzü gözlerinin önüne geldi. Lucy'nin dayanılmaz çekiciliğinden bir parça almış, nazik ama çekingen, şipşirin bir yüz...

Lucy sanki Midge'in düşüncelerini okumuş gibi, "Sevgili Edward," diye mırıldandı ve hemen ardından ekledi. "Keşke Henrietta onunla evlenmeye karar verebilse. Edward'ı sevdiğini çok iyi biliyorum. Keşke Christow'lar olmadığı bir zaman gelip burada birkaç hafta sonu geçirseler... Bildiğin gibi John Christow'un Edward üzerindeki etkisi maalesef çok olumsuz oluyor. Diyebilirim ki, John her zaman *kazanan,* Edward da *kaybeden* taraf oluyor. Beni anlıyorsun değil mi?"

Midge tekrar başıyla onayladı.

"Christow'ların gelmesini engelleyemezdim, çünkü bu hafta sonu çok önceden ayarlanmıştı. İnan bana bu hafta sonunun her zamankinden çok daha zor geçeceğini hissediyorum Midge. Dik dik

etrafı süzüp, tırnaklarını yiyen David'le, kendini dışlanmış hissetmemesi için çaba harcamak gereken Gerda'yla, her zaman olumlu John ve olumsuz Edward'la durumu idare etmeye çalışmak... işte bu gerçekten güç bir iş Midge."

Midge mırıldandı. "Pudingin malzemeleri pek mut vermiyor."

Lucy bu benzetme karşısında gülümsedi. Dalgın dalgın, "Bazen bakarsın her şey kendiliğinden kolayca hallolur," dedi. "O dedektifi de bu pazar öğlen yemeğine davet ettim. Hiç olmazsa bir değişiklik olur, diye düşündüm. Sence de öyle değil mi?"

"Dedektif mi?"

"Hani yumurtaya benzeyen adam var ya o. Henry Bağdat'ta komiser olarak görevliyken o da bir olayı çözmek için oradaymış. Ya da belki daha sonrasında? Her neyse. Yüksek mevkideki bazı kişilerle katıldığımız bir yemekli davette o da vardı. Anımsıyorum da, beyaz bir takım giymişti, yakasına da pembe bir çiçek iliştirmişti. Siyah rugan ayakkabıları pırıl pırıl parlıyordu. Kimin kimi öldürdüğü hiçbir zaman ilgimi çekmediği için o zamanki olayı tam olarak anımsayamıyorum. Benim kanaatime göre biri ölmüşse bunun üzerinde durmak, yaygara koparmak çok saçma ve gereksiz."

"Ama bu kez burada bulunmasının nedeni bir cinayet değil, öyle değil mi Lucy?"

"Ah, hayır tatlım. Adam şu yeni komik köşklerden birinde kalıyor, hani şu kafanı vuracağın kadar alçak tavanlı, her tarafında tesisat boruları olan, bahçesi bahçeye benzemeyen, kibrit kutusunu andıran köşkler var ya, onlardan birinde yaşıyor. Londralıların bu tip tuhaflıkları var işte. Sanırım hemen bitişiğindeki köşkte de bir film yıldızı oturuyormuş. Onlar da bizim gibi burada sürekli yaşamıyorlar. Hatta..." Lady Angkatell dalgın dalgın odanın içinde dolaşmaya başladı. "Hatta bana öyle geliyor ki onlar bu evlerin rahat-

sızlığından mutlu bile oluyorlar. Neyse Midge, tatlım, bana yardımcı olduğun için sana öyle minnettarım ki."

Midge gülümsedi. "Bir yardımım olduğunu sanmıyorum Lucy."

"Olmadı mı?" diyen Lady Angkatell şaşırmış görünüyordu. "Neyse, haydi artık güzel bir uyku çek Midge. Kahvaltı için acele etme, uyumana bak. Uyandığında da istediğin kadar kaba davranabilirsin."

"Kaba mı?" diye soran Midge şaşırmış görünüyordu. "Neden ki? Ah, evet, anlıyorum," deyip güldü. "Senin içini okuyorum Lucy. Belki de senin sözünü tutarım, sana güveniyorum."'

Lady Angkatell gülümseyerek odadan çıktı. Banyonun açık kapısının önünden geçerken gözüne içerideki havagazı ocağı ve yanında duran çaydanlık ilişti.

İnsanların çayı sevdiklerini biliyordu, Midge de saatlerdir çay içmemişti. Midge için çay yapacaktı. Çaydanlığı ocağın üstüne koyup koridorun sonuna doğru yürüdü.

Kocasının odasının önünden geçerken bir an duraklayıp, kapının tokmağını çevirdi. Ama bir zamanların güçlü ve sözü geçen yöneticilerinden biri olan kocası Sir Henry Angkatell sevgili Lucy'sinin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu. Evet, Lucy'yi çok seviyordu, ama sabahları huzur içinde uyumak da istiyordu. Bu yüzden kapısı kilitliydi.

Lady Angkatell kendi odasına gitti. Aslında zihnini meşgul eden hafta sonu meselesini Henry'le de tartışmak istiyordu ama acelesi yoktu, bunu daha sonra da yapabilirdi. Odasında açık pencerenin önünde durdu, dalgın gözlerle bir süre dışarıya baktı, sonra bir iki kez esnedi. Ardından yatağına girip yastığa başını koydu. Ve bir iki dakika bile geçmeden ufak bir çocuk gibi derin bir uykuya dalıp, mışıl mışıl uyudu.

Ocaktaki çaydanlık kaynamıştı, kapağını takırdatarak kaynamayı sürdürdü...

Oda hizmetçisi Simmons, "İşte, bir çaydanlık daha yandı, Bay Gudgeon," dedi.

Beyaz saçlı uşak Gudgeon başını salladı. Yanık çaydanlığı Simmons'ın elinden alarak kilere götürdü. Oradaki gömme dolaplardan birini açtı, alttaki rafa depoladığı yarım düzine çaydanlıktan birini çıkararak, "Bunu alın, Miss Simmons," dedi. "Hanımefendinin bundan haberi olmamalı."

"Hanımefendi sık sık böyle şeyler yapar mı?" diye sordu Simmons merakla.

Gudgeon iç çekti.

"Hanımefendi çok iyi kalpli biri. Ama bir o kadar da unutkan, bilmem anlatabiliyor muyum? Ve ben, bu evde hanımefendiyi üzecek ya da endişelendirecek şeylerin mümkün olduğunca engellenmesi ve ona duyurulmaması gerektiğini düşünüyorum."

2. BÖLÜM

Henrietta Savernake, elindeki balçığı avuçlarının arasında yuvarladıktan sonra tasarladığı yere yerleştirip eliyle bastırdı. Deneyimli, zarif, hünerli elleriyle balçıktan bir genç kız başı şekillendiriyordu.

Bu arada ince, tiz ve zorlukla anlayabildiği bir ses kulağında çınlıyordu.

"Ben bu konuda tamamen haklı olduğumu düşünüyorum Miss Savernake."

"Gerçekten eğer sizin niyetiniz buysa!" dedim.

"Çünkü düşünüyorum da Miss Savernake, her genç kızın kendine olan saygısının gereği olarak bile böyle durumlara karşı koyması gerekir, bilmem ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Bana böyle şeylerin söylenmesine alışık değilim," dedim. "Tek söyleyebileceğim sizin çok kötü niyetli olduğunuz."

"Gerçi tatsızlık çıkarmak ya da kavga hiç hoş bir şey değil ama sanırım karşı çıkmakta haklıydım, öyle değil mi Miss Savernake?"

"Ah kesinlikle," diyen Henrietta'nın ses tonu öylesine coşkuluydu ki, ancak onu çok yakından tanıyanlar anlatılanları doğru düzgün dinlemediğini hemen anlayabilirlerdi.

"Eşiniz size başına böyle bir şeyin geldiğini anlatsa, eminim çok kızarsınız," dedim.

"Nedendir bilmem ama Miss Savernake, nereye gitsem mutlaka bir sorun çıkıyor. Ve bunda benim hiçbir suçum yok. Erkekler çok kolay etkilenen, şipsevdi tipler, öyle değil mi?"

Model kız cilveli bir kahkahayla kıkırdadı.

Gözlerini kısan Henrietta sanki büyük bir dikkatle dinliyormuşçasına, "Korkunç!" dedi.

Aslında, şu gözün altındaki düzlük ne kadar hoş, diye aklından geçiriyordu. Çok güzel oldu. Diğer taraftan gelen eğimle buluşması çok hoş. Uyumlu. Ama çenenin açısı yanlış... Kazıyıp yeniden yapmalıyım. Burası bayağı ustalık istiyor."

Yüksek, sıcak ve sevecen bir ses tonuyla ekledi. "Bu sizin için çok *zor* olmalı."

"Bence kıskançlık yalnızca insafsızlık ve dar görüşlülük Miss Savernake, bilmem ne kastettiğimi anlatabiliyor muyum? Nasıl diyeyim, bu açıktan açığa çekememezlik, kendilerinden daha genç ya da daha güzel birini gördüler mi hemen hakkında söylemedik söz bırakmıyorlar."

Modelin çenesini yeniden yapmaya çalışan Henrietta dalgın dalgın mırıldandı. "Evet, elbette."

Bu taktiği, yani zihninin bazı bölümlerini kapamak yıllar önce geliştirdiği bir yöntemdi, böylece zihninin bazı kısımları bir anlamda sugeçirmez bölmeler haline dönüşüyordu. Bunun sonucunda tamamen başka bir şey düşünürken briç oynayabiliyor, bilimsel bir tartışmaya katılabiliyor, hatta ayrıntılı bir mektup bile yazabiliyordu. İşte şimdi de zihnini tamamen parmaklarının arasında şekillenen Nausicaa olarak adlandırdığı büste vermişken kulağının dibindeki o çocuksu ince sesin anlattıkları zihninin bir köşesinde do-

lanıp duruyordu. Konuşmaya devam ediyordu. Modellerin konuşmak istemelerine alışıktı. Profesyonel modeller değil ama, özellikle amatörler kollarına bacaklarına bir türlü istenilen pozu verememenin sıkıntısını bir şekilde işi çenebazlığa vurup, beceriksizliklerini ağızlarına geleni söylemekle örtmeye çalışıyorlardı. Henrietta ise zihninin yalnızca önemsiz bir kısmı ile bunları dinleyip cevaplıyordu. Kafası tamamıyla çok uzaklarda, kendi işine odaklanmışken, "Bakışlarında kindar bir ifade olmasına rağmen, güzel, çok, çok güzel bu gözler," dedi.

Gözleriyle ilgilenirken kızın konuşmasını özellikle istiyordu. Sıra dudaklara geldiğinde ona susmasını söyleyecekti. Düşünüyordu da bu yumuşak, ince düzgün hatlardan böylesine kindar bir ifadenin ortaya çıkabilmesi gerçekten çok ilginçti.

Henrietta birdenbire hiddetle, lanet olsun, şu yaptığıma bak, kaşı mahvettim. Neden yaptımsa! Biraz abartmışım, hatları keskin ve zarifti, diye aklından geçirdi.

Kaşlarını çatarak, başını önündeki balçıktan yaptığı modelden, karşısındaki etten canlı modele döndürdü.

Doris Saunders konuşmaya devam ediyordu.

"Bunun üzerine ben de, "Kocanızın istediği takdirde bana hediye vermesinde nasıl bir sakınca olduğunu bilmek isterdim," dedim. "Neden veremesin ki? Yoksa bu davranışınızın altında üstü kapalı bazı imalar mı var? Sakın bunu düşünmeyin bile..." Görseniz Miss Savernake, ne kadar güzel, ne kadar zarif bir bilezikti, gerçekten çok hoştu. Tabii adamcağızın bana bunu güçlükle aldığını biliyorum ama yine de çok nazik bir davranıştı ve elbette onu geri vermeyi hiç düşünmüyorum."

Henrietta mırıldanarak, "Tabii, tabii," dedi.

"Ayrıca aramızda geçen bir şey de yok –yani öyle *kötü* bir şey– emin olun o anlamda bir şey asla olmadı."

"Tabii," dedi Henrietta. "Olmadığından eminim."

Henrietta'nın çatılan kaşları yerini gülümsemeye bıraktı. Daha sonraki yarım saat boyunca büyük bir coşkuyla çalıştı. Alnına balçık bulaştı, farkında bile olmadan elini götürmesiyle balçık saçlarının arasına kadar girdi. Gözleri yaptığı işten başka hiçbir şeyi görmüyordu. Ortaya çıkıyordu... Başarmak üzereydi...

Birkaç saat sonra ıstıraplarından, son on gündür giderek büyüyen ıstıraplarından kurtulacaktı. Onlardan iz bile kalmayacaktı.

Nausicaa... tüm yaşamı Nausicaa olup çıkmıştı. Nausicaa'yla kalkmış, Nausicaa'yla kahvaltı etmiş, sokağa Nausicaa'yla çıkmıştı. Saatlerce durup dinlenmeden, heyecan içinde caddeleri arşınlamış, bilinçaltında canlandırdığı kör ve güzel yüzü bulabilmek için çekmediği sıkıntı kalmamıştı. Modellerle konuşmuş, Yunan tipi konusunda çekinceler yaşamış ve bir türlü tatmin olamamıştı...

Bir şey arıyordu, onu harekete geçirecek bir şey... bilinçaltında yarattığı çehreyi hayata geçirecek canlı bir şeydi aradığı. Uzun yollar yürümüş, yorgunluktan bitap düşmüş ama gerçeği kabullenmişti. Bu dürtü zamanla ona güç veren, aynı zamanda da eziyet çektiren, sürekli bitip tükenmek bilmeyen bir özlem olup çıkmıştı.

Yürürken at gözlüğü takmış gibiydi, etrafında olup biteni görmüyordu. Attığı her adımda kafasındaki hayale bir adım daha yaklaşmak umuduyla çabalıyor, kendini zorluyordu... Kendini hasta, yorgun ve sefil, hatta berbat hissediyordu.

Ve sonra birden gözlerindeki perde kalkmış, rasgele bindiği, görmeyen, dalgın gözlerle etrafına bakındığı bir otobüste karşısında aradığını buluvermişti. Gördüğü oydu –evet, oydu– *Nausicaa!*

Dar alınlı çocuksu bir yüz, yarıaçık dudaklar ve hüzünlü gözler... dalgın, buğulu, görmeyen ve güzel gözler.

Kız düğmeye basmış, sonra da otobüsten inmişti. Henrietta da peşinden inip, onu izlemişti.

Artık her zamanki sakin ve sağduyulu haline dönmüştü. İstediğine ulaşmıştı, çaresizce ve şaşkın arayışın ıstırabı bitmişti.

"Sizinle tanışmıyoruz bu yüzden cüretim için beni bağışlayın. Açıkçası ben bir heykeltıraşım ve başınız tam benim hayalimdeki model."

Birinden bir şey isterken nasıl davranacağının bilinci içinde sevecen, nazik, neşeli ve biraz da ısrarcıydı.

Doris Saunders kuşkulanıp telaşlanmış, ama bir yandan da gururu okşanmıştı.

"Şey bilmem ki. Aslında bunu yapamayacağımdan eminim. Ama yalnızca *başsa,* olabilir. Yine de şimdiye kadar hiç böyle bir şey *yapmadım.*"

Her zamanki ikilemler, çekinceler, ücret konusundaki duyarlı, çekingen tavırlar.

Ama Henrietta ısrar etmişti. "Elbette ki ücret alacaksınız," demişti. "Hatta profesyonel modellerin aldığı ücretin aynını almanız için ısrar ediyorum."

İşte sonuçta Nausicaa karşısında duruyordu. Platformun üstünde oturuyor, çekiciliğinin ve güzelliğinin ölümsüzleştirileceğini düşünerek, mutluluk içinde –gerçi Henrietta'nın stüdyosunda gördüğü çalışmalardan hiç hoşlanmamıştı ama– ve keyifle kendisiyle ilgili açıklamalar yapıyordu. Üstelik anladığı kadarıyla dinleyicisinin sempatisi, duygudaşlığı ve ilgisi de kusursuzdu.

Hemen yanındaki masada gözlükleri duruyordu... Bunları güzel görünmek uğruna çok ama çok ender takıyor, yolunu duygula-

rıyla bulmayı yeğliyordu. Bir defasında Henrietta'ya onlar olmadan yarım metre ötesini görmesinin bile olanaksız olduğunu itiraf etmişti.

Henrietta anlayışla başını sallamıştı. Ve böylece Doris'in yüzündeki o boş ve sevecen bakışın nedenini de öğrenmişti.

Zaman ilerliyordu. Henrietta birden elindeki malzemeleri bir kenara bırakıp, kollarını açarak gerindi. "Tamam," dedi. "Bitirdim. Umarım fazla yorulmamışsındır?"

"Ooo, hayır Miss Savernake, çok teşekkür ederim. İnanın bu benim için çok ilginçti. Gerçekten bitti mi? Hem de bu kadar çabuk?"

Henrietta gülerek, "Yoo, hayır. Aslında tam olarak bitmiş değil. Üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor. Sizin açınızdan bitti sayılır. Ana hatları tamamladım, istediğimi yaptım."

Genç kız yavaşça platformdan indi. Gözlüğünü taktı ve o anda yüzündeki o saf, gizemli, güven verici çekicilik kayboldu. Geride basit, ucuz bir güzellikten başka bir şey kalmamıştı.

Henrietta'nın yanına gelip kilden modele baktı.

Gördüğü şeyin onun için hayal kırıklığı olduğu anlaşılıyordu.

Şüpheyle çekinerek, "Ah," dedi. "Bana hiç benzemiyor değil mi?"

Henrietta gülümsedi. "Oh, hayır," dedi. "Bu resim değil."

Gerçekten de modelle ortaya çıkan arasında pek bir benzerlik yoktu. Gözlerin yeri ve elmacıkkemiklerinin çıkıklığı saptanmıştı. Henrietta yalnızca Nausicaa için gereken ana hatları belirlemişti. Bu Doris Saunders değildi, bu uğruna şiirler yazılabilecek kör bir kızdı. Dudakları Doris'inkiler gibi hafifçe aralıktı, ama bunlar Doris'in dudakları değildi. Bu dudaklar ondan çok farklı bir dil konuşuyorlardı ve asla Doris'in düşünceleri olamayacak düşünceleri ifade ediyorlardı.

Hatlar belirgin değildi. Nausicaa'ydı o, ama onda Doris'i görmek...

Bayan Saunders şüpheyle, "Neyse," dedi. "Umarım üzerinde biraz daha çalışırsanız çok daha iyi görünür... Gerçekten artık bana ihtiyacınız yok mu?"

Henrietta, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Bu arada içinden, Tanrı'ya şükür ki yok, diye geçiyordu. "Gerçekten mükemmeldiniz. Size minnettarım."

Ustalıkla Doris'ten kurtulduktan sonra kendine koyu bir kahve yapmak için döndü. Yorulmuştu, hem de çok yorulmuştu. Ama mutluydu, mutlu ve huzurlu.

Tanrı'ya şükür, dedi içinden. Artık yeniden normal bir insan olabilirim.

Ve birden aklına John geldi.

"John," diye düşünürken yanaklarına hoş bir sıcaklık yayıldı, yüreğinin çarpıntısı bir an için soluğunu kesti.

Yarın, Hollow Malikânesi'ne gideceğim... ve John'u göreceğim, diye kendi kendine konuştu.

Divana yavaşça uzanarak sıcak kahvesini yudumladı. Yorgundu, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Üç fincan kahve içti. Kahve içtikçe eski gücüne kavuşuyordu.

Yeniden insan olduğunu hissediyordu, bu hoştu. Kendini huzursuz, zavallı, bitkin ve yitik hissetmekten kurtulmuş olmak çok güzeldi. Ayaklarını sürte sürte ve umutsuzca sokaklarda dolaşıp, ne aradığını bile tam olarak bilemeden öfke ve sabırsızlıkla bir şeyler araştırmak kadar insanı canından bezdiren bir şey olamazdı. Şimdi, çok şükür aradığını bulup istediğini yapmıştı. Neyse ki artık bundan sonra yapması gereken yalnızca sıkı bir çalışmaydı. Sıkı bir çalışmaya kim ne diyebilirdi ki?

Kahve fincanını kenara bırakıp ayağa kalktı ve Nausicaa'nın yanına gitti. Bir süre baktıktan sonra gördüklerinden memnun kalmayarak kaşları çatıldı.

Bu o değildi, tam olarak benzemiyordu...

Nerede yanlış yapmıştı?

Görmeyen gözler.

Görmeyen gözler gören gözlerden çok daha güzeldi... Görmeyen gözler yürek parçalayıcıydı, çünkü onlar kördü... Bunu başarabilmiş miydi yoksa?...

Evet, başarmıştı. Ama başka bir şey daha vardı. Yapmak istemediği ya da yapmayı düşünmediği başka bir şey... Bu ön çalışma genel anlamda kusursuzdu, evet, kesinlikle öyleydi. Peki de bu belli belirsiz, sinsi ifade neyin nesiydi?

Bu kindar, sinsi bir zihnin ifadesiydi.

Onu dinlememişti, gerçekten dinlememişti. Ama yine de buna rağmen o sözcükler bir şekilde kulaklarından girip parmaklarına geçerek oradan kilin ruhuna işlemişti.

Ve Henrietta bunu oradan çıkarıp atamayacağını, yok edemeyeceğini biliyordu...

Hiddetle geri döndü. Belki de bu bir yanılsamaydı. Evet, hiç şüphesiz öyleydi. Ertesi sabah kesinlikle çok farklı hissedecekti. Dehşet içinde, umutsuzca, insan ne kadar savunmasız... diye geçirdi aklından.

Kaşlarını çatarak stüdyonun öbür ucuna kadar yürüdü. Ve sonunda "Tapan İnsan" adlı eserinin önünde durdu. Bu kesinlikle kusursuz ve mükemmeldi. Hoş, hüzünlü, anlatmak istenilen şeyi tamamıyla ifade eden bir eser. Yıllardır satmaya kıyamadığı için de saklamıştı. Eseri dikkatle, eleştirel bir gözle inceledi. Evet, iyiydi. Bunda hiç kuşku yoktu. Uzun yıllardır yaptığı en iyi eserdi. Bu,

uluslararası bir sergi içindi. Ve kesinlikle sergilenmeye değer bir çalışmaydı.

Her şeyi tam istediği gibi ifade edebilmişti: Alçakgönüllülük, huşu, ense kaslarındaki direnç, omuzların düşüklüğü, hafiften yukarı kalkık baş, tapınmayla yok olan, kendinden geçmiş kişiliğin dile geldiği ifadesiz çehre.

Evet, teslimiyet, tapınma, bağlılık, adanmışlık, hepsi ifadesini bulmuştu bu eserde; ama asla puta tapma anlamında bir şey değildi bu...

Henrietta derin derin iç çekti. Ah, keşke John kendine o kadar çok kızmamış olsaydı, diye düşündü.

Onun öfkesi Henrietta'yı çok şaşırtmıştı. Ve John'un bu öfkesinin belki Henrieatta'nın kendisinin bile farkında olmadığı bir şeyi fark etmesini sağladığını düşünüyordu.

John, ona açıkça, "Bunu sergiye koyamazsın," demişti.

Henrietta da inatla, "Koyacağım," demişti.

Ağır ağır yeniden Nausicaa'nın yanına geldi. Her şeyi en iyi şekilde yaptığını düşündü. Üstüne su serptikten sonra kil büstü yaş bezlerle sardı. Bu halde pazartesi ya da salıya kadar bekleyebilirdi. Acele etmesine gerek kalmamıştı. Üzerindeki baskı kalkmıştı, gerekli olan tüm detaylar tamamdı. Bundan sonra yapacağı tek şey sabırla çalışmaktı.

Üstelik önünde onu bekleyen Lucy, Henry, Midge ve de John'la beraber geçireceği üç mutlu gün vardı.

Henrietta esnerken kol ve bacaklarını aynen bir kedi gibi, zevkle ve coşkuyla gerdi. Ancak şimdi ne kadar yorgun olduğunu anlıyordu.

Hemen sıcak bir banyo alıp yatağına girdi. Sırtüstü yatarak gökyüzündeki yıldızlara baktı. Sonra gözleri her zaman açık bırak-

tığı, ilk yaptığı çalışmalardan biri olan cam bir maskı aydınlatan küçük ampulün ışığına kaydı. Şimdi bunun oldukça belirgin, anlaşılır bir tasarım olduğunu düşünüyordu. Fikir olarak da gelenekseldi.

Henrietta, insanın kendini geliştirmesinin büyük şans olduğunu düşündü.

Ve uyku! Kendisi uyanık kalmak istemediği sürece içtiği kahve ne kadar koyu olursa olsun onun uykusunu kaçırmazdı. Çok önceden uyku ritmini istediği şekilde ayarlamaya alışmıştı.

Düşünceleri algılar, beyninizden ayıklar ve sonra üzerinde durmadan zihninizin parmakları arasından akıp gitmelerine izin verip üzerlerinde ısrarla durmazsanız, fazlaca yaşatmazsanız, onlara yoğunlaşmazsanız... Sakince gelip geçmelerine izin verirseniz, uykunuzu kaçıramazlar.

Dar sokakta bir araba homurtusu duyuldu, bir yerlerden kahkaha ve bağrışma sesleri geliyordu. Henrietta bunları uykuya dalarken duyuyordu.

Sonra bir an zihninde otomobili kükreyen bir kaplan olarak canlandırdı... sarı ve siyah... yaprağı andıran çizgileriyle –yapraklar ve gölgeleri– sıcak bir yabanıl orman... ve de yamaçtan aşağı akan bir nehir... geniş, tropikal bir nehir... nehrin denizle kucaklaşması ve bir geminin limandan ayrılışı... "hoşça kal" diye bağıran boğuk sesler... veda edenler... John, güvertede ve onun yanında... o ve John yola çıkıyorlar... mavi deniz, alt katta yemek salonu... John'un masanın arkasından ona gülümsemesi... Maison Dorée'dekine benzer bir akşam yemeği... zavallı John, çok öfkeli!... gece, temiz ve açık havaya çıkmaları... sonra otomobilde, vitesin kayarcasına değişimini hissetmek... rahatça, fazla çabaya gerek kalmadan Londra'ya varış... Shovel Down'a çıkış... ağaçlar... tapılası ağaçlar... Hollow

Malikânesi... Lucy... John... John... Ridgeway hastalığı... Sevgili John...

Ve sonsuz bir mutluluk içinde uykuya dalış.

Ama birden bir şey, bir huzursuzluk, tuhaf bir suçluluk duygusu sanki onu hızla silkeledi ve bu mutlu uykudan uyandırdı. Yapması gereken bir şey... Yapmaktan kaçındığı bir şey...

Nausicaa?

İstemeyerek, ağır ağır yatağından kalktı. Lambaların hepsini yakıp, çalışma masasına gitti ve ıslak bezleri açtı.

Birden derin bir soluk aldı.

Karşısındaki Nausicaa değildi... Bu Doris Saunders'tı.

Henrietta'nın bir an kalbi sıkıştı. Dudakları kıpırdadı, kendi kendine yalvarıyordu. "Bunu doğru yapmalıyım... Doğru yapmalıyım..."

Aptal, dedi kendi kendine. Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun.

Eğer bunu hemen düzeltmezse ertesi gün yeniden ele alıp düzeltmeye cesaret edemeyeceğinin bilincindeydi. Bu kendi canına kıymak gibi bir şeydi. Acı veriyordu... evet, gerçekten de acıtıyordu, derinden yaralıyordu.

Henrietta, herhalde kediler de yeni doğurdukları yavrularındaki eksikliği fark edip, onu öldürürken aynen böyle hissediyorlardır, diye düşündü.

Kısa ve derin bir soluk aldıktan sonra kilden yapmış olduğu başı yerinden koparıp aldı, ağır kitleyi kucaklayıp doğruca kil teknesinin yanına götürdü ve bütün hırsıyla içine fırlattı.

Soluk soluğa teknenin başında durup, kile bulaşan ellerine baktı. Hâlâ üzerindeki gerek fiziksel gerekse ruhi baskıyı atamamıştı. Hâlâ huzursuzdu. Ağır ağır ellerindeki çamuru temizledi.

Yeniden yatağa döndü, içinde tuhaf bir boşluk ama bir nebze de olsa huzur hissediyordu.

Üzülerek Nausicaa'nın bir kez daha var olmayacağını düşündü. Doğmuştu, kirlenmişti ve ölmüştü.

Ne tuhaf, diye düşündü. "İnsan farkına bile varmadan heykelin içine neler sızabiliyor."

Doris Saunders'ı dinlememişti –gerçek anlamda dinlememişti– yine de Doris'in küçük, basit, kindar zihninde oluşanlar onun içine işlemiş ve farkına bile varmadan ellerini etkilemişti.

Ve aslında Nausicaa olması gereken, karşısına, Doris ya da şimdiki haliyle bir kil parçası olarak çıkmıştı ve yalnızca artık bir hammadde olduğu için de yakında bambaşka bir şekil alacaktı.

Henrietta sanki bir rüyadaydı ve içinden, acaba *ölüm* de böyle bir şey miydi? İnsan denilen şey yalnızca bir şekil, birinin düşüncelerinin yansıması mıydı? İyi de kimin düşüncesinin? Tanrı'nın mı, diye geçirdi.

Peer Gynt'te ileri sürülen fikir de bu değil miydi? Aynen kalıpçıya yanıt verirken söylediği gibi.

"Tam ve doğru insan olarak ben... ben kendim neredeyim?
Kaşının üstünde Tanrı'nın işareti olan ben, ben neyim?"

Acaba John da böyle mi hissediyordu? Önceki akşam o kadar yorgundu ki... bir o kadar da kırıcı. Ridgeway hastalığı... O kitapların hiçbirinde bu Ridgeway'in ne olduğundan bahsedilmiyordu. Aptallık bu, diye düşündü, Ridgeway hastalığının ne olduğunu bilmek istiyordu.

3. BÖLÜM

John Christow muayenehanesinde o sabah sondan bir önceki hastasını muayene ediyordu. Bakışları hem sempatik, hem cesaret vericiydi. Kadın hastası şikâyetlerini açıklıyor, hatta fazlasıyla ayrıntılara girerken o sakin, sevecen, cesaret verici bakışlarıyla onu izliyordu. John arada sırada anladığını belirtir şekilde başını sallıyor, sorular sorup önerilerde bulunuyordu. Hasta derin bir sıcaklık duydu. John Christow gerçekten olağanüstüydü. Öylesine ilgili, öylesine dikkatli ve candandı ki, onunla konuşmak bile insanın kendini daha iyi hissetmesine yetiyordu.

John Christow bir reçete çıkarıp yazmaya başladı. Kadına bağırsaklarını çalıştırmaya yardımcı bir ilaç vermenin doğru olacağını düşünüyordu. Yeni Amerikan malı ürünler gerçekten çok etkileyiciydi; selofan kâğıtlara sarılmış, hoş, somon renkleriyle çok çarpıcıydılar. Çok da pahalıydılar, satın almak kolay değildi. Her eczanede bulunmuyordu, pahalı oldukları için eczacılar onları pek stoklamıyorlardı. Bu kadın herhalde Wardour Caddesi'ndeki o küçük yere gidebilecek durumdaydı. Bu yararlı olabilirdi, böylece onu bir iki ay oyalayabilirse sonra başka bir şey düşünürdü. Bu kadının tek

sorunu bünyesinin zayıflığı ve kuruntusuydu ve bunun için yapabileceği pek bir şey olmadığını iyi biliyordu. Bunun bir tedavisi yoktu. Yaşlı Bayan Crabtree'ye benzemiyordu...

Sıkıcı bir sabahtı. Finansal açıdan kârlıydı, ama hepsi o kadar işte, ötesi yoktu. Tanrım, ne kadar da yorgundu. Bu hasta kadınlardan, onların şikâyetlerinden bıkmıştı. İnlemeler, sızlanmalar, kuruntular... Bazen buna deyip değmediğini düşünüyordu. Ama sonra St. Christopher'daki, Margaret Russell Hastanesi'ndeki sıra sıra hasta yataklarını ve o yataklardan birinde yatan Bayan Crabtree'nin dişsiz ağzıyla güvenli bir şekilde gülümseyişi gözlerinin önüne geliyordu.

Bayan Crabtree'yle birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Kadın tam bir savaşçıydı, hemen yanındaki yatakta yatan hasta gibi kendini bırakmamıştı. John'un yanındaydı, çünkü yaşamak istiyordu. Üstelik yaşadığı yoksul çevre, harabe denilecek evi, gece gündüz içen bir kocası, başa çıkılmaz asi çocukları, her gün, gün boyu büyük ofislerin bitip tükenmez koridorlarını ovmak zorunda olduğu düşünülünce, nasıl olup da böylesine yaşama arzusuyla dolu olabildiğini akıl almıyordu. Bunun nedenini bir Tanrı biliyordu, bir de o! Ağır bir iş yükü, sayısız kahır ve çok az zevki olan bir yaşam! Ama yaşamak istiyordu, yaşamdan zevk alıyordu. Bayan Crabtree de aynen onun gibi, yani John Christow gibi yaşamı seviyor ve ondan zevk alıyordu. Onlara keyif veren yaşamın koşulları değil, var olmanın kendisiydi, bundan alınan tattı. İlginç ve tanımlanamaz bir durumdu bu. John bunu Henrietta'yla konuşması gerektiğini düşündü.

John ayağa kalkıp hastasını kapıya kadar geçirdi. Kapıda kadının ellerini avucunun içine aldı; sıcak, dostça, güven ve cesaret ve-

ren bir davranıştı bu. Sesi de ilgili, içten, sevecen ve cesaret vericiydi. Kadın oradan içi rahatlamış olarak, hatta mutlu bir şekilde ayrıldı. Doktor Christow işini biliyordu.

Kapı kadının arkasından kapandığı anda John Christow onu unuttu, işin doğrusu aslında orada olmasına rağmen onun varlığını algılamamıştı. Yalnızca görevini yapmıştı. Alışkanlık! Otomatik biçimlenen bir davranış şekliydi! Her ne kadar aklı başka yerde olsa da öyle görünmemişti. Bir doktor olarak yapması gereken buydu ve azalan enerjisinin de giderek tükendiğini hissediyordu.

Kendi kendine mırıldandı. "Tanrım, ne kadar da yorgunum!"

Randevusu olan yalnızca bir hastası kalmıştı, sonrasında çıkabilirdi. Birden aklı o hafta sonu tatiline gitti. Altın sarısı yapraklar, kızıl kahve bir renge dönüşmüş, nemli toprak sonbahar kokmaya başlamış olmalıydı; koruluktaki ağaçların arasındaki patikalar, şöminede yanan odunlar ve Lucy –dünyanın en eşsiz, tatlı ve zarif yaratığı– merakı, farklı, karmaşık düşünceleri ve telaşıyla benzersizdi. Ev sahibi olarak Henry ve Lucy'yi İngiltere'deki diğer ev sahiplerine yeğlerdi. Hiç kuşkusuz Henry'le Lucy İngiltere'nin en kusursuz ev sahipleriydiler. Hollow Malikânesi de şimdiye kadar gördüğü malikânelerin en güzeliydi. Pazar günü Henrietta'yla korudaki ağaçların altında gezecek ve tepenin kayalık yamaçlarına tırmanacaklardı. Henrietta'yla dolaşırken yeryüzündeki tüm hasta insanları unutuyordu. Tanrı'ya şükür, Henrietta sağlıklı, diye düşündü.

Sonra birden duraksayarak, "Zaten olsa da bunu bana söylemezdi," dedi.

Muayene etmesi gereken bir hastası daha vardı. Masasının üstündeki zile basması gerekiyordu. Ama nedense eli bir türlü zile doğru uzanmıyordu. Üstelik gecikmişti de. Üst kattaki yemek oda-

sında öğle yemeği hazır olmaydı. Gerda'yla çocuklar onu bekliyor olmalıydılar. Acele etmeliydi.

Yine de kıpırdayamıyordu. Yorgundu hem de çok yorgundu.

Bu yorgunluk halleri son zamanlarda ortaya çıkmış, giderek de artmıştı. Bunun kökeninde bilincinde olmasına rağmen engellemeyi başaramadığı, giderek artan öfke nöbetleri ve sinirlilik hali vardı. Her an her şeye kızıyordu. Zavallı Gerda, diye düşündü, benim yüzümden nelere katlanması gerekiyor. Ama keşke bu kadar teslimiyetçi olmasaydı. Onun, yani John'un kesinlikle suçlu olduğu durumlarda bile hemen suçu üstleniyordu. Her şeye boyun eğmeye hazırdı. Bazı günler Gerda ne söylese, ne yapsa John'u kızdırıyordu. John üzülerek ve pişmanlıkla aslında beni öfkelendirip bezdiren onun böylesine erdemli bir insan olması, diye düşündü. Onun sabrı, alçakgönüllülüğü, özverisi, kocasının isteklerini daima kendininkilerden üstün tutması John'u kızdırıyordu. Gerda, onun ani öfke nöbetleri karşısında da asla alınmaz, incinmez, ona karşı kendinin de bir fikri olabileceğini savunmaz, asla bu tavrından taviz vermezdi.

Aslında, onunla evlenmemin nedeni de zaten bu değil miydi? Şimdi neden şikâyet ediyorum ki? St. Miguel'deki o yazdan sonra... diye düşündü.

Düşünüyordu da, Gerda'da onu bu denli öfkelendiren özelliklerin aslında Henrietta'da olmasını istediği, ama bulamadığı özellikler olması ne ilginçti. Henrietta'da onu kızdıran –hayır, bu yanlış bir sözcüktü, Henrietta'nın onda uyandırdığı duygu kızgınlık ya da öfke değildi– onu delirten, Henrietta'nın hiç değişmeyen doğruluk anlayışıydı. Onun bu konuda şüpheleri vardı. Henrietta'nın insanlara karşı davranışları oldukça çelişkiliydi. Bir defasında John Henrietta'ya, "Sanırım sen yeryüzünde tanıdığım en büyük yalancısın," demişti.

"Belki."

"İnsanlara daima onları mutlu edecek şeyleri söylemeye çalışıyorsun."

"Belki de böyle davranmak bana daha doğru geliyor?"

"Yani sence bu gerçeği söylemekten daha mı doğru?"

"Evet, kesinlikle ondan çok daha iyi."

"Peki, o zaman neden biraz olsun yalan söyleyip *beni* mutlu etmiyorsun?"

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Bağışla beni John, bunu sana yapamam."

"Ama benim senden duymak istediğim sözcükleri iyi biliyorsun, değil mi?"

Neyse, şimdi Henrietta'yı düşünmenin zamanı değildi. Onu zaten o gün öğleden sonra görecekti. Şimdi tekrar işine dönmeliydi. Zile basıp, dışarıda bekleyen son lanet hastasını çağırmalıydı. Bir başka hasta yaratık. Gerçekte çok az rahatsızlığı olsa da, bunu abartan hastalık hastası kapris yüklü bir kadın daha. İyi de kadın parasını ödüyorsa, hastalık hastası rolü oynamaktan zevk alıyorsa, neye itiraz ediyordu ki? Dünyanın dengesini sağlayan Bayan Crabtree'ler de vardı nasıl olsa.

Hâlâ yerinden kıpırdamıyordu.

Yorgundu hem de çok yorgundu. Çok uzun zamandır kendini sürekli bitkin hissediyordu. Her şeyden bezmişti. İstediği bir şey vardı... şiddetle istediği bir şey.

Sonra birden kafasında bir düşünce şekillendi. *Eve dönmek istiyorum,* diye geçirdi içinden.

Bu düşüncesi kendisini bile çok şaşırtmıştı. Böyle bir düşünce nereden aklına gelmişti ki? Bunun ne anlamı olabilirdi? Ev mi? Hiçbir zaman bir baba evi olmamıştı ki. Ebeveynleri İngiltere'den Hindistan'a göçmüş İngilizlerdendi. Kendisi İngiltere'de teyze ve amcalarının yanında büyümüş, yaşamı sanki bir ona bir diğerine tatile gelmişçesine geçmişti. Yaşamı boyunca sahip olduğu ilk ve tek ev Harley Caddesi'ndeki bu evdi.

Burayı evi olarak düşünebilir miydi? Başını umutsuzca salladı. Öyle olmadığını biliyordu.

Birden kendini tıbbi olarak mercek altına aldı. Zihninde birden beliren bu ifadenin anlamı ne olabilirdi?

Eve dönmek istiyorum.

Bunun ardında bir şey olmalıydı, onu etkileyen bir tür imaj belki.

Gözlerini kısarak düşündü, bilinçaltına yerleşmiş bir şeyler olabilir miydi?

Ve birden zihninde Akdeniz'in derin maviliği, palmiyeler, kaktüsler ve sulu armutlar canlandı. Sıcak yazın tozlu kokusunu hissetti ve sahilde güneşte yattıktan sonra suyun kızgın tenindeki serinliğini anımsadı. *St. Miguel!*

Şaşırmış ve bir anlamda hayal kırıklığına uğramıştı. Yıllardır St. Miguel'i hiç anımsamamıştı. Oraya yeniden gitmeyi istiyor filan değildi. Orası yaşamında kapanmış bir sayfaydı.

On, on beş sene evveldi. O zaman doğru olanı yapmıştı. Kararında kesinlikle haklıydı. Veronica'ya delicesine âşıktı, ama bunun sonu yoktu. Veronica, onun hem bedenini hem yüreğini ele geçirmek istemişti. O tam bir egoistti ve bunu da kabul ediyordu. Veroni-

ca isteklerinin birçoğunu elde etmişti, ama onu ele geçirmeyi başaramamıştı. John kaçmıştı. Daima bağlı kaldığı inançlarına göre hareket etmiş, galiba onu fazlaca kırmıştı. Ona karşı açık ve net olarak konuşmuş, geleneksel anlayıştan asla vazgeçmeyeceğini belirterek onu sözleriyle incitmişti. Kısacası onu reddedip sonrasında da terk etmişti. Aslında gerçek, onun kendi hayatını yaşamak istediğiydi. Kendi yolunu çizmesi Veronica'nın asla izin vermeyeceği bir şeydi. *Onun* istediği kendi bildiği gibi yaşamak, bu arada John'u da yanında taşımaktı.

John'un kendisiyle Hollywood'a gelmek istemediğini duyduğunda çok şaşırmıştı.

Kibirle, adeta hor görerek, "Eğer gerçekten de doktor olmak istiyorsan, ihtisasını orada da tamamlayabilirsin. Gerçi bence hiç gerek yok ama... Yaşamın için gerekli olandan daha fazlasını ben sağlayacağım, yığınlarla para kazanacağım."

John hemen hiç tereddüt etmeden yanıt vermişti. "Ben mesleğime bağlıyım. Mesleğimi seviyorum. *Radley*'le çalışacağım."

Genç, berrak tınılı sesinde hafif bir acemilik ve korku vardı.

Veronica burun kıvırmıştı. "Ay, o gülünç, huysuz ihtiyarla mı çalışacaksın?"

John öfkeyle, "Senin o gülünç, huysuz ihtiyar dediğin adamın bulaşıcı hastalıklar ve salgınlar konusunda ne değerli çalışmaları olduğunun farkında mısın?" demişti. "Kendini insanlara yardım etmeye adamış biri o."

Veronica onun sözünü yarıda keserek bağırmıştı.

"Bulaşıcı hastalıklar, salgınlar kimin umurunda? Kaliforniya'nın iklimi muhteşem. Ayrıca dünyayı gezip görmek de olağanüstü

bir şey. Yanımda olmazsan bunların hiçbirinden zevk alamam. Seni istiyorum John, sana *ihtiyacım* var."

Bunun üzerine John, Veronica'ya şaşırtıcı bir öneri yapmış, Hollywood'dan aldığı teklifleri reddederek, onunla evlenip Londra'ya yerleşmesini istemişti.

Veronica bundan hoşlanmış ama kararından da dönmemişti. John'u seviyordu ama Hollywood'a gidecekti. John onunla evlenmeli ve onunla Hollywood'a gitmeliydi. Güzelliğinden ve gücünden hiç kuşkusu yoktu.

John bu durumda yapılacak yalnızca bir tek şey kaldığını görmüş ve onu yapmıştı. Aralarındaki ilişkinin bittiğini bildiren bir mektup yazmıştı.

Bunu yaparken bir hayli ıstırap çekmişti ama yaptığının en doğru ve akıllıca hareket olduğundan kesinlikle emindi. Ardından da hemen Londra'ya dönmüş ve Radley'le çalışmaya başlamıştı. Ve bir yıl sonra da her anlamda Veronica'dan tamamen farklı bir kadın olan Gerda ile evlenmişti.

Kapı açıldı ve sekreteri Beryl Collins içeri girip, "Bayan Forrester muayene etmenizi bekliyor," diye hatırlattı.

"Biliyorum," dedi John kısaca.

"Ben unuttuğunuzu düşünmüştüm."

Beryl odanın öbür tarafına doğru yürüdü ve kapıyı açıp çıktı. John Christow onu çıkarken izledi. Beryl basit bir kızdı, ama son derece işbilir ve becerikliydi. Altı yıldır onunla çalışıyordu. Bu süre içinde tek bir hata yapmamıştı; asla sinirlenmez, endişelenmez ya da telaşlanmazdı. Siyah saçları, çamuru andıran koyu renkte bir teni ve azimli bir çene yapısı vardı. Kalın camlı gözlüklerine rağ-

men parlak gri gözleriyle gerek onu gerekse diğer insanları hep aynı sakin, dikkatli bakışlarla süzerdi.

Sade, düzgün, aklı başında bir sekreter istemişti, evet istediği nitelikte bir sekreteri vardı ama John Christow zaman zaman kendini bu konuda da haksızlığa uğramış gibi hissediyordu. Gerek yaptığı iş gerekse de ortam kuralları Beryl'in işverenine kayıtsız şartsız sadık ve yakın olmasını gerektiriyordu. Ama John her zaman Beryl üzerindeki etkisinin sınırlı olduğunun bilincindeydi. Ne sadakat, ne özveri... Beryl, onu yalnızca hata yapabilecek, sıradan bir insan olarak görüyordu. Onun kişiliğinden etkilenmiyor, cazibesine kapılmıyordu. Hatta John bazen onun kendisini *sevdiğinden* bile şüphe duyuyordu.

Bir defasında onun telefonda bir arkadaşına, "Hayır, onun aslında göründüğünden *daha* bencil olduğunu sanmıyorum. Bana daha çok düşüncesiz ve duyarsız bir insanmış gibi geliyor," dediğini duymuştu.

John, onun kendisinden bahsettiğini anlamıştı. Gün boyunca öfkesinden içi içini yemişti.

Her ne kadar Gerda'nın koşulsuz özverisi ve itaatkârlığı onu kızdırıyorsa da Beryl'in soğuk kayıtsız tutumu da onu bir o kadar kızdırıyordu. Aslında, her şey beni kızdırıyor, diye düşündü.

Bu işte bir terslik vardı. Yorgunluğun etkisi miydi bu? Belki. Hayır, bu öfkesi için bir neden olamazdı. Nedensiz öfkesinin, giderek artan sabırsızlığının, bitip tükenmeyen yorgunluğunun, bezginliğinin nedenlerini çok daha derinde araması gerekiyordu. Bu böyle gitmez. Böyle yaşamayı sürdüremem. Bana ne oluyor? Ah, buradan bir kaçabilsem, diye düşünüyordu.

İşte yine dönüp dolaşıp aynı kısır döngü içine girmişti. *Kaçma* fikriyle bütünleşen o anlamsız düşünce...

Evime dönmek istiyorum...

Lanet olsun, onun evi Harley Caddesi 404 numaradaydı.

Ve Bayan Forrester bekleme odasında oturuyordu. Can sıkıcı, çok zengin ve hastalıklarını düşünecek kadar boş zamanı olan bir kadın...

Bir zamanlar biri ona, "Zaman gelecek kendilerini hasta zanneden zengin kadınlardan bıkacaksın," demişti. "Gerçekten ancak çok hasta oldukları zaman gelen zavallı, yoksul hastalarda ise mesleğinin gururunu ve tatminini yaşayacaksın."

O zaman buna gülmüştü. İnsanlar birinin kendini zavallı olarak nitelendirmesinden ne de kolay etkileniyorlardı. Her hafta sigortasıyla beş ayrı kliniğe giden, şişelerce ilaç, öksürüğü için şurup, sindirimi için müshil ve sindirime yardımcı karışımlar alan, sırt ağrıları için merhem ve yakı kullanan Bayan Pearstock'u tanımış olsalardı... "O kahverengi şurubu on dört yıldır içiyorum, ama hiçbir faydasını görmedim doktor. O genç doktor da bana geçen hafta *beyaz* bir şurup yazdı. Onun da bir yararı olmadı. Almaya devam etmemin bir anlamı yok, değil mi? Yani demek istediğim, on dört yıldır içtiğim eğer daha iyi bir şey yoksa yine sıvı parafin içeren o kahverengi ilaçlardan..." diye sızlanıp durmuştu.

Bu kadınların hepsi birbirinin aynıydı: aynı iniltili ses, aynı sızlanma, aynı konuşma şekli, aynı istekler.

Tottenham'dan Bayan Pearstock'la Park Lane Meydanı'nda oturan Bayan Forrester farklı bedenlerde ikiz kardeştiler sanki. Onları dinleyip yalnızca pahalı bir kâğıda ya da hastane reçetesine duruma göre rasgele bir şeyler karalamak yeterliydi...

Aman Tanrım, bütün bunlardan ne kadar da yorulmuş, bıkmıştı...

Mavi deniz, mimozaların hafif, tatlı kokusu, sıcak tozlar...

On beş yıl önceydi. Şimdi artık her şey geride kalmış, olan olmuştu. Evet, Tanrı'ya şükür bitmişti. Büyük bir cesaretle o konuyu kökünden halletmişti.

Cesaret mi, diye zihninin karanlık köşelerinden hafif bir ses geldi. Bu yaptığını böyle mi nitelendiriyorsun?

Yapması gerekeni, doğru olanı yapmıştı. Bir çıkmazdaydı. Mantıklı davranmıştı. Ama acaba öyle miydi? Lanet olsun, çok acı çekmişti, ama yapacağı başka şey de yoktu. Her şeyi geride bırakıp, bağlarını koparmış, ülkesine dönerek Gerda'yla evlenmişti.

Basit, yalın bir sekreteri ve basit bir karısı vardı. Zaten istediği de bu değil miydi? Güzellikten bıkmamış mıydı? Veronica gibi birinin güzelliğiyle neler yapabileceğini çok iyi biliyordu, çevresindeki tüm erkekleri nasıl etkileyip, avucuna alabileceğini. Veronica'yla yaşadıklarından sonra bir kadından beklentisi yalnızca güvendi. Güven, huzur ve sadakat, yaşamda kalıcı niteliklerdi. Aslında aradığı tam olarak Gerda'ydı. Yaşamını, yaşam anlayışını şekillendirebileceği, onun kararlarını kabul edecek ve yaşamında bir an bile kendi fikri de olabileceğini ileri sürmeyecek biri...

Yaşamda gerçek trajedinin insanın istediğine kavuşması olduğunu kim söylemişti?

Hırsla masasının üstündeki zile bastı.

Bayan Forrester'a bakmalıydı.

Bayan Forrester'ın muayenesi on beş dakikadan fazla sürmedi. Yine kolay para. Yine dinlemiş, sorular sormuş, fikirler ileri sürmüş, karşısındakini yatıştırmış, sevecenlikle ve içtenlikle kendi po-

zitif enerjisinden karşısındakine vermeye çalışmıştı. Bir kez daha kalemi eline alıp, pahalı ilaçlarla dolu reçeteyi yazmıştı.

Hastalık hastası nörotik kadın, dirençli ve emin adımlarla odadan çıkarken hayatın her şeye rağmen yaşanmaya değer olduğu düşüncesiyle yanakları pembeleşmişti.

John Christow oturduğu yerde arkasına yaslandı. Artık özgürdü, yukarı Gerda ve çocukların yanına gidebilirdi, her türden hastalık düşüncesini zihninden silmişti ve tüm hafta sonu boyunca da bu sıkıntılardan uzak olacaktı. Ama nedense bir türlü yerinden kımıldayamıyor, tuhaf bir halsizlik hissediyordu. Yorgundu hem de tarifsiz bir şekilde bitkindi.

4. BÖLÜM

Muayene odasının tam üstündeki yemek odasında Gerda Christow masadaki pirzolalara bakıyordu.

Acaba ısıtmak için mutfağa gönderse miydi, yoksa buna gerek yok muydu?

Eğer John'un işi biraz daha uzarsa soğuyacaktı, üstelik yağları da donacak ve iğrenç olacaktı.

Diğer yandan John'un son hastasının da gittiğini öğrenmişti. Her an yukarı gelebilirdi. Eğer eti ısıtmak için yollarsa yeniden sofraya gelişi gecikebilirdi, oysa John'un beklemeye tahammülü yoktu. "Benim geleceğimi bilmen gerekirdi..." diye söylenecekti. Üstelik bunu söylerken sesinde o çok iyi bildiği ve korktuğu bastırılmış horgörü olacaktı. Ayrıca yeniden ısıtılan et kururdu ve tadı kaçardı, ki John fazla pişmiş, kurumuş etten de hiç hoşlanmazdı.

Bununla beraber soğumuş, yağları donmuş yemekten de nefret ediyordu. Onun yemeği taze, sıcak ve lezzetli olmalıydı.

Gerda ikilem içinde bocalıyor, bir türlü karar veremiyordu. Endişesi ve küçük düşme korkusu giderek artıyordu.

O anda tüm dünyası tabakta soğumakta olan pirzolaların üstüne kuruluydu.

Masanın diğer ucunda oturan on iki yaşındaki oğlu Terence ise heyecanla bir şeyler anlatıyordu. "Borik asitler yeşil bir alevle yanarlar, sodyum tuzları ise sarı."

Gerda dalgın dalgın bakışlarla masanın diğer ucunda oturan oğlunun köşeli, çilli yüzüne baktı. Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sen bunları biliyor musun anne?"

"Neyi yavrum?"

"Bu tuzları."

Gerda'nın gözü ister istemez tuzluğa kaydı. Evet, tuz ve biberlik masaya konmuştu. Her şey tamamdı. Daha geçen hafta Lewis onları sofraya koymayı unutmuş, bu da John'un kızmasına yetmişti. Sofrada her zaman bir şeyler...

Terence düşünceli bir ifadeyle ekledi. "Bunlar kimya dersindeki deneyler. Bence çok da ilginç."

Dokuz yaşında, güzel yüzlü, şirin bir kız olan kardeşi Zena yüzünü buruşturarak, "Çok acıktım. Yemeğe başlasak olmaz mı anne?" diye sızlandı.

"Birazdan yavrum. Babanı beklemeliyiz."

O anda Terence de söze karıştı. "Başlayabiliriz. Babam hiç umursamaz. Üstelik onun ne kadar çabuk yediğini de biliyorsunuz."

Gerda başını salladı.

Eti parçalamak mı? Bıçağı önce nereye sokması gerektiğini bile anımsayamıyordu ki. Aslında Lewis, onu nasıl doğru parçalanacağını biliyordu, ama bazen beceremiyordu. John ise yanlış yapıldığında kızıp, söyleniyordu. Gerda çaresizlik içinde bu işi ne zaman kendisi yapmaya kalkışsa hep yanlış yaptığını düşündü. Tanrım, işte etin sosu kurumaya, üst tarafı ince bir kabuk bağlamaya

başlamıştı bile. Aslında mutfağa göndermeliydi ama John da her an gelebilirdi.

Çaresizlik içinde kıvranırken bir türlü kararını veremiyordu. Tıpkı tuzağa düşmüş bir hayvan gibiydi...

Aynı anda aşağıdaki muayene odasında masasının başında oturan John Christow parmağıyla masanın tablasını tıklatıyor, yukarıda yemeğin hazır olduğunu bildiği halde içinden yerinden kımıldamak bile gelmiyordu.

St. Miguel... Mavi deniz... mimozaların kokusu... yeşil dallara sarılmış mor sarmaşık... sıcak güneş... toz... Aşk karşısındaki çaresizlik ve çekilen acılar...

John, Tanrım, yüce Tanrım hayır. Bütün bunlar geçmişte kaldı. Olmaz. Asla bir daha katlanamam. Geçti artık... diye düşünüyordu.

Birden Veronica'yı hiç tanımamış, Gerda'yla hiç evlenmemiş, Henrietta'ya hiç rastlamamış olmayı diledi.

Bayan Crabtree için aynı şeyi söyleyemezdi. Geçen hafta çok zor bir öğleden sonra geçirmişti. Kadının kurtulma şansı çok azdı. Üstelik kanındaki toksin düzeyi tehlike sınırının üstüne çıkmıştı, protein tepkisiyse pozitif yerine negatifti.

Yaşlı kadın mosmor olmuş bir halde yatağında yatmış, zorlukla soluk alıyor, ölümle pençeleşiyordu. Mücadeleci bakışlarını ters ters ona doğru dikmiş, sanki "beni kobay olarak kullanıyorsunuz, değil mi yavrum? Bunu anlamamak imkânsız" dermiş gibi bakıyordu.

Ona gülümseyerek, "Sizi iyileştirmek istiyoruz," demişti.

"Taktiklerinizin farkındayım doktor," deyip birden gülümsemişti. " Sizi kınamıyorum. Devam edin doktor. Birinin ilk olması

gerekir, öyle değil mi? Çocukken saçlarım kıvırcıktı. Zenciye benziyordum. Tarak bile kullanamazdım. Ama umursamazdım. Hatta bundan hoşlanmanın bir yolunu bile bulmuştum. İnsanlar istedikleri kadar alay etsinler, buna dayanırdım."

"Kendinizi çok kötü hissediyorsunuz, değil mi?"

Eli kadının nabzındaydı. Onun canlılığı yatakta soluk soluğa yatan kadına geçiyordu.

"Berbat hissediyorum. Haklısınız. Planladığınız gibi olmadı değil mi? Hiç üzülmeyin. Sıkılmayın. Dayanacağım, ben güçlüyüm. Bunu yapabilirim."

John Christow anlayışla başını salladı. "Çok iyisiniz. Keşke tüm hastalarım sizin gibi olsa."

"İyileşmek istiyorum, mücadelenin tek nedeni bu! Annem seksen sekiz yaşına kadar yaşadı, büyükannemse öldüğünde doksanındaydı. Biz uzun yaşayan bir aileyiz."

Bayan Crabtree'nin yanından perişan bir halde, kuşku ve kararsızlığın pençesinde ayrılmıştı. Aslında doğru tedaviyi uyguladığından öylesine emindi ki. Nerede hata yapmış olabilirdi? Toksin miktarını düşürüp, aynı zamanda hormon miktarını sabit tutup, pankreatini eşitleyebilirdi.

Kendinden emindi ve tüm engelleri aşmış olduğunu düşünüyordu. Her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu.

Ve sonra birden, St. Christopher'ın merdivenlerindeyken kendini çok çaresiz ve bitkin hissetmişti. Bu uzun, ağır, yorucu klinik çalışmalarından nefret etmiş ve artık usanmıştı. Henrietta'yı düşünmüştü. Ama onu böyle birden düşünmesinin nedeni onun kişiliği değildi; güzelliği, tazeliği, canlılığı, her an yaşam dolu olması ve saçlarından hiç eksik olmayan hafif çuhaçiçeği kokusuydu.

Henrietta'ya gitmeden önce eve kısa bir telefon mesajıyla hastaya çağrıldığını bildirmişti. Sonra doğruca Henrietta'nın stüdyosuna gitmiş ve içeri girmesiyle birlikte onu kollarının arasına alıp, ihtirasla sımsıkı sarılmıştı. Bu ilişkilerinde daha önce yaşanmamış, yeni bir aşamaydı.

Henrietta'nın gözlerinde bir an tuhaf bir şaşkınlık ifadesi belirmiş, sonra hemen kendini onun kollarından kurtarıp, koşarak kahve hazırlamaya gitmişti. Ve de stüdyoda dolaşırken alakasız, anlamsız sorular yöneltmişti. Ona hastaneyle ve işiyle ilgili sorular sormuştu.

Halbuki o hastaneden bahsetmek bile istemiyordu. O Henrietta'yla hoş vakit geçirmek, hastaneyi, Bayan Crabtree'yi, çaresiz hastalıkları, hastaları, iğneleri ve bunlarla ilgili her şeyi unutmak istiyordu. Aşıları, hepsini, ama hepsini unutmak istiyordu.

Soruları başlangıçta istemeyerek de olsa, sonradan giderek artan bir coşkuyla cevapladı. Konudan konuya atlayarak, teknik açıklamalar ve bu konudaki görüşleri de dahil olmak üzere içinde ne varsa döktü. Bir iki kez duraksayıp, konuyu basitleştirmeye ve açıklık getirmeye çalıştı. "Bak, aslında beklenen reaksiyon..."

Henrietta hemen cevap verdi. "Evet, evet, protein tepkisinin pozitif olması gerekirdi, bunu anlıyorum. Devam et."

John, hemen merakla, "Sen protein tepkisinin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Kitapta okudum..."

"Kitap mı? Hangisi?"

Henrietta küçük kitap dolabını işaret etti. John burun kıvırdı.

"Scobell mi? Scobell iyi değil. Aslında güvenilir değil. Bak, eğer okumak istiyorsan... onu değil..."

Henrietta onun sözünü kesti. "Benim istediğim yalnızca kullandığın terimlerden bazılarını anlayabilmek, seni sürekli susturup bir şeyler açıklatmak zorunda bırakmayacak kadar bilgi sahibi olmaktı. Haydi devam et. Seni rahatça takip edebiliyorum."

John, "Neyse," dedi şüpheyle. "Scobell'in sağlıksız olduğunu unutma. " Sonra açıklamaya devam etti. Yaklaşık iki buçuk saat kadar konuştu. Olumsuz sonuçları belirtip, olasılıkların üzerinde durdu, olası teorilerle bağlantılar kurdu. Sanki Henrietta'nın orada olduğunun farkında bile değildi. Ve birkaç kez, duraksayıp ne diyeceğini bilemediğinde Henrietta zeki, anlayışlı bakışlarıyla onu teşvik edip, onu duraksatan konuyu aşıp, bir adım daha ileri gitmesini sağladı. Haklıydı –teorisi bütün olarak doğruydu– uygulamada aksaklıklar vardı ve toksik semptomları engellemenin birden fazla yolu vardı.

Sonra, birden çok yorulduğunu hissetti. Şimdi her şey daha da netlik kazanmıştı. Ertesi sabah bunu ele alıp uygulamalıydı. Neill'e telefon edip, iki solüsyonu birbirine karıştırmasını söylemeli ve bunu denemeliydi. Evet, bunu denemeliydi. Tanrım, o kadar bitkindi ki!

Birden, "Çok yorgunum, dedi. "Tanrım, çok yorgunum."

Ardından kendini oradaki divana atarak uyuya kaldı. Derin, kesintisiz bir uykuydu bu.

Ertesi gün, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyandığında Henrietta'yı başucunda gülümserken buldu. Çay hazırdı. John da ona gülümseyerek yerinde doğruldu. "Bu hesapta yoktu."

"Sorun olur mu?"

"Yoo, hayır. Fakat sen çok iyisin Henrietta." Gözü yeniden kitap rafına gitti. "Eğer bu konularla ilgileniyorsan, sana en iyi kitapları getirebilirim."

"Beni ilgilendiren bunlar değil, beni ilgilendiren sensin."

John söz konusu kitabı raftan aldı. "Scobell'i okumamalısın Henrietta. Adam şarlatanın teki."

Henrietta kahkahayla güldü. John, Scobell konusundaki eleştirilerinin onu neden bu kadar eğlendirdiğini anlayamıyordu.

Aslında zaman zaman Henrietta'nın onu şaşırtmasının nedeni de buydu. Beklenmedik çıkışları; açıkça, çekinmeden ona gülebilmesi...

O buna alışık değildi. Gerda, onu ölesiye ciddiye alıyordu. Veronica zaten kendisinden başkasını düşünmezdi. Henrietta ise zaman zaman başını geriye atıp gözlerini kısarak onu süzüyor, sanki onunla eğleniyordu. İçinden alay eder gibi hafifçe gülümserken, "şu John denilen tuhaf insana bir bakayım... Biraz uzaklaşıp, yeniden iyice bir bakayım" der gibiydi.

Bu aynen onun masasının üstünde duran eserlerine ya da bir resme bakışına benziyordu. Hatta aynı bakış olduğu bile söylenebilirdi: kayıtsız, önyargısız bir bakış. Ama o Henrietta'nın kayıtsız olmasını istemiyordu. Henrietta'nın yalnızca onu düşünmesini, her an onun düşüncelerinde var olmayı istiyordu.

Bunu düşününce, her zaman bu şekilde davranan Gerda'da en öfkelendiği şeyin bu olduğunu anımsadı ve kendi kendine kızdı.

Tamamen mantıksız davrandığı gerçekti. Ne istediğini bilmiyordu.

Eve dönmek istiyorum, düşüncesi aklına geldi. Ne saçma, ne komik bir ifadeydi bu. Hiçbir anlamı yoktu.

Yaklaşık bir saat sonra arabasına binip Londra'dan uzaklaşacaktı. Hastaneyi de, bilinen o ağır kokularıyla hastaları da geride bırakacaktı... Nemli sonbahar toprağının, ıslak yaprakların, çam ağaçlarının kokularını içine çekecekti... Otomobilin dingin süzülüşü bile rahatlatıcıydı; hafifçe, sarsmadan artan hız...

Ama birden bileğinin incinmiş olduğunu ve kıpırdatması gerektiğini anımsayarak arabayı Gerda'nın kullanması gerekeceğini düşündü. Gerda ise, Tanrı bilir ya, doğru araba kullanmayı bir türlü öğrenememişti. Her vites değiştirdiğinde John sakin olmaya çalışıyor, dişlerini sıkıyor, bir şey söylememek için zor da olsa kendini tutmaya çalışıyordu. Çünkü yaşadığı kötü deneyimlerden de çok iyi biliyordu ki bir şey söyleyecek olsa Gerda iyice şaşırıp, daha da kötüleşecekti. O zamana kadar hiç kimsenin Gerda'ya vites değiştirmeyi öğretememiş olması çok ilginçti, hatta Henrietta bile başaramamıştı bunu. Yeniden Henrietta'yı ve onun coşkusunun, heyecanının kendi hırsından ve hırçınlığından çok daha iyi olabileceğini düşündü.

Çünkü Henrietta otomobilleri seviyordu. O otomobilden bahsetmeye başlayınca bilgisiyle dinleyenleri yerlerinden sıçratıyor ya da burnuna ilk kar tanesi düşmüş gibi afallatıyordu.

Yeni arabasını gösterirken, "Ne güzel değil mi John? Şu motor sesinin güzelliğine bak. Bale Hill'e üçüncü viteste çıkmak işten bile değil, çok kolay. Boştayken bile motor sesinin güzelliğini dinle," demişti.

Ve John birden hiddetle bağırmaya başlamıştı. "Şu lanet olası arabayı bir an unutup dikkatini bir iki dakika için bana yöneltsen daha iyi olmaz mı Henrietta?"

Bu öfkeli çıkışları onu sonradan hep utandırmıştı.

Bu patlamaların ne zaman, nerede olacağını asla kestiremiyordu.

Bu, Henrietta'nın çalışmaları konusunda da böyleydi. Onun eserlerinin iyi olduğunu biliyordu. Onun çalışmalarını takdir ediyor, ama aynı zamanda da nefret ediyordu.

Zaten onunla arasındaki en büyük kavga da bu yüzden çıkmıştı.

Gerda günün birinde ona şöyle demişti. "Henrietta ona modellik yapmamı istedi."

"Ne? *Sen* mi?" Eğer biraz düşünmüş olsaydı şaşıracağına bunun aslında karısı açısından gurur okşayıcı bir durum olduğunu kavrayabilirdi.

"Evet, yarın stüdyosuna gideceğim."

"Senden ne istiyor, Tanrı aşkına?"

Evet, hiç de nazik davranmamıştı. Neyse ki Gerda bunu fark etmemişti. Çok mutlu görünüyordu. John ise bunun Henrietta'nın sözde yakınlık gösterilerinden biri olduğundan kuşkulanıyordu, hatta belki Gerda modellik yapmayı kendisi istemiş de olabilirdi. Ya da böyle bir şey.

Bundan on gün sonra Gerda gururla elindeki küçük alçı büstü göstermişti.

Güzel bir parçaydı, Henrietta'nın bütün çalışmaları gibi güzel ve ustaca yapılmış bir eserdi. Tamamen Gerda'yı yansıtıyordu ve Gerda da bundan büyük mutluluk duymuştu.

"Çok güzel olmuş değil mi John?"

"Bu Henrietta'nın eseri mi? Anlamsız, kesinlikle anlamsız. Onun nasıl olup da böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Evet, aslında onun özgün, soyut eserlerine benzemiyor, ama ben bunun çok güzel olduğunu düşünüyorum John. Gerçekten çok beğendim."

John bu konuda daha fazla konuşmadı. Aslına bakılırsa Gerda'nın sevincini kursağında bırakmak istemiyordu. Ama ilk fırsatta Henrietta'yla açıkça konuşmaktan da çekinmedi. "Gerda'ya o saçma şeyi yapmaktaki amacın neydi Henrietta? Sana hiç yakışmadı. Başından atmak için yapmış olmalısın."

Henrietta hiç alınmadan ağır ağır cevap verdi. "Ben o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum. Ayrıca çok mutlu görünüyordu."

"Gerda mutlu olabilir. Öyle de. Ne de olsa onun sanat bilgisi renkli fotoğrafla sınırlı."

"O kadar da kötü değildi John. Tam anlamıyla bir model çalışması, bir portre... iddiasız ve gösterişsiz."

"Genelde böyle saçma işlerle zaman kaybetmezdin..."

Birden sustu. Gözü, kütükten oyma yaklaşık bir buçuk metre boyunda bir çalışmaya takılmıştı.

"Hey, bu da ne?"

"Uluslararası bir sergi için. Armut ağacından oydum. *Tapan İnsan.*"

Henrietta susup, merakla onun yorumunu bekledi. John dikkatle eseri inceledikten sonra başını arkaya doğru atarak, hiddetle ona döndü. "Demek Gerda'dan istediğin buydu? Buna nasıl cesaret edersin?"

"Bunu anlayıp anlamayacağını merak ediyordum..."

"Elbette ki anladım. Görüp de fark etmemem mümkün mü?" deyip parmağını geniş, güçlü ense kasının üstüne koydu. Henrietta tam da o anda başını sallayıp, "Evet, bu enseyle bu omuzları istiyordum," dedi. "Ve de bu hafif kambur, teslimiyetçi duruşu. Bu ağır tavrı, bu teslimiyeti, bu yumuşak başlı bakışı istiyordum. Olağanüstü oldu."

"Olağanüstü mü? Bak Henrietta! Ben bunu istemiyorum. Gerda'yı rahat bırak!"

"Ama Gerda bilmeyecek ki. Hiç kimse bilmeyecek. Gerda'nın kendisi bile bile bunu algılayamaz, biliyorsun, başkalarının da anlaması olanaksız. Ayrıca o *Gerda* değil. *Herhangi biri.*"

"Ben tanıdım, yetmez mi?"

"Sen başkasın John. Sen her şeyi görüyorsun."

"Bu kadarı küstahlık. Saygısızlık bu! Bunu istemiyorum Henrietta. İstemiyorum. Bunun bir tür çaresizlikten yararlanma olduğunu görmüyor musun? Karşındakine itiraz hakkı bile tanımadan onu kullanmak olduğunu?"

"Sence öyle mi?"

"Sence değil mi? *Hissedemiyor* musun bunu? Nerede kaldı senin o her zamanki duyarlılığın?"

Henrietta ağır ağır, "Hiç anlamıyorsun John," dedi. "Bunu sana anlatabileceğimi de sanmıyorum... İnsanın bir şeyi istemesinin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Günlerce aramasının... ense çizgisi, kaslar, başın boyunla oluşturdu açı, çene hattındaki bu ağırlık. Aradığım buydu John, her Gerda'yı gördüğümde ve bunların onda olduğunu gördüğümde istiyordum bunu... Sonuçta da elde ettim."

"Vicdansız!"

"Evet, sanırım bu doğru. Ama bir şeyi tutkuyla isteyince, tek yapabileceğin ona ulaşmak olur."

"Yani, bir şeyi tutkuyla isteyince senin için hiç kimsenin, hiçbir şeyin önemi olmadığını mı söylüyorsun? Gerda'yı hiç mi düşünmedin?..."

"Saçmalama John. Aptallık etme. O büstü yapmamın nedeni. Gerda'yı mutlu etmek ve sevindirmekti. Sonuçta ben de insanım."

"Doğrusu şu. Sen insan değilsin."

"Gerçekten de sen Gerda'nın buna bakınca kendini tanıyacağını mı düşünüyorsun? Dürüst ol!"

John istemeyerek baktı. Belki de ilk kez ilk bakışta duyduğu hiddet ve içerleme yerini ilgiye bırakmıştı. Görünmeyen bir

Tanrı'ya tapan, huşu içinde bir figür başını kaldırmış, bakıyor. Kör, sağır ve tam bir teslimiyet hali içinde, müthiş güçlü, müthiş fanatik..."

"İnsanı ürküten bir şey yapmışsın Henrietta."

Henrietta hafifçe ürperdi. "Evet, bana da öyle geldi..."

John sert, ciddi bir ses tonuyla sordu. "Neye bakıyor ya da kime? Karşısındaki kim?"

Henrietta bir an duraksadı, sonra sesinde tuhaf bir tonlamayla cevap verdi.

"Bilmiyorum. Ama *sanırım* sana bakıyor John."

5. BÖLÜM

I

Yemek odasında oğulları Terence başka bir kimya kuramını açıklamaya çalışıyordu.

"Kurşun tuzları, soğuk suda sıcak suda olduğundan daha fazla çözülgendirler. Eğer potasyum iyodür eklenirse sarı renkte kurşun iyodür çökeltisi elde edilir."

Umutsuz ancak yine de beklentiyle annesinin yüzüne baktı. Küçük Terence'a göre anne ve babalar insanda büyük hayal kırıklığı yaratabiliyorlardı.

"Anne, biliyor musun ki?..."

"Ben kimyadan hiç anlamam yavrum."

"Ama bir kitapta okumuş olabilirsin."

Bu aslında basit bir ifadeydi, ama gerisinde çok derin bir özlem içeriyordu.

Gerda bunu fark edecek durumda değildi. Endişe içinde kıvranıyordu. Durmadan, hiç durmadan aynı şeyi düşünüyordu. O sabah uyandığından beri berbat durumdaydı. Onun için bir kâbus halini almış olan Angkatell'lerle geçirilecek hafta sonundan kaçamayacağının bilincindeydi. Hollow Malikânesi'nde geçen günler onun

için her zaman bir kâbus olmuştu. Kendini orada şaşkın, sahipsiz ve çaresiz hissediyordu. Hiçbir zaman sözünü tamamlamayan Lucy Angkatell; telaşı, tutarsızlıkları ve hiç bitmeyen ilgisi, nezaket girişimleriyle belki de onu en çok korkutan kişiydi. Hoş diğerleri de ondan pek farklı değillerdi. Gerda için bu hafta sonu gerçek anlamda işkenceydi, ama John'un hatırı için katlanması gerekiyordu.

Daha o sabah John yataktan kalktığında mutlulukla gerinmiş ve tarifsiz bir sevinçle mırıldanmıştı. "Düşünsene Gerda," demişti. "Bu hafta sonunu taşrada geçirecek olmamız ne kadar hoş. Muhteşem. Bu sana da çok iyi gelecek, tam ihtiyacın olan şey."

Gerda ister istemez gülümsemiş ve onun kalbini kırmamak için yalan söylemişti.

"Gerçekten çok iyi gelecek John," demişti. "Muhteşem olacak."

Ve sonra mutsuz bakışlarını odada gezdirmişti. Duvar kâğıtları, krem renkli zemin üstüne siyah süslemeleriyle gardırop, odaya derinlik veren aynasıyla maun tuvalet masası, Göller Bölgesi'ndeki suyun maviliğini anımsatan canlı mavi renkteki halı... bütün bunları pazartesi sabahına kadar göremeyecekti.

Bunların yerine, ertesi sabah ona tamamen yabancı olan bir başka yatak odasında, odaya giren oda hizmetçisinin gürültüsüyle gözlerini açacaktı. Kız küçük çay tepsisini başucundaki komodinin üstüne bırakacak, sonra perdeleri açacak ve Gerda'nın giyeceği elbiseleri ayarlayıp, hazırlayacaktı. İşte bu Gerda'yı daha da çok sinirlendiriyor ve huzursuz ediyordu. Bütün bunlar yapılırken kendisi bunlara dayanmaya ve sanki mutlu oluyormuş gibi sahte bir tavır takınmaya çalışacak ve aslında burada yalnızca bir tek sabah daha geçirmek zorunda olduğu düşüncesiyle kendini rahatlatmaya çalışacaktı. Yatılı okulda gün sayar gibi...

Gerda okul hayatında da mutlu olmamıştı. Okul ona hiç güven vermemiş, içini rahatlatmamıştı. Evi daha iyiydi. Gerçi ev de onun istediği kadar iyi değildi. Evdekilerin kaba olmasa da düşüncesiz, telaşlı ve sabırsız ifadeleri bir tayfun gibi kulaklarında uğulduyordu. "Haydi, çabuk olsana Gerda!", "Uyuşuk, ver onu bana, ben yaparım!", "Gerda'ya vermeyin, bitirmesi *asırlar* sürer!", "Gerda hiçbir şey beceremez..."

Onların bu davranışlarının onu daha da ağırlaştırıp aptallaştırdığını aralarından hiçbiri göremiyor muydu? Böylece Gerda'nın durumu giderek kötüleşmiş, parmakları beceriksizleşmiş, genel anlamda davranışları ağırlaşmış, kendisine söylenenlere daha da anlamaz gözlerle bakar olmuştu.

Bu onun bundan kurtulmanın yolunu bulduğu güne dek böyle sürüp gitmişti. Sonra bir gün, tamamen bir rastlantıyla da olsa, kendini savunmanın yolunu bulmuştu. Artık o da onlara karşı silahlıydı.

Gerda daha da ağır davranıp daha da boş bakmaya başlamıştı. Onlar sabırsızlıkla, "Ah Gerda, ne kadar aptalsın, *bunu* bile anlayamıyor musun?" dedikleri zamanlarda bile o boş boş bakmayı sürdürmüş, bu boş bakışların gerisinde, onların bilemediği gizli gerçeğine sarılmıştı... Gerda asla onların düşündükleri kadar aptal değildi. Çoğu kez anlamamış gibi davranırken aslında *anlamış* olurdu. Sık sık bilinçli olarak verilen görevi yapabileceğinden çok daha ağır bir şekilde yerine getirir, diğerlerinin ister istemez sabırsızlanıp elindeki işi çekip almalarını beklerdi. Ve de için için gülerdi onlara.

Bu onu mutlu eden, yalnızca kendinin bildiği, hoş bir üstünlük duygusu, ona özgü bir sırdı. Hatta bununla eğlenmeye bile başla-

mıştı. Evet, onların bildiğini sandığından çok daha fazlasını biliyor olmak aslında çok eğlenceliydi. Bir şeyi yapabilecekken kimsenin bunu öğrenmesine fırsat vermemek. Ne kadar eğlenceliydi bu. Gerda bunu akıl etmiş olmaktan dolayı o kadar mutluydu ki.

Üstelik böylece insanların, onun yapması gereken işleri yaptıklarını, bunun onun açısından büyük bir avantaj olduğunu da keşfetmişti. Bu da insanı bir sürü sıkıntıdan kurtarıyordu. Ayrıca insanlar bir kez işleri sizin yerinize yapmaya alıştılar mı, sizden hiçbir şey beklememeye başlıyorlar, böylece elinizi sıcak sudan soğuk suya sokmadığınız gibi, bir şeyi kötü yaptığınızı keşfetme gibi bir olanakları da olmuyordu. Böylece üstünüzden yükler kalkıyor, yavaş yavaş başladığınız noktaya dönmüş oluyordunuz. Ve dünyadaki diğer insanlarla aranızdaki eşitliği korumuş oluyordunuz. Sır, onların sizin bildiğinizi bilmemeleriydi. Yani başabaştınız!

Ne var ki Gerda bunun Angkatell'lerle bir aradayken geçerli olamayacağından korkuyordu. Onlar o kadar ilerideydiler ki onlarla aynı kulvarda olduğunu hissetmek bile olanaksızdı. Angkatell'lerden o kadar nefret ediyordu ki... John için durum farklıydı, o Hollow Malikânesi'nde onlarla olmaktan mutluydu. Oradan eve çok daha dinç, hatta çoğu kez çok daha sakin dönüyordu.

Sevgili John, diye geçirdi içinden. John harikulade bir insandı. Herkes aynı şeyi düşünüyordu. Son derece zeki ve bilgili bir doktor, üstelik hastalarına karşı da son derece nazik ve anlayışlıydı. Kendi çıkarını hiç düşünmeden, hastanedeki hastaların yardımına koşar, üstelik en ufak bir karşılık da beklemezdi. John gerçekten çok asildi, kesinlikle çıkar gözetmeyen ve önyargısız bir insandı.

John'u daha ilk tanıdığı anda onun ne denli zeki ve yetenekli bir insan olduğunu, mesleğinin zirvesine çıkmasına hiçbir şeyin

engel olamayacağını anlamıştı. Ve o çok daha parlak bir evlilik yapabilecekken Gerda'yı seçmişti. Onun ağırkanlılığını, oldukça aptal olmasını ve pek de güzel olmamasını hiç umursamamıştı. Nazik ancak otoriter bir tavırla, "Ben seninle ilgilenirim," demişti. "Sen hiçbir şey için endişelenme Gerda, ben arkandayım, seni gözetirim..."

John, kadınların hayal ettiği gibi bir erkekti. John'un onu seçmiş olduğunu düşünmek bile muhteşemdi.

Onu çekici, güven veren, adeta yalvaran bir bakışla süzüp, "Benim çizdiğim yolda ilerlemek istediğimi biliyorsun, değil mi Gerda?" diye sormuştu.

Evet, bunu çok iyi biliyordu. Gerda evlendikleri andan itibaren ona her konuda destek olmak için elinden geleni yapmıştı. Hatta son zamanlarda çok sinirli ve gergin olmasına, hiçbir şeyden mutlu olmamasına rağmen. O bir şekilde yaptığı her şeyde haklıydı. Kimsenin onu kınamaya hakkı yoktu. Tam bir adanmışlıkla çalışarak bütün enerjisini tüketiyordu.

Tanrım, et soğumuştu. Yoksa mutfağa gönderse miydi? John' dan hâlâ ses çıkmamıştı. Neden zamanında ve doğru kararı alamıyordu ki? Yeniden aynı karamsarlıklar tüm benliğini kapladı. Pirzola! Angkatell'lerle geçirilecek korkunç hafta sonu. Şakaklarının zonkladığını hissediyordu. Tanrım, yine o şiddetli baş ağrılarından biri başlıyordu. Üstelik de John başının ağrımasına çok kızardı. Doktor olmasına rağmen ona bu ağrılar için hiçbir zaman tek bir ilaç bile vermemişti. Hâlbuki verse her şey daha kolay olabilirdi. İlaç vereceğine, "Baş ağrısını düşünmezsen geçer," diyordu. "Kendini ilaçlarla zehirlemenin hiç gereği yok. Çık kısa bir yürüyüş yap."

Pirzolalar!... Gerda masada duran ete bakarken aynı sözcükler kafasının içinde zonklayıp duruyordu. PİRZOLA, PİRZOLA, PİRZOLA."

Kendi kendine acımaktan gözleri yaşla doldu. Neden, neden sanki benim hiçbir işim asla yolunda gitmiyor, diye için için isyan ediyordu.

Terence önce annesine sonra da masanın üstündeki ete bakıp, neden yemek yiyemiyoruz acaba? Büyükler ne kadar aptal oluyorlar. Duyarlılığın zerresi yok onlarda, diye düşünüyordu.

Yüksek ve dikkatli bir ses tonuyla, "Nicholson Minor'la ben onun babasının fundalığında nitrogliserin yapacağız. Streatham'dea oturuyorlar," dedi.

"Öyle mi yavrum? Bu çok hoş olmalı."

Hâlâ fırsatı olabilirdi. Hemen şimdi zile basıp Lewis'ı çağırsa, eti almasını ve fırına koymasını söylese...

Terence annesini hafif bir şaşkınlık ve şüpheyle süzdü. İçgüdüsel olarak nitrogliserin yapımının ebeveynleri tarafından onaylanıp, teşvik edilecek bir şey olmadığını biliyordu. Bu yüzden bir anlamda fırsatçılık olsa da özellikle evet cevabını alabileceği, onların hoşgörülerinin en yüksek düzeyde olması gereken ya da dikkatsiz oldukları bir anı seçmişti. Ve bunda haklı çıkmıştı. Şimdi artık istediği şekilde çalışabilirdi. Eğer bir aksilik olur ve nitrogliserin deneyinde beklenmedik bir sorun çıkarsa özrü hazırdı. "Anneme *söyledim*," diyecekti.

Yine de hayal kırıklığı geçmemişti.

Aslında *annemin* bile nitrogliserinin ne olduğunu bilmesi gerekirdi, diye düşünüyordu.

İç çekti. Yalnızca çocukların hissedebileceği, tuhaf derin bir yalnızlık duygusu içindeydi. Babası bir şey dinleyemeyecek kadar sabırsız, annesi ise dikkatsizdi. Zena ise yalnızca aptal bir çocuktu.

İlginç kimya testlerinin sonuçları... Kimin umurundaydı ki? Hiç kimsenin!

Pat! Gerda yerinden sıçradı. Donakaldı. Bu John'un muayene odasının kapısıydı. Demek John yukarıya geliyordu.

John Christow kendisine özgü enerjik havasıyla odaya daldı. Keyifliydi, acıkmıştı, sabırsızdı.

Yerine oturup neşeyle bıçağını çatalına sürterken, "Tanrım, hasta insanlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Gerda hemen sitem etti. "Ama, John. Böyle şeyler söylememelisin. Senin ciddi olduğunu düşünecekler."

Başıyla hafifçe çocukları işaret etti. John ısrar etti.

"Düşünsünler, bu doğru. Hiç kimse hasta olmamalı."

Gerda hemen Terence'a döndü. "Baban şaka yapıyor," dedi.

Terence bir iki saniye kadar babasının yüzünü dikkatle inceledikten sonra ciddi bir ifadeyle, "Şaka yaptığını hiç sanmıyorum," dedi.

Gerda hafifçe gülerek itiraz etti. "Hastalardan nefret eden biri doktor olamaz, değil mi tatlım?"

John Christow da söze karıştı. "Asıl sorun da bu ya zaten. Hiçbir doktor hastalıktan hoşlanmaz. Aman Tanrım, bu et buz gibi olmuş. Neden sanki fırında tutmadın ki? Hiç değilse sıcak kalırdı."

"Ah, sevgilim, bilemedim. Senin hemen yukarıya çıkacağını sanıyordum."

John Christow uzun uzun, hiddetle zile bastı. Lewis hemen koşarak içeriye girince, "Bunu al, aşçıya götür ve ısıtmasını söyle," diye emir verdi.

Uşak kısaca, "Peki efendim!" dedi.

Lewis bu iki sözcükle, biraz küstahça da olsa, masanın başında oturup etin soğumasını seyretmiş bir ev hanımına ilişkin fikrini belirtmiş olmuştu.

Uşak odadan çıkar çıkmaz Gerda hemen tutarsızca kekelemeye başladı. "Çok özür dilerim hayatım. Hata benim. Hemen geleceğini düşündüm. Sonra da, eğer onu mutfağa geri gönderirsem sen gelince..."

John sabırsızlıkla sözünü kesti. "Hiç fark etmez. Önemi yok. Bu konuyu uzatmaya hiç gerek yok." Sonra birden, "Araba burada mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Collie getirmelerini söylemişti."

"Öyleyse yemek bitince hemen gideriz."

John düşünüyordu. Albert Köprüsü'nden geçeriz, sonra Clapham Common üstünden Crystal Palace'dan geçen kestirme yola girip Croydon-Purley Yolu'na sonra ana yoldan çıkıp Metherly Hill'e giden yan yola saparız. Haverston Ridge'den geçip varoşları çevre yoluyla aşarak Cormerton üzerinden Shovel Down Tepesi'ne çıkarız. Kızıl sarı ağaçlar, göz alabildiğine uzanan ormanlar ve nemli, temiz sonbahar kokuları sonra doğruca tepeden aşağı...

Lucy ve Henry... Henrietta'yı görmek harika olacaktı diye düşündü.

Henrietta'yı dört gündür görmemişti. Onu son gördüğünde çok sinirliydi. Onun gözlerinde yine o bakışı görmüştü. Ne ilgisiz ne de anlamsızdı bu bakış. Tam olarak tanımlayamıyordu bu bakışı, sanki bir şey görmüş gibi –orada olmayan bir şeyi, zaten John Christow'u çıldırtan da buydu– John Christow'un dışında bir şey!

Onun heykeltıraş olduğunu biliyorum, demişti kendi kendine. Onun eserlerinin çok güzel olduğunu da biliyorum. Ama lanet olsun, bir kez olsun sanatını bir kenara atamaz mı? Arada sırada bile olsa sadece beni düşünse olmaz mı?"

Ona haksızlık ediyordu. Haklı olmadığını da biliyordu. Henrietta çok nadir sanatından söz ederdi ve bu konuda tanıdığı birçok sanatkârdan çok daha az takıntılıydı. Ancak çok ender durum-

larda kendini içinden gelen derin duygulara kaptırıp, ona karşı ilgisiz oluyordu. Ve bu da John'un öfkesini kabartıyordu. O gün de onun gözlerindeki dalgın bakışa kızmış, sert ve haşin bir sesle sormuştu. "Senden isteseydim, benim için bunların hepsinden vazgeçer miydin?"

"Hepsinden mi? Neden?" Henrietta'nın sıcak ve samimi ses tonundaki ifadeden çok şaşırmış olduğu anlaşılıyordu.

"Bütün bu gördüklerinden." Eliyle tüm stüdyoyu işaret etti.

Bir yandan da düşünüyordu. Aptal! Neden böyle bir şey sordun ki sanki? Diyelim ki bunun cevabı, "evet, elbette" oldu. Bunun yalan olacağını bilmiyor musun? Olsun. Bir kez, "elbette vazgeçerim" desin yeter. Yalan olsa da önemi yok. Yeter ki söylesin. Huzur duymalıyım. Buna ihtiyacım var.

Henrietta birkaç saniye boyunca cevap vermeyip, düşündü. Gözlerinde dalgın ve boş bir ifade vardı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Neden sonra ağır ağır cevap verdi. "Sanırım evet. Eğer *gerekirse*."

"Gereklilik mi? Gereklilik derken neyi kastediyorsun?"

"Ne demek istediğimi ben de pek iyi bilemiyorum John. Gereklilik, yani bir organın çıkarılıp atılmasının gerekliliği gibi bir şey bu."

"Yani beni ameliyatla mı özdeşleştiriyorsun?"

"Öfkelisin John. Ne söylememi istiyordun?"

"Ne söylemeni istediğimi çok iyi biliyorsun. Bir tek, "*evet*" sözcüğü yeterliydi. Bunu neden söyleyemedin? Herkesi mutlu etmek için elinden geleni yapıyorsun, doğru olup olmadığını umursamadan onlara söyleyecek şeyler buluyorsun. Neden bana da öyle davranmıyorsun? Tanrı aşkına, neden bana herkesten farklı davranıyorsun?"

Henrietta yine ağır ağır cevap verdi. "Bilmiyorum John... Gerçekten bilmiyorum. Yapamam, sana yalan söyleyemem, hepsi bu John!"

Bir iki dakika kadar sinirli bir şekilde odada ileri geri gidip gelen John biraz sonra onun karşısına dikildi. "Beni delirtiyorsun Henrietta. Senin üstünde en ufak bir etkim olduğunu bile hissedemiyorum."

"Neden olmasını istiyorsun ki John?"

"Bilemiyorum. Ama istiyorum."

Kendini bir koltuğa attı. "Senin için her şeyden önemli olmak istiyorum."

"Sen benim için her şeyden önemlisin John."

"Hayır, hayır. Öldüğüm dakikada bile senin ne yapacağını tahmin edebiliyorum. Gözlerinden yaşlar boşalırken eline keskiyi alıp ya matemde bir kadın heykeli ya da kedere boğulmuş bir eser yaratmaya çalışacaksın."

"Evet, sanırım belki de öyle yaparım. Bu çok korkunç bir şey ama..."

Sonra da oturduğu yerden kederli gözlerle onu süzmüştü.

II

Puding yanmıştı. John bunu görünce kaşlarını çatıp, karısına baktı. Gerda hemen özür dilemeye başladı. "Çok affedersin John. Neden böyle bir şey oldu, hiç bilemiyorum. Tabii, benim hatam. Üst tarafını bana ver. Sen alttaki yanmamış kısmı al."

Tatlı yanmıştı, çünkü o, John muayene odasında boşu boşuna bir çeyrek saatten fazla oturup Henrietta'yı; Bayan Crabtree'yi; St. Miguel'e ilişkin gülünç, nostaljik anılarını, duyduğu tuhaf özlemi

düşünmüştü. Hata onundu. Neden sanki Gerda aptallık edip, suçu üzerine alıyordu ki? Neden yanık parçayı yeme isteğiyle onu çıldırtıyordu? Her zaman fedakârlık edip, kendini kahraman gibi göstermesi şart mıydı? Terence neden ona böyle tuhaf bir şekilde sürekli bakıyordu? Neden Zena durmadan burnunu çekiyordu? Neden sanki hepsi, herkes onu böylesine kızdırıyordu?

Bu öfkeden ilk payını alan Zena oldu.

John atıldı. "Neden durmadan burnunu çekiyorsun?"

"Sanırım, biraz üşütmüş hayatım."

"Hiç de değil. Sen zaten hep onların hasta olduklarını sanırsın. Öyle hiçbir şeyi yok, sapasağlamlar."

Gerda iç geçirdi. Başkalarının sorunlarını gidermek için çabalayan, başkalarının sağlığını böylesine gözeten bir doktorun nasıl olup da kendi ailesinin sağlığına karşı böylesine kayıtsız olabildiğini hiç anlamıyordu. Evdekilerin şikâyetlerini hep küçümserdi.

Zena ciddiyetle, "Yemekten önce sekiz defa aksırdım," dedi.

"Sıcaktandır," dedi John.

Terence söze karıştı. "Yoo, hayır. Antredeki termometreye baktım. Yalnızca on üç derece."

John masadan kalktı.

"Yemek bitti mi? Güzel, haydi gidelim. Yola çıkmaya hazırsın, değil mi Gerda?"

"Bir dakika John. Çantaya birkaç parça şey atıp hemen geliyorum."

"Bunu önceden yapsan olmaz mı? Bütün sabah ne yaptın?"

Söylenerek öfkeyle odadan çıktı. Gerda koşa koşa yatak odasına gitti. Şimdi acele etmek hareketlerini daha da yavaşlatacaktı. Neden hazırlanmamıştı ki? Oysa kocasının valizi sabahtan beri holde hazır bekliyordu. Neden sanki?...

Zena elinde bir deste oyun kâğıdıyla babasına yaklaştı. "Falına bakayım mı, baba? Nasıl bakıldığını biliyorum. Annemin, Terence'ın, Lewis'ın, Jane'in ve aşçının da fallarına baktım."

"Peki, bak bakalım."

Gerda'nın daha ne kadar gecikeceğini çok merak ediyordu. Bir an önce bu korkunç evden; bu korkunç sokaktan; inleyen, sızlanan hastalarla dolu olan bu şehirden uzaklaşmak istiyordu. Ormana, rengârenk ağaçların arasına dalmak, ıslak yaprakların üstünde dolaşmak istiyordu! İnsana konuşurken kanatsız bir melek olduğunu düşündüren Lucy Angkatell'in nazik, içten ancak mesafeli arkadaşlığına bir an önce kavuşmak istiyordu.

Zena ciddiyetle oyun kâğıtlarını yaymış, açıklıyordu. "Şu ortadaki kupa papazı sensin baba. Tam ortada duruyorsun. Falına bakılan kişi daima kupa papazı olur. Şimdi diğer kartları kapalı olarak dağıtıyorum. İki tane sağına, iki tane soluna. Bir tane başının üstüne, bir tane de ayakucuna. Başının üstündeki kart, üzerinde etkin olan gücü gösteriyor. Ayakucundaki de senin gücünü gösteriyor. Bu da seni etkisine alan..."

"*Şimdi.*" Zena derin bir soluk aldı. "Kapalı kartları çevirelim. Sağındaki karo kızı. Sana çok yakın olan biri."

Bir an Zena'nın ciddiyetinin etkisinde kalan John'un dikkati tamamen fala yöneldi. Henrietta, diye düşündü.

"Onun yanındaki de sinek valesi. Sakin, genç bir adam."

Yine derin derin iç çektikten sonra da ekledi. "Solundaki maça sekizlisi, yani gizli bir düşman. Hiç gizli düşmanın var mı baba?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Hemen altında da bir maça kızı var, bu daha yaşlı bir kadın demek."

John, "Lady Angkatell," dedi.

"Şimdi başucundaki kartı açıyorum. Bu seni etkisine alan güç demek. Bak, kupa kızı."

John Christow, Veronica, diye düşündü. Veronica. Aman, ne kadar aptalım. Artık Veronica'nın benim için bir anlamı yok ki.

"Şimdi de ayağının altındaki kartı açalım. Senin üzerinde etkin olduğun kişiyi."

O anda Gerda koşarak odaya girdi. "Tamamen hazırım John."

"Ama anne, bir dakika bekle, babamın falına bakıyorum. Yalnız son bir kart kaldı, baba... en önemlisi, üstüne kapattığım kart."

Küçük, kirli parmaklarıyla kartı çevirdi. Ve birden yutkunarak haykırdı.

"Ah, maça ası çıktı! Bu aslında ölüm anlamına gelir. Ama..."

John kapıya doğru giderken gülerek şakayla, "Herhalde anneniz Londra caddelerinde arabayla birine çarpacak," dedi. "Haydi Gerda. Hoşça kalın çocuklar. Derslerinize çalışın ve uslu durun!"

6. BÖLÜM

I

O cumartesi sabahı Midge Hardcastle aşağı indiğinde saat on bir civarıydı. Kahvaltısını yatağında yapmış, biraz kitap okuyup biraz da uyuklamış, ancak ondan sonra yataktan kalkmıştı.

Rahatça tembellik edebileceği güzel bir tatil günüydü. Fazlasıyla boş zamanı vardı. Madam Alfrege'in onu çok sinirlendirip, yorduğu bir gerçekti.

Evin ön kapısından ılık, berrak eylül güneşinin ısıttığı bahçeye çıktı. Sir Henry Angkatell rustik metal bir bahçe koltuğuna oturmuş, *The Times* gazetesini okuyordu. Midge'i seviyordu. Genç kızın ayak sesini duyunca başını kaldırıp, gülümsedi. "Günaydın, tatlım."

"Çok mu geç kaldım?"

Sir Henry gülümsedi. "Öğle yemeğini kaçırmadığın kesin."

Midge, onun yanına oturup iç çekti. "Burada olmak öyle güzel ki."

"Oldukça bitkin görünüyorsun Midge."

"Yoo, hayır, hiçbir şeyim yok. Yalnızca kendilerine birkaç beden küçük gelen elbiseleri zorla giymeye çalışan bir sürü şişko kadından uzak olmanın huzurunu yaşıyorum.

"Bu korkunç bir şey olmalı," diyen Sir Henry saatine bakarak ekledi. "Edward 12.15'te gelecekti."

"Geliyor mu? Edward'ı görmeyi yıllar oldu."

"Hiç değişmedi, hep aynı. Ainswick'ten hiç çıkmadı."

Ainswick, diye düşündü Midge. Ainswick. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Ainswick'te geçirdiği o güzel günleri anımsadı. Aylarca önceden oraya gidecek olmanın sevincini yaşardı. Ainswick'e gidiyorum, diye geçirdi aklından. Öncesinde gecelerce uykusu kaçar, orayı düşünürdü. Ve sonunda o gün gelirdi! Londra'dan gelen büyük Londra Ekspresi, önceden kondüktöre bildirdiğiniz takdirde durduğu küçük taşra istasyonu... Sonra istasyonun dışında bekleyen koca Daimler. Kırlarda yolculuk, malikâneye giden düzgün yol, bahçenin nefis oymalarla süslü demir kapısından girdikten sonra uzun araba yolu boyunca dizilen asırlık ağaçların hışırtısı... Ve sonra ormanın içinde ulaşılan meydan ve buradaki ev... büyük, beyaz, her gelene kapısı açık muhteşem malikâne. Kareli tüvit ceketiyle ihtiyar Geoffrey Amca, "Evet gençler, şimdi eğlenmeye bakın," demişti.

Gerçekten de eğlenirlerdi. İrlanda'dan gelen Henrietta, Eton' dan gelen Edward, İskoçya'nın insafsız bir sanayi şehrinden gelen kendisi. Malikane onlar için cennetten farksızdı.

Ama her zaman ilgi odağı hep Edward olmuştu. Uzun boylu, hassas, çekingen ve her zaman nazik Edward. Tabii Henrietta da orada olduğu için Edward onunla pek ilgilenmezdi.

Edward genellikle çekingen durup, misafir gibi davranırdı. Bu yüzden de Midge bir gün başbahçıvan Tremlet'in Edward'ın bir gün malikânenin sahibi olacağını söylediğinde çok şaşırmıştı.

"Peki, ama bu nasıl olur, Tremlet? Edward, Geoffrey Amca'nın oğlu değil ki?"

"Buranın yasal olarak tek vârisi o, Miss Midge. Ona vakfedilmiş, öyle söylüyorlar. Bay Geoffrey'nin tek çocuğu Lucy, ama kadın olduğu için bu mirastan yararlanamıyormuş. Onun evlendiği Bay Henry ise ancak ikinci dereceden kuzen. Bay Edward kadar yakın akraba değil."

Edward artık Ainswick'in sahibiydi. Orada yalnız yaşıyor ve çok nadir malikâneden ayrılıyordu. Midge bazen Lucy'nin bu duruma üzülüp üzülmediğini merak ediyordu. Ama Lucy hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Ainswick öncelikle onun eviydi, birinci dereceden kuzeni olan Edward ondan yirmi yaş küçüktü ve uzakta yaşıyordu. Lucy'nin babası Geoffrey Angkatell yörenin en tanınmış simalarından biriydi. Hatırı sayılır bir servetin sahibiydi ve bu servetin çok büyük bir kısmı Lucy'ye kalmıştı. Ona göre Edward bu koca malikânenin sahibi olmasına rağmen yoksul sayılırdı. Öyle ki malikâneyi ayakta tutacak giderleri karşıladıktan sonra Edward'a pek bir şey kalmıyordu.

Edward pahalı zevkleri olan biri değildi. Bir süre dışişleri bakanlığında diplomat olarak çalışmış, Ainswick ona miras kalınca istifa etmiş ve oraya yerleşmişti. Kafası iyi çalışırdı, tam bir kitap kurduydu. Kitapların ilk baskılarını toplar, zaman zaman tanınmamış dergi ya da gazetelerde anlaşılması güç, ironik makaleler yazardı. Diğer kuzeni Henrietta'ya tam üç kez evlilik teklifi yapmıştı.

Midge ılık sonbahar güneşinin altında otururken bunları düşünüyordu. Edward'ı tekrar göreceği için mutlu olup olmadığını bilemiyordu. Buna karar vermek çok güçtü. Sanıldığı gibi, her şey geçip gitmiş değildi. Edward gibi birini unutmak hiç de kolay değildi. Onun için Ainswick'li Edward'la Londra'da bir lokantanın masasında onu selamlamak için ayağa kalkan Edward aynı derecede gerçekti. Midge kendisini bildi bileli Edward'a âşıktı...

Sir Henry'nin sesi onu düşüncelerinden koparârak, kendine getirdi. "Lucy'yi nasıl buldun?"

Midge hafifçe gülümsedi. "Çok iyi. Her zamanki gibi. Hiç değişmiyor, hatta eskisinden daha iyi görünüyor."

Sir Henry piposunun dumanını içine çektikten sonra, "Eveeeet, öyle," dedi. Sonra birden ekledi. "Biliyor musun Midge, bazen Lucy için endişeleniyorum."

Midge çok şaşırmıştı. "Endişeleniyor musun? Neden?"

Sir Henry başını salladı. "Lucy bazen yapamayacağı şeyler de olduğunu kabul etmiyor."

Midge hayretle dinliyordu. Sir Henry açıklamaya devam ediyordu.

"Her şeye karışıyor. Zaten her zaman öyleydi. Hükümeti Konağı'nın geleneklerini hiçe sayardı. Akşam ziyafetlerine hâkim olup, varlığıyla eğlence yaratmaya uğraşırdı. Ve inan Midge, bu korkunç bir durum! Hâlâ yemeklerde birbirlerine ölesiye düşman olan kişileri yan yana oturtuyor, sonra da yangına körükle gidip işi daha da alevlendiriyor. Onun bu şekilde devam edip etmeyeceğini bilmiyorum. Fakat ortalığı karıştırdığını iyi biliyorum. Sonra da herkese büyüleyici bir tebessümüyle bakıp başka bir konuya geçiveriyor. Yahut da, ortalığı yatıştırmak için rahibe gibi ellerini kavuşturup gözlerini tavana dikerek özür dileyip, bilerek yapmadığını söylüyor. Etrafındakiler de onun büyüsüne kapılarak onu hemen affediyorlar. Hizmetçilere karşı tavırları da öyle. Onlara yapmadığı kalmıyor. Buna rağmen hepsi ona tapıyorlar."

Midge düşünceli bir şekilde, "Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum," dedi. "Sanırım Lucy her şeyin bir sınırı olduğunun farkında değil. Başka biri yapsa asla dayanamayacağınız şeyleri Lucy

yapınca bir şekilde normal karşılıyorsunuz. Bu bir mucize mi? Bunun nedeni onun sevimliliği mi, yoksa çekiciliği mi? Bunu hep merak etmişimdir."

Sir Henry omuz silkti. "Bana kalırsa o doğduğundan beri hep aynı küçük kız, hiç büyümedi. Aslında bazen büyüdüğünü düşünmüyor değilim, ama o da sınırları olduğunu bilmeli. Hatta..." diye diye gülümseyerek ekledi. "Bazen bana Lucy cinayet işlese ondan bile sıyrılabilirmiş gibi geliyor."

II

Henrietta arabasını arka sokakta bulunan garajdan çıkardı. Garajın çalışanlarından Albert'la teknik konularda bilgi alışverişi yaptıktan sonra arabasına atlayıp motoru çalıştırdı. Arabanın bakımıyla ilgilenen Albert beğeniyle *Delage* marka arabaya bakıp, "Bununla hız yapmak büyük zevk olmalı, bayan!" dedi.

Henrietta gülümsedi. Gaza basıp, ara sokak boyunca hızla ilerledi. Arabasında tek başına olmanın verdiği benzersiz keyfin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Araba kullanırken yalnız olmayı yeğliyordu. Böylece araba kullanmanın verdiği o çok özel kişisel hazzı duyabiliyordu. Arabaya istediği gibi hükmetmenin zevkini çıkarabilmek için düşünceleriyle baş başa olmalıydı.

Trafikteki ustalığıyla övünüyordu. Londra'dan çıkmak için kullanabileceği kestirme yolları biliyor olmaktan ayrı bir zevk duyuyordu. Londra'nın merkezinde ise yollar konusunda en az taksi şoförleri kadar bilgi sahibiydi.

O gün de güneybatıya doğru giderken yeni keşfettiği dar, karmaşık, varoş yollarında döne döne ilerliyordu.

Nihayet Shovel Down Tepesi'ne vardığında öğlen olmuştu. Henrietta bu noktadan manzarayı seyretmeyi çok seviyordu. Tepeden aşağı inmeden önce, yolun hemen kenarında durdu ve ormanı seyretti. Aşağıda yaprakları altın sarısından kahverengiye kadar tüm tonlarda sararmış yapraklarıyla ağaçlar deniz gibi dalgalanıyordu. Tepede sonbahar güneşi parlarken, altından muhteşem ve büyüleyici bir dünyaya bakıyordu sanki...

Henrietta, sonbaharı seviyorum, diye düşündü. İlkbahardan çok daha zengin.

Sonra birden derin bir mutluluk duydu. Büyük bir doğa sevgisi, dünyanın güzelliğine hayranlık ve kendinin bu dünyada yaşıyor olmaktan duyduğu haz...

Bir daha asla şu dakikada olduğum kadar mutlu olamayacağım. Asla, diye düşünüyordu.

Orada bir dakika kadar durdu ve aşağıda adeta deniz gibi dalgalanan, güzelliğiyle sarhoş edici, kendi içinde birbirine karışan altından büyülü dünyayı seyretti.

Sonra motoru çalıştırıp tepeden aşağıya indi, korudan geçti ve Hollow Malikânesi'ne giden uzun, dik dönemeçli yola saptı.

III

Henrietta eve yaklaştığında Midge terasın alçak duvarının üstünde oturuyordu. Henrietta'yı görünce sevinçle elini salladı. Henrietta da onu gördüğüne sevinmişti. Çünkü Midge'i çok seviyordu.

Bahçede olan Lady Angkatell onu görünce, "Oh, nihayet gelebildin Henrietta. Sen düldülünü ahıra bırakıp, önüne de kepek lapası koyana dek yemek hazır olur," dedi.

Henrietta evin etrafından dönüp arabasını park etmeye götürürken Midge de onu merdivenlerden izliyordu.

"Bu çok ilginç bir benzetme tam Lucy'ye göre," dedi Henrietta. Bildiğin gibi ben kendimi İrlandalı atalarımın at saplantısından tamamen kurtarmış olmakla övünürüm. Attan başka bir şey konuşmayan insanların arasında büyüyünce ister istemez bundan etkileniyorsun, hatta bilgiçlik taslayıp bunu küçümsüyorsun. Lucy bununla bana arabamı at gibi algıladığımı anımsatmış oldu Bu kesinlikle doğru. Gerçekten öyle yapıyorum."

Midge, "Biliyorum," dedi. " Lucy oldukça şaşırtıcı olabiliyor. Daha bu sabah, bana burada kaldığım sürece istediğim kadar kaba olabileceğimi söyledi."

Henrietta biraz düşündükten sonra başını salladı. "Elbette," dedi. "Mağazada çalıştığın için söylemiştir bunu Midge. Rahatlaman için."

"Doğru. İnsan haftanın her gününü lanet küçük bir mağazada kaba, küstah, şişman kadınlara nazik davranmaya, onlara 'madam' diyerek saygı göstermeye, giysi denetip sürekli gülümsemeye, ne derlerse desinler –içinden küfretmek gelirken– yutkunmaya mecbur olunca, özgür kaldığında ister istemez kabalaşma ihtiyacı duyuyor. Biliyor musun Henrietta, insanların neden, hizmet sektöründe çalışanları böylesine aşağıladıklarını ve bir mağazaya alışverişe gelince kendilerini neden böylesine güçlü ve üstün hissettiklerini hiç anlayamıyorum. Mağazada alışveriş ederken ufak dağları kendileri yaratmışçasına küstah ve terbiyesiz oluyorlar."

"Bu çok kötü bir durum olmalı tatlım. Aslında çok da yanlış. Ama ben yine de senin bu denli karamsar olmamanı yeğlerdim

Midge. İnatla kendi hayatını kazanmakta direttiğin için bundan gurur duyduğunu düşünüyordum."

"Her neyse, Lucy bir melek. Bu hafta sonu özgürce kaba davranabileceğim. Bu muhteşem olacak!"

Henrietta arabadan inerken, "Kimler var?" diye sordu.

"Christow'lar geliyor." Bir an durakladıktan sonra ekledi. "Edward da biraz önce geldi."

"Edward mı? Ah, ne iyi. Yıllardır onu görmemiştim. Başka kimse var mı?"

"David Angkatell var. Lucy'ye bakılırsa sen bu konuda ona çok yardımcı olabilirmişsin. Hiç değilse tırnaklarını kemirmesine engel olacakmışsın."

"Pek bana göre bir şey değil çünkü, başkalarının işine karışmayı hiç sevmem, özellikle de alışkanlıklarına. Lucy tam olarak ne dedi?"

"Hepsi bu kadar. Haa, bir de âdemelması gibi bir şeyden bahsetti."

"Benim bu konuda da bir şey yapabileceğimi sanmıyor herhalde?" dedi Henrietta panikle.

"Bir de senin Gerda'ya karşı çok nazik davrandığını söyledi."

"Ah, ben Gerda'nın yerinde olsaydım Lucy'den ölesiye nefret ederdim."

"Yarın öğlen yemeğine cinayetleri çözen bir konuğumuz geliyormuş."

"Yoksa cinayet oyunu mu oynayacağız?"

"Sanmıyorum. Bana kalırsa bu yalnızca bir nezaket ziyareti. Komşuluk ilişkileri, bilirsin."

Birden Midge'in ses tonu değişti. "Bak, Edward buraya yanımıza geliyor."

Henrietta, kendi kendine sevgili Edward, derken birden içinde hoş bir sıcaklık hissetti.

Edward Angkatell çok uzun boylu ve zayıftı. Genç bayanlara yaklaşırken gülümsedi. "Merhaba Henrietta, seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Merhaba Edward."

Edward hoş bir adamdı. Sevgi dolu gülümsemesi gözlerinin köşesindeki küçük kaz ayaklarını ortaya çıkarıyordu. Sonra çıkık elmacıkkemikleri. Henrietta kendi kendine, sanırım onu beğenmemin nedeni bu kemikli hatları, diye düşündü. Ona karşı hissettiği sıcaklık genç kadını şaşırmıştı. Edward'ı ne kadar çok sevdiğini çoktan unutmuştu.

IV

Yemekten sonra Edward, "Haydi, biraz dolaşalım Henrietta," diye teklifte bulundu.

Edward'ın dolaşmak dediği aslında tempolu bir yürüyüştü.

Evin arka kısmına geçtiler ve ağaçların arasında zikzaklar çizen patikada ilerlediler. Henrietta, aynen Ainswick gibi, diye düşünüyordu. Ah sevgili Ainswick, orada ne güzel günleri olmuştu. Edward'la Ainswick'ten bahsetmeye başladılar. Anıları canlandırdılar.

"Sincaplarınızı anımsıyor musun? Hani birinin ayağı kırılmıştı. Onu bir kafese koyup iyileştirmiştik."

"Tabii anımsıyorum. Gülünç bir ismi vardı, neydi o?"

"Cholmondeley Marjoribanks."

"Evet, öyleydi."

İkisi de güldüler.

"Ya kâhya Bayan Bondy'yi anımsıyor musun? Hani hep sincabın bacaya kaçacağını söyleyip dururdu?"

"Biz de ona kızıp dururduk."

"Ama sonra gerçekten de yaptı bunu."

Henrietta itiraz etti. "Bunun nedeni oydu. Sincabın kafasına bunu o soktu."

İkisi de kahkahalarla güldüler. Henrietta ekledi. "Her şey eskisi gibi mi Edward? Yoksa değişti mi? Ben hep eskisi gibi olduğunu hayal ediyorum."

"Neden gelip kendi gözlerinle görmüyorsun Henrietta? Sen oraya gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

"Biliyorum."

Henrietta oraya neden bunca zamandır gitmediğini düşündü? Çok işi vardı. Dostlar? İnsanlarla ilişkileri? Sergiler?...

"Oraya gelmekle beni mutlu edeceğini, orada sevinçle karşılanacağını biliyorsun, değil mi Henrietta?"

"Ne kadar tatlısın Edward."

Sevgili Edward, çıkık kemik yapısıyla ne kadar *hoştu*. "Ainswick'i sevdiğine sevindim Henrietta."

Genç kız hayallere dalmışçasına, dalgın bir ifadeyle, "Ainswick dünyanın en güzel yeri," dedi.

Uzun bacaklı bir kız, yeleyi andıran kestane rengi saçları rüzgârda dağılmış... Yaşamın ona neler hazırladığından habersiz... Ağaçları seven bir kız...

Böylesine mutlu olup da bunun farkında bile olmamak!

Keşke o günlere dönebilseydim, diye düşündü.

Sonra birden yüksek ses tonuyla sordu. "Ygdrasil hâlâ orada mı?"

"Yıldırım çarptı."

"Ah, hayır, olamaz. *Ygdrasil*."

Çok üzülmüştü. O büyük meşe ağacına bu ismi koyan kendisiydi. Eğer Tanrılar Ygdrasil'i bile bir yıldırımla yerle bir ediyorlarsa, yeryüzündeki hiçbir şey güvende değil demekti. Öyleyse geçmişe dönmemek daha iyiydi.

"Aramızdaki o çok özel işareti, Ygdrasil'i anımsıyor musun?" diye sordu Edward.

"Resim kâğıdına çizdiğim hiçbir ağaca benzemeyen o tuhaf ağaç resmini mi? Anımsamaz mıyım? Hâlâ çiziyorum, Edward. Bloknotlara, telefon rehberinin üstüne, kitaplara, hatta köprü ayaklarına bile. Ne zaman dalgınken rasgele bir şey çiziyor olsam ortaya çıkan hep o oluyor. Bana bir kalem versene."

Edward cebinden bir kurşun kalemle bir not defteri çıkardı ve gülerek Henrietta'ya uzattı. Henrietta hemen o tuhaf ağaç resmini çizdi.

"Ne diyorsun?"

"Evet. Bu kesinlikle Ygdrasil!"

Bu arada patikanın sonuna gelmişlerdi. Henrietta devrik bir ağaç gövdesinin üzerine oturdu. Edward da yanına.

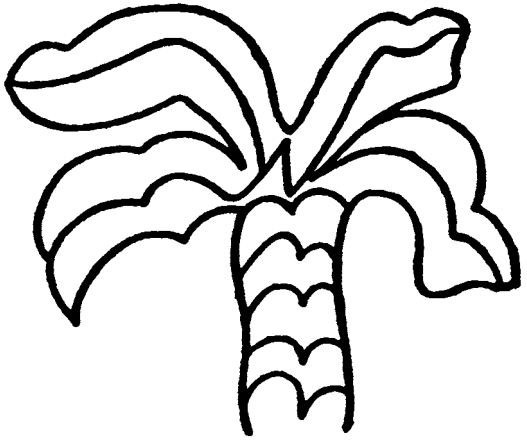
Henrietta ağaçların arasından aşağıya doğru baktı.

"Burada Ainswick'i anımsatan bir şeyler var, bir tür küçük Ainswick burası. Bu bazen beni şaşırtıyor. Edward, sence Lucy'yle Henry'nin burada yaşamalarının nedeni bu olabilir mi?"

"Olabilir."

"İnsan asla Lucy'nin kafasının içinden neler geçtiğini bilemiyor," diyen Henrietta sonra birden, "Seni son gördüğümden beri neler yapıyorsun Edward?" diye sordu.

"Hiçbir şey Henrietta."

"Rahat bir hayat desene."

"Ben hiçbir zaman iyi olmadım Henrietta, yani bir şeyler yapmak konusunda."

Henrietta onu bir an süzdü. Sesinde çok farklı bir anlam var gibiydi. Ama yine de ona sakin sakin gülümsüyordu.

"Bu da bir akıl gerektirir."

"Akıl mı?"

"Hiçbir şey yapmamak da akıllılıktır."

Edward ağır ağır, "Bunu senin ağzından duymak insana çok tuhaf geliyor Henrietta. Özellikle senin kadar başarılı birinden."

"Demek sen benim başarılı olduğumu düşünüyorsun? İlginç!"

"Tabii ki başarılısın Henrietta. Sen bir sanatkârsın. Kendinle gurur duymalısın, bunun tersi mümkün değil... Zaten bunun başka yolu da yok."

"Biliyorum. Birçok kişi bana aynen böyle söylüyor. Ama anlayamıyorlar, asıl önemli noktayı göremiyorlar. Sen de öyle Edward.

Heykeltıraş olmak karar verip, sonra da çalışmakla kazanılan bir şey değil. Bu insanı ele geçiren, içini kemiren, rahat vermeyen, yakasını bırakmayan bir şey; öyle ki sonunda onunla bir şekilde uyuşmak, onu tatmin etmek zorunda kalıyorsun. Böylece er ya da geç bir şeyler yapmayı başarıyorsun. Sonra bir süre huzur buluyorsun, ardından her şey yine başa dönüyor. O dürtü, o his yine kıpırdanmaya başlıyor, seni yine boyunduruğu altına alıyor. Her şey yeniden başlıyor. Ama başarı asla kesin değil."

"Huzur mu arıyorsun Henrietta?"

"Bazen biraz huzuru dünyadaki başka hiçbir şeye değişmeyeceğimi hissediyorum Edward."

"Ainswick'te o huzuru bulabilirdin Henrietta. Sanırım orada mutlu olabilirdin. Hatta bana katlanmak zorunda olsan bile. Ne dersin Henrietta? Ainswick'e gelip orada yaşamak istemez misin? Oranın hep seni beklediğini biliyorsun."

Henrietta yavaşça başını çevirdi, zayıf bir sesle cevap verdi. "Keşke senden bu kadar hoşlanmasaydım Edward. Bu sana HAYIR demeyi öyle güçleştiriyor ki."

"Öyleyse cevabın yine hayır."

"Üzgünüm."

"Daha önce de 'hayır' demiştin. Ama bu kez bazı şeylerin farklı olabileceğini sanmıştım. Benim yanımda mutlusun, öyle değil mi Henrieatta? Bunu inkâr edemezsin."

"Evet, çok mutluyum."

"Hatta yüzün bile sabah olduğundan çok daha genç görünüyor."

"Biliyorum."

"Ainswick'ten bahsetmek, orayı düşünmek ikimizi de çok mutlu etti Henrietta. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

"Bunu anlamayan *sensin* Edward. Bu öğleden sonra yaşadıklarımız yalnızca geçmişte kalmış güzel anılardı."

"Geçmiş bazen yaşanacak en güzel zamandır."

"İnsan geçmişi yeniden yaşayamaz Edward. Geçmişe dönmek, bir insanın asla yapamayacağı bir şey."

Genç adam kısa bir süre sessizliğe bürünüp ona baktı. Sonra sakin, neşeli ve oldukça duygusallıktan uzak bir tonda, "Söylemek istediğin, John Christow'dan dolayı benimle evlenmek istemediğin mi?" diye sordu.

Henrietta buna cevap vermedi. Edward, "Neden bu, değil mi? Eğer John Christow diye biri bu dünyada olmasaydı, sen benimle evlenirdin Henrietta," diye ekledi.

Henrietta sert bir tavırla, "Öğrenmek istediğin buysa, John Christow'suz bir dünyayı hayal bile edemiyorum," dedi. "Bunu artık anlamalısın."

"Madem durum bu, adam neden karısından ayrılıp seninle evlenmiyor?"

"John karısından ayrılmak istemiyor. Ayrıca ayrılsa bile onunla evlenir miyim, işte bunu hiç bilmiyorum. Bu, senin düşündüğün gibi bir durum değil Edward."

Edward düşünceli, dalgın bir ifadeyle cevap verdi. "John Christow! Dünya John Christow'larla dolu.".

"Yanılıyorsun. John diğer erkeklerden farklıdır."

"Eğer öyleyse, bu çok iyi. Ama ben öyle düşünmüyorum." Ayağa kalkarak, "Artık geri dönsek iyi olacak," dedi.

7. BÖLÜM

Arabalarına binip de Lewis, Harley Caddesi'ndeki evin kapısını kapattığında Gerda kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu kapının kapanması bir sondu. Artık kapana kısılmıştı. Korkunç bir hafta sonu onu bekliyordu. Üstelik daha yola çıkmadan aklında pek çok soru kalmıştı. Acaba banyodaki musluğu kapamış mıydı? Çamaşırlar için bırakması gereken notu nereye koymuştu? Çocuklar matmazelle anlaşabilecekler miydi? Acaba Terence, matmazel kendisinden bir şey yapmasını istediğinde yapacak mıydı? Fransız mürebbiye hiç otoriter biri gibi görünmüyordu.

Şoför koltuğuna oturduğunda hâlâ mutsuzluğun ezikliği içinde, huzursuz ve perişan bir haldeydi. Tekrar tekrar marşa, gaz pedalına bastı ama nedense motor çalışmıyordu.

John, "Eğer kontağı çevirmezsen motor çalışmaz Gerda," dedi.

"Ah, hayatım, çok affedersin. Ne kadar aptalım."

Panik içinde yan gözle kocasına baktı. Eğer John daha şimdiden kızmaya başladıysa... Neyse ki gülümsüyordu. Bu onu çok rahatlattı.

Gerda o anda John'un Angkatell'lere gitmenin mutluluğu içinde olduğunu anladı. Bu durumda kendisinin oraya gitmeyi istememesi hiç önemli değildi.

Zavallı John, o kadar çok çalışıyor ve o kadar çok yoruluyordu ki! Hayatı başkalarını düşünerek geçiyordu, bencilliğin zerresi yoktu onda. Böylesi bir hafta sonu tatiline sevinmesinde şaşılacak hiçbir şey yoktu. Birden aklına o öğlen yemeğinde konuşulanlar geldi, farkında olmadan gaz pedalına tüm gücüyle bastı ve araba birden sarsılarak ileriye fırladı.

"John, ne olur bir daha hastalardan nefret ettiğin gibi şakalar yapma. Senin işini hafife almadığını, böyle davranarak rahatladığını ben anlıyorum, ama çocuklar anlayamaz. Özellikle de Terence, o sözcüklere dikkat eden, her şeyi ciddiye alan bir çocuk."

"Terence bana çok daha gerçekçi, çok daha samimi görünüyor, o Zena gibi değil. Sence kızlar bu sözde sevgi gösterilerini ne kadar gösterirler?"

Gerda hafifçe güldü. John ona takılıyor olmalıydı. Israrla aynı konuyu sürdürdü. Gerda'nın kafası bir şeye takıldı mı kolay kolay ondan vazgeçemezdi.

"Aslında ben de çocukların bir doktorun yaşamının ne denli özveri ve fedakârlık gerektirdiğini öğrenmesinin *iyi* olacağını düşünüyorum John."

"Tanrım!"

Gerda birden frene basıp yavaşladı. Trafik lambalarına doğru yaklaşırken yeşil ışık yanmaktaydı. Oraya varana kadar rengin değişeceğini düşünmüştü. Ağır ağır ilerledi, ama vardıklarında hâlâ yeşildi.

John Christow birden karısı araba kullanırken ona asla karışmayıp sessiz kalma kararını unutup, merakla sordu. "Neden durdun?"

"Işıkların değişeceğini düşündüm de."

Birden gaz pedalına bastı, araba bir an ileri fırladı, ama ardından kendini toparlayamayan motor istop etti. Bu arada kırmızı yandı.

Yolu tıkayan arabaların korna seslerinin homurtusu kavşağı doldurdu.

John sakin ama alaycı bir tonda mırıldandı. "Ah Gerda, sen dünyanın en kötü şoförüsün."

"Bu trafik lambaları zaten beni her zaman endişelendirmiştir. İnsan onların ne zaman değişeceğini bir türlü kestiremiyor."

Her şey Gerda'yı endişelendiriyor, diye düşünen John bir an kendini Gerda'nın yerine koymaya çalıştıysa da bunu hayal bile edemedi. Hayal gücü pek güçlü bir adam olmadığı için bunu başaramadı.

Gerda aynı noktaya takılıp kalmıştı. "Bak, ben çocukların bir doktorun nasıl olması gerektiği konusunda bilgi sahibi olmaları için elimden geleni yapıyorum –özverili, fedakâr olması gerektiğini, kendini başkalarının acı ve ıstıraplarını gidermeye adadığını– başkalarına hizmet için bu mesleği seçtiğini anlatıyorum. Bu öylesine asil bir davranış ki senin tüm zamanını ve enerjini böylesine kutsal bir amaç için harcamanla ve asla kendini düşünmemenle nasıl gurur duyduğumu..."

John onun sözünü keserek, "Gerda, Tanrı aşkına doktor olmaktan hoşlandığım ve bunun benim için bir fedakârlık değil de zevk olduğu hiç mi aklına gelmedi? Bunun yalnızca çok *ilginç* bir meslek olduğunu anlamıyor musun?" diye çıkıştı.

Bu arada içinden Gerda'nın bunu asla anlayamayacağını düşünüyordu. Eğer ona Bayan Crabtree'yle Bayan Margaret Russell Ward'dan bahsetse, Gerda onların zavallı olduğunu söyleyecek ve

John'u onlara yardımcı olmak için çırpınan kanatsız bir melek olarak görecekti.

Kendi kendine, "Duygusallıktan ölecek," diye mırıldandı.

Gerda ona dönerek, "Efendim?" dedi.

John başını salladı.

Eğer Gerda'ya kanser için bir tedavi yöntemi bulmaya çalıştığını anlatsa çok olumlu tepki vereceği açıktı; ama bu basit, duygusal durumu anlayamazdı. Ridgeway gibi bir hastalığın karmaşıklığını çözmeye çalışmanın ne denli büyüleyici olabileceğine asla bir anlam veremezdi. Hatta onun Ridgeway gibi bir hastalık olduğuna bile inanacağından şüpheliydi. Özellikle de, diye düşündü gülümseyerek, biz bile tam olarak emin değilken. Henüz beyin zarının *neden* dejenere olduğunu bile bilemiyoruz.

Sonra birden oğlu Terence'ın Ridgeway hastalığı olarak adlandırdıkları bu hastalıkla ilgilenebileceğini düşündü. Onun gözlerini açarak, "Bence babamın neyi kastettiği çok açıktı," demesi hoşuna gitmişti.

Terence son birkaç gündür amonyak yapmaya çalışırken kahve makinesini bozduğu için cezalıydı. Ne saçmalıktı bu. Amonyak mı? Komik çocuk, insan neden amonyak yapmayı denerdi ki? Bir yandan da ilginç bir denemeydi bu!

Gerda, kocasının kendi düşüncelerine dalmış olmasından mutluydu. Araba kullanırken yanındaki kişi konuşup da dikkatini dağıtmazsa arabayı daha iyi kullanıyordu. Ayrıca John kendi düşüncelerine daldığı zaman onun zaman zaman canhıraş gıcırtılarla vites değiştirmesini de fark etmiyordu. Aslında Gerda elinden gelse hiç vites değiştirmeyecekti.

Gerçi Gerda'nın tam da olması gerektiği şekilde, sakince vites değiştirdiği de oluyordu ama –gerçi bunu hiçbir zaman kendi-

ne güvenerek, bilinçli bir şekilde yapmıyordu– bu asla John arabadayken gerçekleşmemişti. Yanında o varken tam vites değiştireceği anda sinir gerginliği dayanılmaz bir hal alıp, eli titriyor, ya fazla ya az gaz veriyordu. Debriyaja ya fazla basıyor ya ayağını çok hızlı çekiyor, sonuçta vites kolu canhıraş bir şekilde gıcırdayıp, feryat ediyordu.

Geçen yıl bir defasında Henrietta, "Bastırarak geçir Gerda, bastırarak geçir," demişti. Sonra da nasıl yapacağını göstermişti. "Gitmek istediği yönü hissetmelisin, sanki oraya kaydırmak ister gibi elini vites koluna daya, hareketi hisset ve sonra oraya doğru bastırarak it, hisset bunu!" Ne yapsa boşunaydı, Gerda ne kadar uğraşsa vites kolundan bir şey hissetmiyordu. Öyle ya da böyle, doğru yöne itildiğinde kendiliğinden yerine oturmalıydı. Otomobiller aslında bu korkunç gıcırtının çıkmayacağı şekilde tasarlanmış olmalıydılar!

Gerda Mesham Hill rampasını tırmanırken, yine de şimdiye kadar yolculuk hiç de kötü gitmedi, diye düşünüyordu. John hâlâ düşüncelerine dalmış bir halde oturuyordu. Croydon'dan geçerken vitesin acı acı öttüğünü bile fark etmemişti. O sırada arabanın hızının artmasıyla birlikte Gerda birden vites değiştirdi ve araba şiddetle sarsılarak kaydı. Ve bununla birlikte John da düşüncelerinden uyandı.

"Neden sanki dik bir yokuştan inerken vites değiştirmeye kalkıştın ki?"

Gerda dişlerini sıktı. Bir şey söylemek istemiyordu. Oraya gitme hevesi olmadığından da değildi bu. Aslında John sinirlerine hâkim olduğu ve sakin kaldığı sürece saatlerce araba kullanabilirdi.

Ama artık Shovel Down Tepesi'ne doğru çıkmaya başlamışlardı. Yol boyunca kızıla boyanmış, güneşte alev alev parlayan sonbahar ormanları uzanıyordu.

John derin bir soluk alıp, "Ooooh!" dedi. "Londra'dan sonra böyle doğaya uzanabilmek ne güzel... Düşünsene Gerda, öğleden sonraları o kasvetli odaya tıkılıp, hatta bazen elektrik ışığında çay içmek zorunda kalmak ne korkunç."

Evlerinin kasvetli, karanlık oturma odası bir an, Gerda'nın gözlerinin önünde belirdi. Bir mucize olup, o an orada bulunmayı ne kadar isterdi. Ah bir olabilseydi!

Yine de bu özleme kahramanca göğüs gerdi. "Evet, kırsalda olmak çok güzel John."

Tepeden aşağı iniyorlardı, artık kurtuluş umudu hiç kalmamıştı. Neden olduğunu bilmiyordu ama içinde hep bir şey olacakmış ve bu kâbus dolu ziyaretten kurtulacakmış gibi bir his vardı. Ama bu boşuna bir umuttu. Artık bitmişti. Oradaydılar.

Bahçe yoluna saptığında alçak bir duvarın üstüne oturmuş olan Henrietta'yı, Midge'i ve genç, ince, uzun bir adamı görünce içi biraz olsun rahatladı. Henrietta'ya karşı tanımlanamaz bir güven duyuyordu, bazen hiç umulmadık bir anda ortaya çıkıp, çok kötüye giden durumlardan onu kurtarmayı başarıyordu.

John da Henrietta'yı görünce sevinmişti. Tepeden inip, Henrietta'yı aşağıda kendisini bekler bulmak, bu kısa yolculuğun ardından sonbaharın bu muhteşem doğasını tamamlayan mutlu sondu.

Henrietta o çok beğendiği yeşil tüvit tayyörünü ve pamuklu bluzunu giymişti. Bu spor giysiler ona Londra'da giydiklerinden çok daha fazla yakışıyordu. İnce, uzun bacaklarını duvardan aşağı sarkıtmıştı. Ayağında ise cilalı, k§ahverengi, kapalı, kaba ve düz ayakkabılar vardı.

Birbirlerine bakıp hafifçe gülümsediler. Birbirlerini görmüş olmaktan duydukları mutluluğu belirten bir gülüştü bu. John o anda

Henrietta'yla konuşmasa da olurdu. Onun buradaki varlığı mutluluğu için yeterliydi. Onsuz bir hafta sonu tatilinin sıkıcı ve anlamsız olacağını biliyordu.

Lady Angkatell evden çıkıp yanlarına geldi ve onları neşeyle karşıladı. Vicdanı onu Gerda'ya karşı başka konuklara olduğundan çok daha fazla yakınlık göstermeye zorluyordu.

"Seni burada görmek ne güzel Gerda," diye haykırdı. "Görüşmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Seni de görmek güzel John!"

Aslında yapmak istediği Gerda'da özlemle beklenen konuk olduğu hissi uyandırmak, John'a ise ona eşlik eden biri gibi davranmaktı. Ama davranışlarındaki abartı o kadar belirgindi ki Gerda ister istemez rahatsız olduğu gibi, daha da gerginleşti.

Lucy, "Edward'la tanışıyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Edward Angkatell?"

John başını sallayarak, "Hayır. Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi.

Akşam güneşi John'un sarı saçlarıyla mavi gözlerini ışıldatıyordu. Bu haliyle yaptığı seferlerden büyük zaferler kazanıp vatanına dönen ve henüz karaya ayak basmış bir Viking'i andırıyordu. Sesi sıcak ve tınılıydı. Kulağı okşuyordu. Kişiliğindeki çekicilik hemen ortama egemen olmuştu.

Ondaki bu çekicilik Lucy'yi hiç rahatsız etmedi. Aksine bu şeytanca fikirlerinde ne denli haklı olduğunu gösteriyordu. Onun bu çekiciliği öteki adamı silip onun cansız, şekilsiz bir gölge olarak kalmasına neden olmuştu.

Henrietta, Gerda'ya birlikte sebze bahçesine gitmelerini önerdi.

Öne geçip, yol gösterirken de açıkladı. "Lucy'ye kalsa bizi kayalık bahçeye ve sonbahar çitlerini göstermeye götürür. Bence seb-

ze bahçesi çok daha güzel ve huzurlu. İnsan salatalık tarlasının yanında oturabilir ya da hava serin gelirse limonluğa girip oradaki çiçekleri seyredebilir. Orada rahatsız edilmediğin gibi canın istediği takdirde yiyecek bir şeyler bulabilirsin."

Gerçekten de ürün vermekte geç kalmış birkaç kök bezelye buldular. Henrietta hemen koparıp çiğ çiğ yemeye koyuldu ama Gerda ona eşlik etmedi. Yine de o anda her zamankinden daha ürkütücü bulduğu Lucy Angkatell'den uzakta olmaktan çok mutluydu.

Henrietta'yla sohbetleri önceden planlanmış bir animasyondan farksızdı. Henrietta hep Gerda'nın cevabını bildiği sorular soruyordu. On dakika kadar sonra Gerda kendini çok daha iyi hissetmeye, hatta onu çok korkutan bu hafta sonunun o kadar da kötü geçmeyebileceğini düşünmeye başladı.

Zena artık bir dans okuluna gidiyordu. Bunun için yeni bir dans elbisesi diktirmişlerdi. Gerda uzun uzun onun bale elbisesini anlattı. Bu arada elişi için deri alırken yeni bir deri mağazası keşfettiğinden de bahsetti. Henrietta anlatılanlarla yakından ilgilendiği gibi, yeni bir çantaya ihtiyacı olduğunu ve orada yaptırabileceğini söyledi. Gerda'dan kendisini oraya götürmesini istedi.

Gerda'yı mutlu etmek ne kadar kolay, diye düşündü içinden. Üstelik mutlu olunca bambaşka bir kadın oluveriyor, bakışları ve hali tamamen değişiyordu.

Onun tek isteği bir kedi gibi kıvrılıp, mırlamasına izin verilmesi, diye düşündü.

Mutluluk içinde salatalık tarlasının kenarında oturuyorlardı. Batmakta olan güneş ılık bir yaz gününü çağrıştırıyordu.

Sonra bir sessizlik oldu. Gerda'nın yüzündeki uysal, huzurlu ifade kayboldu. Omuzları düştü. O andaki duruşuyla sanki bir hü-

zün heykelini andırıyordu. Henrietta'nın birden konuşmaya başlamasıyla yerinden sıçradı.

"Madem bu kadar nefret ediyordun buraya niçin geldin Gerda?"

Gerda telaşla cevap verdi. "Yoo hayır, aslında nefret etmiyorum. Neden böyle bir yargıya vardığını hiç anlayamadım Henrietta."

Aynı çaresiz ifadeyle etrafına bakındıktan sonra ekledi. "Londra'dan uzaklaşmak aslında çok hoş. Üstelik Lady Angkatell de o kadar nazik bir ev sahibi ki."

"Lucy mi? Onda nezaketin zerresi yoktur."

Gerda çok şaşırmıştı.

"Ama niye? O gerçekten çok nazik bir bayan. Bana karşı her zaman çok nazik olmuştur."

"Lucy iyi eğitim almış, terbiyeli ve iyi kalpli, sevecen bir insandır. Ama bir o kadar da acımasız olabilir. Onun insani tarafının biraz zayıf olduğunu düşünüyorum. Sıradan, alelade bir insan gibi düşünmeyi ve hissetmeyi bilmiyor. Ve sen Gerda, burada bulunmaktan kesinlikle nefret ediyorsun sen de bunun farkındasın. Madem böyle hissediyorsun, buraya niçin geliyorsun?"

"Şey, biliyorsun, John burada bulunmaktan çok hoşlanıyor."

"Ah, evet, John burayı çok seviyor. Onu buraya yalnız başına gönderseydin daha iyi olmaz mıydı?"

"Bunu istemiyor. Yanında ben olmazsam buradan zevk almıyormuş. Biliyorsun, John bencil bir insan değildir. Şehir dışına çıkmamın bana da iyi geleceğini düşünüyor."

"Doğaya çıkmayı istemek, şehir dışında olmak doğru da bunun için Angkatell'lerin kucağına düşmenin hiç gereği yoktu."

"Ben... ben... nankör olduğumu düşünmeni istemem Henrietta."

"Sevgili Gerda, bizi sevmek zorunda değilsin ki, hem neden sevesin ki? Ben hep Angkatell'lerin nefret uyandıran bir aile olduklarını düşünmüşümdür. Ama biz bir araya gelmekten ve kendimize özgü bir dilde konuşmaktan hoşlanıyoruz. Eğer dışarıdan biri bizi öldürmek isteği duyarsa bu beni hiç şaşırtmaz."

Henrietta bu sözlerin ardından hemen konuyu değiştirip, ekledi. "Sanırım çay zamanı. Eve dönsek iyi olacak."

Henrietta yerinden kalkıp eve doğru yürümeye başlayan Gerda'nın yüzünü ilgiyle seyretti. Bir taraftan da, inancı uğruna işkenceye katlanan Hıristiyan kadının arenaya çıkmadan önceki yüzünü görmek ilginç, diye içinden geçiriyordu.

Çitle çevrilmiş sebze bahçesinden çıkarlarken silah sesleri işittiler.

Henrietta gülerek, "Angkatell'ler toplu kıyıma başlamış olmalılar," dedi.

Gerçekten de çok geçmeden bu seslerin Sir Henry Angkatell'le Edward arasındaki tartışmanın havaya ateş ederek silahları denemeleriyle sonuçlanmasından kaynaklandığını anladılar. Sir Henry silahlara çok düşkündü ve hatırı sayılır bir silah koleksiyonu vardı.

Çok sayıda tabanca ve hedef tahtaları getirtmiş, Edward'la durmadan ateş ediyorlardı.

İki kadını gören Sir Henry seslendi. "Hey Henrietta, bir hırsızı vurup vuramayacağını denemek ister miydin?"

Henrietta, onun yanına gidip tabancalardan birini aldı. "Evet bu doğru. Şimdi nişan al, ateş!"

Bum!

Sir Henry, "Karavana!" diye bağırdı.

"Haydi tekrar dene."

"Böyle mi atılacaktı?"

"Sen de denemek ister miydin Gerda?"

"Şey, ben, sanmıyorum..."

"Haydi, Bayan Christow. Bu o kadar kolay ki."

Gerda tetiği çekti. Eli titriyordu, gözlerini de kapamıştı. Kurşun Henrietta'nınkinden daha da öteye gitti.

O sırada Midge de koşarak yanlarına gelip, "Ben de denemek istiyorum," dedi.

Birkaç denemeden sonra, "Düşündüğümden çok daha zormuş," dedi. "Ama çok eğlenceli."

Lucy evden çıktı. Hemen arkasından da uzun boylu, yakışıklı, genç, âdemelmasının çıkıklığı hemen dikkat çeken bir delikanlı geliyordu.

Lucy yanlarına gelip, neşeyle genç adamı tanıttı. "İşte David de geldi."

Kocası David'le el sıkışırken Lucy, Midge'in elindeki tabancayı aldı, yeniden doldurdu ve tek bir sözcük bile etmeden hedef tahtasına doğru ardı ardına üç atış yaptı. Her üçünde de hedefi tam on ikiden vurmuştu. Midge haykırdı. "Bravo Lucy. Harika! Yeteneklerinin arasında bir de usta nişancılığın bulunduğunu bilmiyordum."

Sir Henry ciddiyetle, "Lucy ancak erkeği için can alır," dedi. Ardından eskilere dönerek ekledi. "Lucy, tatlım, Boğaz'ın Asya yakasında başımıza geleni anımsıyor musun? Hani o sokak serserileri bize saldırdığında. İkisi birden üzerime çullanıp boğazımı sıkmaya başlamışlardı."

Midge merakla sordu. "Peki, Lucy ne yapmıştı?"

"Lucy kavganın ortasına iki el ateş etti. Yanında tabanca olduğunu bile bilmiyordum. Adamlardan birini bacağından, diğerini de omzundan yaraladı. Şansım varmış, ucuz kurtuldum. Üç kişi yu-

mak gibi birbirimize girmiştik. O sırada nasıl olup da beni vurmadığına hâlâ şaşarım."

Lady Angkatell ona bakarak gülümsedi. "Ben insanın daima riski göze alması gerektiğini düşünürüm," dedi. "Risk gereklidir. Tabii fazla düşünmeden, harekete geçebilmek de bir o kadar önemlidir."

"Saygı duyulması gereken bir görüş, haklı olabilirsin!" diyen Sir Henry gülümseyerek ekledi. "Karımın çok takdire değer görüşleri vardır. Ama ben yine de benimle ilgili böyle bir riski göze alabilmiş olmana incindiğimi belirtmeden edemeyeceğim."

8. BÖLÜM

I

Çaydan sonra John, Henrietta'ya birlikte yürüyüşe çıkmayı önerdi. Lady Angkatell de Gerda'yı mevsim uygun olmamasına rağmen kayalık bahçesini göstermeye götürdü.

John'un yanında yürüyen Henrietta her şey gibi bu yürüyüşün de Edward'la yaptığı yürüyüşten tamamen farklı olduğunu düşünüyordu.

Edward'la yürüyüşe çıkmak aylak aylak dolaşmaktan öte bir şey değildi. Zaten o doğuştan aylağın tekiydi. John'la yürümekse ona ayak uydurmak demekti. Bu arada Shovel Down Tepesi'ne ulaşmışlardı.

Henrietta soluk soluğa, "Yavaş yürüsene John," dedi. "Maratonda değiliz."

John gülerek yavaşladı. "Bana ayak uyduramıyor musun?"

"Uydurabilirim de, buna ne gerek var? Trene yetişecek değiliz. Neden enerjini boşa harcıyorsun ki? Yoksa kendinden mi kaçmaya çalışıyorsun?"

John olduğu yerde kalakaldı. "Bunu neden söyledin Henrietta?"

Henrietta ona merakla baktı. "Özel bir nedeni yok. Laf olsun diye söyledim işte."

John yeniden yürümeye başladı. Ama bu defa çok daha yavaş yürüyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, " dedi. "Yorgunum, çok yorgunum."

Henrietta onun sesindeki bezginliği fark etmişti. "Crabtree nasıl?"

"Henüz buna karar vermek için çok erken ama bana kalırsa nedeni kavramaya başladım. Eğer haklıysam –adımları yeniden hızlanmıştı– bu konudaki görüşlerimizin büyük bir kısmında köklü değişiklikler yapmamız gerekecek. Hormon salgılanımı konusunu bütünüyle yeniden ele almamız gerekecek..."

"Yani sence Ridgeway hastalığı için bir tedavi yöntemi bulunacak mı? Hastalar ölmeyecek mi?"

"Evet, ezkaza olabilir."

Henrietta şu doktorlar ne tuhaf insanlar, diye düşündü. Ezkazaymış!

"Bilimsel anlamda bu birçok olasılığı gündeme getirebilecek." John derin bir soluk aldı.

"Bunu burada kessek iyi olacak. Temiz havayı içime çekmek, seni görmek, şu anda tek düşünmek istediğim şey ve beni tek mutlu eden bu." Birden durup Henrietta'ya baktıktan sonra da ekledi. "Ayrıca burada olmanın Gerda'ya da iyi geleceğini düşünüyorum."

"Tabii, Gerda da Hollow Malikânesi'ne gelmekten hoşlanıyor."

"Elbette. Bu arada, aklımdayken sorayım, ben daha önce hiç Edward Angkatell'le karşılaşmış mıydım?"

Henrietta soğuk, kayıtsız bir ifadeyle cevap verdi. "Evet, iki kez."

"Hiç anımsamıyorum. O dikkati çekmeyen, kişiliksiz tiplerden. Unutmuş olmalıyım."

"Edward çok iyi bir insandır. Ben onu hep çok sevmişimdir."

"Neyse, zamanımızı Edward'dan bahsederek boşa harcamayalım. Buna değmez."

Henrietta kısık bir ses tonuyla, "Açıkçası John," dedi. "Bazen senden korkuyorum."

John şaşırmıştı. Birden Henrietta'ya döndü. "Benden korkuyor musun? Ne demek istiyorsun Henrietta?"

"Ah, sen öylesine olup bitenden habersiz, ilgisiz ve öyle *körsün* ki!"

"Kör mü?"

"Bilmiyorsun, görmüyorsun ve tuhaf bir şekilde duyarsızsın. Başkalarının ne düşündüğünü, ne hissettiği hiç bilmiyorsun, umursamıyorsun."

"Bence tam aksi."

"Evet, baktığın şeyi görüyorsun, ama yalnızca onu! Sen... sen... aynen ışıldak gibisin. Gözlerinin güçlü ışığını yalnızca görmek istediğin şeyin üstüne yöneltiyorsun, arkası ve çevresi karanlıkta kalıyor."

"Henrietta, tatlım, bütün bunların anlamı ne?"

"Bu çok *tehlikeli* John. Herkesin seni sevdiğini sanıyorsun, senin iyiliğini istediklerini düşünüyorsun. Örneğin Lucy gibi insanların."

John şaşırmıştı. "Yani, Lucy beni sevmiyor mu? Halbuki ben onu hep çok sevmişimdir."

"Sen onu seviyorsun diye onun da seni sevdiğini ya da sevmesi gerektiğini sanıyorsun. Ama ben bundan emin değilim. Sonra

Gerda ve Edward ya da Midge ve Henry. Onların senin hakkındaki duygularından nasıl emin olabilirsin?"

"Peki ya Henrietta? Onun benim hakkımda ne düşündüğünü biliyor muyum?" Bir an durup genç kadının elini tuttu. "Hiç değilse senin duygularından eminim."

Henrietta elini çekti. "Yeryüzünde hiç kimseden emin olamazsın John. Olmamalısın."

John'un yüzü asıldı. "Hayır, bunu kabul edemem. Senden ve kendimden eminim. Hiç değilse..." Birden yüzündeki ifade değişti.

"Ne oldu John?"

"Bugün bütün gün dilime dolanan söz neydi biliyor musun? Çok saçma ve gülünç bir şey. *Eve dönmek istiyorum.* Zihnimde durmadan bunu tekrar edip durdum. Üstelik ne anlama geldiği konusunda da en ufak bir fikrim yok."

Henrietta ağır ağır, "Kafanda beliren bir resim olmalı," dedi. Bilinçaltına takılan bir şey!"

John aksi aksi söylendi. "Asla. Hiçbir şey yok."

II

O akşam yemekte Henrietta, David'in yanına oturtulmuştu. Masanın öbür başından Lucy kaş göz işareti –Lucy ricalarını asla buyurmazdı– yapıyordu.

Sir Henry yanında oturan Gerda'yı mutlu etmeye çalışıyor ve bunu çok da iyi başarıyordu. John neşe içinde, şaşkınlıkla Lucy'nin karmaşık, tutarsız zihninin yansıması olarak konudan konuya geçmesini izliyordu. Midge ise her zamankinden daha dalgın görünen Edward'la tek taraflı bir konuşmaya dalmıştı.

David sinir içinde önündeki ekmeğini ufalıyor, sonra kırıntılarla oynuyordu.

David, Hollow Malikânesi'ne belirgin bir isteksizlikle gelmişti. Daha önce hiç Sir Henry ya da Lady Angkatell'le karşılaşmamıştı ve genel anlamda kraliyet ailesinin onamadığı bu akrabalarını, kendisi de tasvip etmemeye hazırdı. İçlerinde tek bilmediği Edward'dı, onu da bir güzel sanatlar meraklısı olarak hor görüyordu. Geri kalan dört konuğu eleştirel gözlerle inceliyordu. Akrabalık ilişkilerinin korkunç olduğunu düşünüyordu, üstelik insanın bir de onlarla konuşması bekleniyordu ki bu onun aslında nefret ettiği bir şeydi.

Midge ve Henrietta'yı boş kafalı olarak nitelendiriyordu. Şu Doktor Christow denen adamsa Harley Caddesi'nin şarlatan doktorlarından biri olmalıydı; şöhretli, sosyal anlamda başarılı. Karısı ise söz etmeye bile değmeyecek bir kadındı.

David boynunu gömleğinin dar yakası içinde oynattı ve bir an karşısındaki bu insanların kendileri hakkında neler düşündüğünü bilmelerini istedi. Hepsi önemsiz, sıradan insanlardı.

Bunu üç kez kendi kendine yineledikten sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı. Hâlâ gergin ve sinirliydi ama artık ekmeğini ufalamaktan vazgeçmişti.

Henrietta ise kaş göz işaretlerine sadakatle karşılık vermeye çalışmasına rağmen uyum sağlamakta zorlanıyordu. David'in ters ve kısa cevapları son derece züppeceydi. Sonunda daha önce dili tutuk bir genç adamda uyguladığı bir yönteme başvurmaya karar verdi.

David'in gerek teorik, gerekse müzik anlamında bilgisinin çok iyi olduğunu bile bile özellikle modern bir besteci hakkında dogmatik ve kesinlikle gereksiz bir eleştiri yaptı.

Ve hayretle bu planının işlediğini gördü. David hımbıl bir şekilde oturduğu sandalyesinde doğruldu. Sesi artık kısık ve mırıltılı değildi. Ekmeğini ufalamaktan da vazgeçmişti.

Buzdan bakışlarını Henrietta'ya yönelterek yüksek bir ses tonuyla, açık ve net olarak konuşmaya girişti. "Bu açıkça sizin bu konuda hiçbir bilginiz olmadığını gösteriyor."

Ardından da yemeğin sonuna kadar bilgiç bir tavırla uzun bir monoloğa başladı. Henrietta sakin, alçakgönüllü bir şekilde anlatılanları ilgiyle dinlermiş gibi davranıyordu. Yemeğin sonu geldiği zaman David hâlâ sözünü bitirmemişti.

Lucy Angkatell masanın diğer ucundan sevecen bakışlarla Henrietta'ya baktı, o da kendi kendine gülümsedi.

Yemekten sonra oturma odasına doğru ilerledikleri sırada Lady Angkatell, Henrietta'nın koluna girerek, "Çok akıllısın şekerim," dedi. "Kafası boş olanların ellerini ustalıkla kullanabileceklerini düşünmek bile ne korkunç! Ne dersin, hearts mı, briç mi, remi mi ya da animal grab gibi çok çok basit bir şey mi oynayalım?"

"Bana kalırsa David animal grab'ı küçümseyecektir."

"Belki de haklısın. O zaman briç oynayalım. Onun briçi de küçümseyeceğinden ama bizi aşağılama fırsatı bulduğu için gözlerinin parlayacağından eminim."

İki gruba ayrıldılar. Henrietta'yla Gerda, John ve Edward'a karşı oynuyordu. Oyuncuların böyle seçilmesi onun fikri değildi. Onun amacı Gerda'yı Lucy'den ve de mümkün olduğunca John'dan uzak tutmaktı, ama John karısıyla kalmakta direnmişti. Edward ise Midge'den önce davranıp masalarına oturmuştu.

Henrietta ortamın pek hoş olmadığını hissediyor, ama bu huzursuz havanın nereden kaynaklandığını kestiremiyordu. Bununla beraber doğru kartlar geldiği takdirde Gerda'nın kazanmasını umu-

yordu. Gerda aslında çok kötü bir briç oyuncusu değildi. John'dan uzak olduğu sürece orta düzeyde bir oyuncu olduğu bile söylenebilirdi; ama sinirli, öngörüleri zayıf ve elindeki kartları değerlendiremeyen bir tipti. John ise iyi bir oyuncuydu ama biraz fazla kendine güveniyordu. Edward ise her anlamda çok iyi bir oyuncuydu.

Gece ilerliyordu ve Henrietta'nın masasında hâlâ parti sürüyordu. Skor iki taraf arasında gidip geliyordu. Oyuna içlerinden yalnızca bir kişinin farkında olmadığı tuhaf bir gerginlik hâkimdi.

Gerda için briç belki de gerçekten eğlendiği tek oyundu. Zevkle oynuyordu. Henrietta bütün aklını oyuna vermiş, kritik anlarda yaptığı konuşmalarda kendi elini ön plana çıkarıyor ve ikisinin elini birden ustalıkla idare ediyordu.

Böyle anlarda Henrietta'nın bu çabalarından habersiz olan ve kendini tamamen oyuna veren John, Gerda'yı sürekli olarak eleştirmekten kaçınmıyor ve bu da genç kadının kendine güvenini onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla kırıyordu.

John'un, "Neden sanki şimdi o sineği oynadın ki?" gibi çıkışları ise anında Henrietta'nın tepkisiyle karşılık buluyordu.

"Saçmalama John! Elbet sinek oynayacak. Başka yapabileceği bir şey yok ki."

Henrietta sonunda derin bir soluk alarak sayıyı kendilerine yazdırdı. "Oyun bizim ama sonuç beraberlik. Bence fazlasını beklememek gerek. Artık bırakalım," dedi.

John neşeyle, "Şanslı bir fines," dedi.

Henrietta hemen başını kaldırıp onu sert bakışlarla süzdü. Bu ses tonunu tanıyordu. Gözleri John'un gözleriyle karşılaşınca gözlerini hafifçe kıstı.

Sonra yerinden kalkıp şöminenin yanına doğru yürüdü. John da onu izledi. Şöminenin önüne gelince durdular.

John alaycı bir ses tonuyla, "*Her zaman* bilinçli olarak başkalarının eline bakmazsın değil mi Henrietta?" diye sordu.

Henrietta soğuk bir ifadeyle cevap verdi. "Herhalde biraz fazla belli ettim. Kazanma hırsının ne denli rezil bir şey olduğunu bilirsin!"

"Gerda'nın oyunu kazanmasını istediğini ima ediyorsun, değil mi? Ama başkalarını mutlu etmek isteğin dolap çevirme konusunda sınırı aşmana neden olmamalı."

"Olayları neden bu kadar kötü yorumluyorsun? Ama yine de haklısın."

"Aslında benim eşimle ortak olmak istiyordun, değil mi?"

Demek dikkatini çekmişti. Henrietta bu konuda yanılıp yanılmadığını düşünüyordu. Edward o denli usta bir oyuncuydu ki, ondan sayı almak neredeyse olanaksızdı. Bir hata oyunun elden gitmesi için yeterliydi. Açık ve net bir ustalık gerekiyor. İyi de çok daha sınırlı bir ustalıkla başarı sağlanmışsa...

Bu Henrietta'yı endişelendirdi. Edward'ın asla kartlarını bilinçli olarak Henrietta'nın kazanmasını sağlayacak şekilde oynamayacağını biliyordu. Bunu İngiliz sportmenliğine yakıştıramazdı. Hayır, diye düşündü onun oyunu istediği gibi sürdürememesi daha çok John Christow'un başarısıydı.

Birden gerginleşti. Lucy'nin bu partilerinden hiç hoşlanmıyor hatta nefret ediyordu.

Tam o sırada beklenmedik bir şekilde Veronica Cray terasa açılan camlı kapılardan birinden sahneye giriş yaptı.

O gün hava sıcak olduğu için Fransız stili cam kapılar kapatılmış ancak kilitlenmemişti. Veronica terasa açılan cam kapılardan birini sonuna kadar açmış, gecenin karanlığını zemin almış çerçeveli bir resim gibi, biraz mahcup ama son derece çekici bir halde

karşılarında durmuş gülümsüyordu. Bir an için seyircilerden emin olmak isteyen bir film yıldızı edasıyla konuşmadan durup, oradakileri süzdü.

Neden sonra, "Çok affedersiniz," diye girdi söze. "Böyle birden, bu şekilde içeri girdiğim için çok özür dilerim. Sizinle komşuyuz, Lady Angkatell. Dovecotes denen şu gülünç köşklerden birinde oturuyorum ve bu akşam korkunç bir felaket oldu."

Gülümsemesi daha da belirginleşip çok daha şen bir hal aldı. "Evde bir tek kibrit bile kalmamış, üstelik bugün de cumartesi akşamı. Büyük aptallık. Başka ne yapabilirdim ki? Zorunlu olarak en yakın komşumdan yardım istemeye geldim."

Bir an hiç kimse bir şey söyleyemedi. Herkes Veronica'nın gelişinin etkisiyle donakalmıştı. Çok sevimli, çekici ve insanı büyüleyecek kadar insanın soluğunu kesen bir cazibesi vardı kadının. Dalga dalga parlayan sarı saçları, kıvrımlı dudakları, omzundaki gri tilki etolü ve onun altındaki dökümlü beyaz kadife tuvaletiyle bambaşka bir havası vardı.

Hoş, çekici bakışlarını teker teker oradakilerin yüzlerinde gezdirdikten sonra ekledi. "İflah olmaz bir sigara tiryakisiyim. Baca gibi tütüyorum. Çakmağım da bozuk. Sonra kahvaltı hazırlarken gazocağı yakmak için de kibrite ihtiyacım olacak. Ah, kendimi çok aptal hissediyorum."

Lucy ona doğru ilerledi, şaşırmıştı ama yine de son derece kibar ve sıcakkanlıydı. "Neden ki, elbette..." diye söze girdiyse de, "Aaaa!..." diyerek Veronica sözünü kesti.

Gözleri John Christow'a ilişmişti. Yüzünde büyük bir şaşkınlığın ardından inanılmaz bir sevinç ifadesi belirdi. Ellerini ileri doğru uzatarak genç doktora doğru bir adım attı.

"İnanamıyorum, John sensin! Evet, bu John Christow. Ah, bu ne olağanüstü bir rastlantı değil mi? Seni görmeyeli çok uzun yıllar oldu. Ve şimdi hiç ummadığım bir anda seni karşımda buldum."

Bu arada John'un yanına gelip onun ellerini tutmuştu. Bakışlarında içten bir ifade vardı. Başını hafifçe Lady Angkatell'e çevirdi. "Bu olağanüstü bir rastlantı! İnanılmaz! John benim eski, çok eski bir arkadaşım. Daha doğrusu, John benim ilk aşkımdı. Senin için çıldırıyordum John."

İlk aşkını anımsamak ona çok gülünç gelmiş olmalıydı ki gülümsüyordu.

"Her zaman John'un harikulade bir insan olduğunu düşündüm."

Sir Henry çok saygılı ve kibar bir tavırla ona doğru ilerledi.

Konuğa içki ikram etmek gerekiyordu. Masanın üstündeki bardaklara doğru yöneldi. Lady Angkatell hemen devreye girdi. "Midge, tatlım. Zili çalar mısın?"

Gudgeon içeri gelince de hemen, "Bir kutu kibrit gerekiyor, Gudgeon," dedi. "Aşçıda hiç olmazsa bir kaç paket vardır, değil mi?"

"Daha bugün bir düzine daha aldık efendim."

"Öyleyse yarım düzinesini getir Gudgeon."

Veronica gülerek itiraz etti. "Yo, hayır, Lady Angkatell, yalnızca bir kutu yeterli."

Ve sonra elinde içkisi olduğu halde herkese ayrı ayrı gülümsedi.

Bu arada John Christow söze girdi. "Seni eşimle tanıştırayım Veronica."

"Ah, sizinle tanışmak çok hoş." Veronica'nın, Gerda'nın şaşkın halinden çok hoşlandığı gözlerinin parlamasından anlaşılıyordu.

Gudgeon elinde bir gümüş tepsiyle altı kutu kibriti getirdi. Lady Angkatell'in başıyla Veronica'yı işaret etmesinin ardından elindeki tepsiyi Veronica'ya uzattı. "Lütfen, bu kadarı gerçekten çok fazla, Lady Angkatell," dedi şaşkınlıkla Veronica.

Lucy Angkatell kayıtsız ancak soylu bir tavırla cevap verdi. "Hiç önemi yok. Bu nesneden yalnızca bir tek kutu olması çok can sıkıcı olabilir. Ayrıca çok miktarda yedeğimiz de var, temin etmemiz de çok kolay."

Sir Henry kibarca söze karışarak sordu. "Dovecotes'ta yaşamaktan hoşlanıyor musunuz?"

"Bayılıyorum. Burası olağanüstü bir yer; hem Londra'ya çok yakın, hem de sakin, sessiz, insan kendisiyle baş başa kalabiliyor."

Veronica bardağını masanın üstüne bıraktı. Gri tilki etolüne biraz daha sıkı sarındı. Gözlerini odadakilerin üstünde gezdirerek hepsine ayrı ayrı gülümsedi. "Gerçekten çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz." Her nedense bu sözlerle doğrudan Sir Henry, Lucy ve de Edward'a teşekkür ediyor gibiydi. "Eve dönerken biraz şımarıklık yapmamı bağışlarsınız değil mi John?" Genç adama dönerek dostça ama anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Bana güvenli bir şekilde evime gitmem için eşlik edersin değil mi? Bu arada seni görmediğim uzun çok uzun, yıllar boyunca neler yaptığını öğrenmek için de çıldırıyorum. O kadar uzun zaman geçti ki, bundan bahsedince kendimi çok *yaşlı* hissediyorum."

Terasa açılan camlı kapıya doğru yürüdü. John Christow da onu izledi. Veronica olduğu yerde durup son bir kez içeridekilere gülümsedi. "Böyle aptalca bir şey yüzünden sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm Lady Angkatell. Çok, çok teşekkür ederim."

John'la birlikte uzaklaştı. Sir Henry pencerenin önünde durup arkalarından baktı. "Çok güzel, ılık bir gece," dedi.

Lady Angkatell esnedi. "Ah, hayatım ne yazık ki artık uyuma vakti," diye mırıldandı. "Henry bir gün gidip bu kadının filmlerinden birini görmeliyiz. Bu akşam kendisini görünce filmlerindeki performansının çok iyi olabileceğini anladım."

Hep birlikte yukarıya çıktılar. Midge iyi geceler dilerken Lucy'yi kenara çekerek sordu.

"İyi bir performanstı değil mi?"

"Sence de öyle değil mi tatlım?"

"Hayır."

"Lucy, bence sen de onun her zaman için Dovecotes Köşkü'nde evinde birkaç kutu kibriti olduğunu düşünüyorsun."

"Evet, tatlım, düzinelerce kibriti olduğundan eminim. Ama yardım etmesek olmazdı, değil mi? Kabul et ki bahane de performans da iyiydi."

Koridor boyunca oda kapıları tek tek kapandı, mırıltıyla iyi geceler dilendi.

Sir Henry, "Cam kapılardan birini John Christow için açık bıraktım," dedi.

Ardından da kendi odasının kapısını kapattı.

Henrietta, Gerda'ya, "Şu film yıldızları ne ilginç oluyorlar," dedi. "Sahneye girişleri ve çıkışları da muhteşem oluyor."

Kibarca elini ağzına kapatarak esnedikten sonra ekledi. "Öyle uykum var ki."

Veronica Cray hızlı adımlarla kestane ağaçlarının oluşturduğu korudaki patika yolda ilerledi.

Ağaçların arasından yüzme havuzunun bulunduğu açıklık bir alana çıktılar. Burada Angkatell'lerin güneşli, ancak serin ve

rüzgârlı günlerde oturmak için yaptırdıkları küçük bir kameriye vardı.

Veronica Cray durdu. Sonra dönüp John Christow'la yüz yüze geldi.

Birden kahkahalarla gülmeye başladı. Eliyle sonbahar yapraklarının yüzdüğü havuzu gösteriyordu.

"Akdeniz'e hiç benzemiyor, değil mi John?"

Genç adam kendisini neyin beklediğini biliyordu. Veronica'dan uzak geçirdiği uzun on beş yıla rağmen bunları hiç unutmamıştı ki. Mavi deniz... mimoza kokusu... sıcak kumlar... Hepsi geride kalmış, ama asla unutulmamıştı. Ve bunların hepsinin yalnızca tek bir anlamı vardı: Veronica. O zamanlar yirmi dört yaşında bir delikanlıydı. Umutsuzca ve çılgınca âşıktı. O zaman kaçmıştı ama bu kez kaçmayacaktı.

9. BÖLÜM

John Christow kestane ağaçlarının arasından malikânenin yan tarafındaki yeşillik yamaca çıktı. Ay ışığına gömülen malikâne kapalı perdeleriyle tuhaf, masum bir görünüm sergiliyordu. John kolundaki saate baktı.

Saat üçtü. Derin bir soluk aldı, yüzü endişeliydi. Hâlbuki o artık yirmi dört yaşındaki o âşık delikanlı değildi. Kırklı yaşlarında, aklı başında, sağduyulu ve olgun bir adamdı.

Aptallık etmişti, kesinlikle aptallıktı, bunu inkâr etmiyordu. Pişman değildi. Şimdi sağduyulu hareket etmiş olduğunu daha iyi anlıyordu. Sanki yıllarca ağır bir yükün altında ezilmiş, bu yük elini kolunu bağlamıştı ve şimdi bu yükten kurtulmuştu. Özgürdü ve o –John Christow– Harley Caddesi'nin ünlü uzmanlarından biri olarak artık Veronica Cray'in onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu. Bunların hepsi geçmişte kalmıştı. Bu sorun kafasında hiç çözülememişti, çünkü basit bir sözcükle ifade edilecek olursa, üzerinden asla "kaçmış" olmaktan kaynaklanan ezikliği atamamış, dolayısıyla da Veronica'yı kafasından tamamen silememişti. Ve o akşam Veronica bir düşten fırlarcasına karşısına çıkınca Tanrı'ya şü-

kür, bu kâbustan sonsuza dek kurtulmuştu. Artık gerçek zamana dönmüştü. Saat üçtü ve o birçok şeyi berbat etmiş olabilirdi.

Üç saatten beri Veronica'yla birlikteydi. Veronica güçlü bir harp gemisi gibi onun üstüne atılmış, konuşamaz duruma getirmiş, onu kuşatıp peşi sıra sürüklemişti. John bu durum karşısında evdekilerin onun hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu.

Örneğin Gerda ne düşünmüştü acaba?

Ya Henrietta? Aslında Henrietta için pek endişelenmiyordu. Ona bunu biraz olsun açıklayabileceğini hissediyordu. Ama Gerda'ya açıklaması olanaksızdı.

Ve o hiçbir şeyi, kesinlikle hiçbir şeyi kaybetmek istemiyordu.

O tüm hayatı boyunca çok sayıda ciddi riskleri göze alabilmiş bir adamdı. Hastalarından kaynaklanan riskler, tedavi riskleri, yatırım riskleri... Ama hiç böylesine fantastik bir riskle karşı karşıya kalmamıştı. Güvenlik sınırının ötesinde bir riskti bu.

Ya Gerda tahmin ettiyse ya Gerda şüphelendiyse?...

Acaba şüphelenmiş olabilir miydi? Gerda'yı ne kadar tanıyordu? Normalde o siyaha beyaz dese, Gerda bunu aynen kabul ederdi. Ama böyle bir konuda...

Veronica'nın ince, muhteşem ve zafer edasıyla savrulan vücudunun peşinden dışarı sürüklendiği sırada acaba kendi hali nasıldı? Yüzündeki ifade? Genç bir delikanlının karasevdaya düşmüş, şaşkın yüzünü mü, yoksa nezaket gereği görevini yapan olgun bir adamın yüzünü mü görmüşlerdi onda? Bilemiyordu. En ufak bir fikri bile yoktu.

Ama korkuyordu; huzuru, düzeni ve güvenliği için korkuyordu. O sırada adeta delirmişti, öfkeyle ona bu hatayı yaptıranın o anda delirmiş olması olabileceğini düşündü ve sonra bu düşünceyle rahatlattı. Hiç kimse onun bu denli delirebileceğine inanamazdı?

Evdeki herkes uyuyordu, bu belliydi. Oturma odasının verandaya açılan camlı kapılarından biri yarıaçıktı. Onun geri dönüşü düşünülerek özellikle öyle bırakılmış olduğu anlaşılıyordu. Yeniden ay ışığında masum, gizemli bir uykuya dalmış malikâneye baktı. Bir şekilde fazlasıyla masum görünüyordu...

Birden irkildi. Bir kapının yavaşça kapandığını duymuş ya da öyle sanmıştı.

Hızla başını çevirdi. Acaba biri onu izleyip, yüzme havuzuna kadar gelmiş miydi? Ve sonra geri dönerken de, bu kişi bir üsttteki başka bir patikadan ilerlemiş ve yan kapılardan birinden bahçeye girmiş olabilirdi. Bu durumda duyduğu ses kapanan bahçe kapısının sesi olmalıydı.

Dikkatle evin pencerelerine baktı. Oradaki perde kıpırdamış mıydı? Biri perdeyi kenara çekip dışarı bakmış, sonra onun eve yaklaştığını görünce bırakmış mıydı? Henrietta'nın penceresi!

Henrietta! Hayır, Henrietta olmamalı, birden yüreği panikle ağzına geldi. Henrietta'yı kaybetmeye katlanamam.

Birden yerden bir avuç çakıltaşı alıp penceresine fırlatmayı ve ona seslenmeyi istedi.

"Dışarıya gel, sevgilim. Dışarı yanıma, bana gel; seninle ağaçların arasından Shovel Down Tepesi'ne çıkıp konuşalım. Sana artık kendi hakkımda bildiğim her şeyi, senin bilmeni istediğim şeyleri anlatmak istiyorum. Bunları bilmelisin, tabii eğer zaten bilmiyorsan," diyecekti.

Henrietta'ya başka söylemek istedikleri de vardı.

"Her şeye yeniden başlıyorum. Bugünden itibaren benim için yepyeni bir hayat başlıyor. Tüm hayatımı karartan, beni körelten, elimi kolumu bağlayan her şey geride kaldı artık. Bugün akşamüstü bana kendimden kaçıp kaçmadığımı sorduğun zaman haklıydın.

Yıllardır yaptığım buydu: Kendimden kaçmak. Çünkü Veronica'dan kaçmanın güç mü, yoksa zayıflık mı olduğunu asla bilemedim."

Ah, Henrietta'yı bir uyandırabilse, onu kendisiyle gelmesi için kandırabilseydi. Onu alıp ormanların arasından tepeye gidip birlikte güneşin doğuşunu seyredecekleri noktaya çıkarabilseydi.

Çıldırmış olmalısın, dedi kendi kendine. Ürperdi. Eylül ayının son günleriydi ve hava serindi. Sana neler oluyor, diye sordu kendi kendine. Bu gece zaten delicesine davrandın. Bu kadarı yeterli. Eğer bu kadarıyla bu işten sıyrılabilirsen, kendini şanslı saymalısın. Eğer bütün geceyi dışarıda geçirip gün doğumuyla birlikte eve dönersen Gerda ne düşünür?"

Peki ya Angkatell'ler ne düşünürdü?

Ancak bu, o an için onu hiç ilgilendirmiyordu. Angkatell'ler olayları olduğu gibi kabullenen insanlardı, özellikle de Lucy Angkatell. Üstelik Lucy Angkatell'e bir şey alışılmışın dışındaysa kesinlikle mantıklı görünürdü.

Ama ne yazık ki, Gerda bir Angkatell değildi.

Her şeyden önce açıklama yapması gereken kişi Gerda'ydı ve zaman kaybetmeden hızla onun yanına çıkıp ona her şeyi açıklamalıydı.

Peki ya o akşam onu izleyen Gerda ise?

İnsanların böyle şeyler yapmayacağını düşünecek kadar saf olmanın anlamı yoktu. Bir doktor olarak nice akıllı, yüce gönüllü, duyarlı, titiz, onurlu insanın böyle şeyler yaptığını biliyordu. Kapıları dinlerler, başkalarının mektuplarını açar, casusluk yapar ve gizlice etrafı araştırırlardı. Üstelik de hiç sıkılmadan, buna sebep yokken yalnızca başka insanlar acı çekmesin gibi insanca bir gereksinimle yaptıklarını ileri sürerlerdi.

Zavallı şeytanlar, diye düşündü, zavallı acı çeken insan şeytanlar. John Christow insanların acılarına ilişkin o kadar çok şey biliyordu ki. Zayıflığa hiçbir zaman pek fazla acımazdı, ama acı çekmek, o başkaydı, çünkü o ancak güçlülerin gerçekten acı çektiklerini, acıya katlandıklarını biliyordu.

Ya Gerda biliyorsa?...

Saçma, diye düşündü kendi kendine. Nereden bilecekti ki? Hiç şüphesiz şimdi o uyuyor olmalıydı. Hayal bile edemezdi, zaten hiçbir zaman etmemişti ki... Şimdiye kadar sahip olmadığı hayal gücüne bir anda sahip olacak değildi ya!

Açık teras kapısından girdi. Lambayı yaktı, dönüp kapıyı kapadı, kolu çevirip kilitledi. Sonra lambayı söndürüp oradan çıktı. Holün lambasının düğmesini bulup çevirdi, çabucak merdivenlerden yukarı çıktı, oradaki düğmeyi çevirip holün lambasını söndürdü. Bir an yatak odasının kapısında durdu, eli kapının topuzunda bir süre düşündü, sonra dönüp içeriye girdi.

Oda karanlıktı, Gerda'nın düzenli soluğunu duyabiliyordu. Onun içeri girip kapıyı kilitlemesiyle birlikte Gerda yatakta kımıldadı. Sonra da uyku sersemi bir sesle sordu. "Sen misin John?"

"Evet."

"Çok geç kalmadın mı? Saat kaç?"

"Farkında değilim. Çok affedersin, seni uyandırdım. O kadının evine girip, bir kadeh içki içmem gerekti."

Bunu rahat bir şekilde söylemişti ama bu arada sesine de sıkıntılı, uykulu bir ton vermeyi de ihmal etmedi.

Gerda mırıldandı. "Yaa? İyi geceler John."

Çıkan hışırtıdan onun yatakta döndüğünü anladı.

İşler yolundaydı. Her zaman olduğu gibi yine şansı yaver gitmişti. Bir an şansa ne kadar çok bel bağladığını düşünerek ciddileş-

ti. Bu sık sık yinelenen bir durumdu, her defasında soluğunu tutup, ya bu iş ters giderse, diye düşünüyordu. Ama gitmiyordu işte. Şansı bir şekilde ona yardımcı oluyordu. Ama bir gün hiç kuşkusuz, şansının döneceği gün de gelecekti.

Çabucak soyunup yatağa girdi. Küçük kızının kehaneti ilginçti. "*Bu da senin başının üstünde ve sana hükmediyor...*" demişti. Veronica! Bir zamanlar gerçekten de ona hükmetmişti.

Ama artık bunu yapamayacaksın, diye düşündü John Christow vahşi bir sevinç ve rahatlamayla. Her şey geçmişte kaldı. Artık senden kurtuldum.

10. BÖLÜM

Ertesi sabah John aşağıya indiği zaman saat on olmuştu. Kahvaltı açık büfe olarak hazırlanmıştı. Gerda ise kahvaltının yatağına gönderilmesini istemişti ama, "sıkıntı vermiş" olabileceği düşüncesiyle oldukça tedirgindi.

John, "Saçmalama," demişti. "Hiç değilse böylece Angkatell gibilere; kâhya, hizmetçi ve uşaklarına verecek görev yaratmış oluyorsun."

O sabah Gerda'ya karşı her zamankinden daha nazikti. Son zamanlarda üstüne yapışan o sinirli hali geçmiş, tamamen yok olmuştu.

Lady Angkatell, John'a, Sir Henry'yle Edward'ın atış talimi yapmaya gittiklerini söyledi. Kendisi de ellerine bahçe eldivenlerini giyip, sepetini almıştı. Bahçeyle uğraşıyordu. John, Gudgeon elinde tepsinin içinde bir mektupla gelinceye kadar bahçede durup Lady Angkatell'le sohbet etti.

"Bu mektup şimdi geldi efendim," dedi Gudeon.

John şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak tepsideki mektubu aldı.

Veronica!

Doğruca kütüphaneye gidip mektubu açtı.

"Lütfen bu sabah bana gel. Seni görmeliyim.

Veronica.

Yine her zamanki gibi buyurgan, diye aklından geçirdi. İlk anda gitmemeyi düşündü. Sonra gitmesinde bir sakınca olmadığına karar verdi. Hem de hemen gitmeliydi.

Kütüphane penceresinin tam karşısındaki yolu seçip patikada ilerledi. Havuzun yanından geçti. Burası sanki bütün yolların kesiştiği noktaydı. Havuzun civarından ayrılan patikalar dört bir yana dağılıyordu. İlki tepenin üst tarafındaki ormana doğru yükseliyordu, ikincisi evin arkasındaki çiçek bahçesine gidiyordu, üçüncüsü tarlalara, dördüncüsü de kendisinin o anda yürümekte olduğu anayola uzanıyordu. Bu yol üzerinde birkaç metre ileride Dovecotes Köşkü vardı.

Veronica, onu bekliyordu. Onun yaklaştığını görünce gösterişli, yarı ahşap yapının penceresinden seslendi. "İçeriye gel John. Bu sabah hava çok serin."

Oturma odasındaki şömine yakılmıştı. Oda kirli beyaz renkte möbleler, soluk siklamen pembesi perde ve minderlerle döşenmişti.

John ona alıcı bir gözle ve dikkatle baktı. Artık bir önceki akşam fark etmemiş olsa bile, şimdi onun anılarındaki genç kızdan ne kadar farklı olduğunu net olarak görebiliyordu.

Doğrusu bu ya şimdi eskiden olduğundan çok daha güzel, diye düşünüyordu. Güzelliğinin çok daha fazla bilincindeydi, kendisine çok daha iyi bakıyor ve bütün güzelliğiyle çevresindekilerin aklını başından almayı çok daha iyi biliyordu. Eskiden altın sarısı olan

saçları platin rengine boyanmıştı. Kaşları da farklıydı, ifadesine çok daha çarpıcı bir anlam kazandırıyordu.

Veronica asla aptal bir güzel olmamıştı. Veronica'nın, "entelektüel film yıldızları" sınıfından sayıldığını anımsıyordu. Üniversite mezunuydu, ayrıca Strindberg ve Shakespeare konusunda da bilgisi olan bir film yıldızıydı.

Geçmişte onda belli belirsiz algıladığı bir şeyi şimdi açıkça görüyordu, bu kadın anormal derecede egoistti. Kendinden asla taviz vermiyordu; bu çekici, ezici güzelliğin altında korkunç, demir gibi bir irade yatıyordu.

Veronica ona sigara paketini uzatırken, "Seni çağırmamın nedeni konuşacak şeylerimiz olması," dedi. "Bazı ayarlamalar yapmalıyız. Ortak geleceğimiz için demek istedim."

John bir sigara alıp yaktıktan sonra, son derece nazik bir sesle sordu. "Bir geleceğimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Veronica onu ters bakışlarla süzdü. "Ne demek istiyorsun John? Elbette ki geleceğimiz olacak. On beş yılı boşuna heba ettik. Artık daha fazla kaybedecek zamanımız kalmadı."

John bir koltuğa oturdu. "Bağışla beni Veronica. Korkarım bazı konularda yanılıyorsun. Seninle yeniden görüşmek beni gerçekten çok mutlu etti. Ama seninle benim yaşamlarımızın bir noktada kesişmesi olanaksız. Yollarımız tamamen farklı."

"Saçmalama John. Ben seni seviyorum, sen de beni. Biz birbirimizi hep sevdik. Sen geçmişte fazlasıyla katı davrandın. Hepsi bu. Ama artık bunun önemi kalmadı. Yaşamlarımızın ters düşmesi diye bir şey yok. Birleşik Devletler'e dönmek niyetinde değilim. Şu an üzerinde çalıştığımız filmi tamamladıktan sonra Londra'da sah-

ne alıp, bir tiyatro eserinde oynayacağım. Muhteşem bir oyun! Elderton bu tiyatro eserini özellikle benim için yazdı. Olağanüstü bir başarı olacak."

John nazikçe onayladı. "Bundan eminim."

"Bu arada sen de doktorluğuna devam edebilirsin." Sesi nazik, samimi ama küçümser bir tondaydı. "Bana, senin çok ünlü olduğunu söylediler."

"Bak canım, ben evli bir adamım. Çocuklarım var."

"Ben de şu anda resmen evli bir kadınım. Ama bunlar kolaylıkla halledilebilecek şeyler. İyi bir avukat her şeyi yoluna koyar." Tüm çekiciliğiyle gülümsedikten sonra ekledi. "Seninle evlenmeyi hep istedim sevgilim. Nedendir bilmem ama seni büyük bir ihtirasla istiyorum ve buna karşı koyamıyorum, elimde değil."

"Bağışla beni Veronica. Dünyanın en iyi avukatı bile olsa halledebileceği bir şey değil bu. Halledilecek bir sorun da yok. Seninle benim ortak bir geleceğimiz olamaz."

"Dün akşamdan sonra bile mi?"

"Artık çocuk değilsin Veronica. İki kocan ve çok sayıda âşığın olmuş. Dün akşamın senin için ne anlamı olabilir ki? Hiç. Bunu sen de biliyorsun."

"Ah, sevgili John." Hâlâ neşeli ve ısrarcıydı. "Eğer oturma odasındaki halini, o sıradaki yüzünü bir görmüş olsaydın, sanki St. Miguel'deydin."

John iç çekti.

"Evet, o sırada St. Miguel'deydim. Beni anlamaya çalış Veronica. Geçmişten çıkıp geldin. Dün akşam ben de geçmişi yaşadım, ama bugün her şey farklı. Üzerinden koca on beş yıl geçti. Ben ar-

tık senin tanımadığın bir insanım. Şunu açıkça söyleyeyim ki, tanısan hoşlanmayacağın bir adam oldum artık."

"Yani karınla çocuklarını bana yeğliyor musun?" Veronica ciddi şekilde şaşırmıştı.

"Sana saçma görünüyor olsa da evet."

"Saçmalama John. Sen beni seviyorsun."

"Üzgünüm Veronica."

Veronica duyduğuna inanamıyordu.

"Yani, beni sevmiyor musun?"

"Bazı şeyleri açıkça konuşmakta yarar var. Sen olağanüstü güzel bir kadınsın Veronica, ama ben seni sevmiyorum."

Veronica mumdan yapılmış bir heykel gibi donakalmıştı. Onun bu hali John'u tedirgin ediyordu.

Ama hemen ardından öylesine büyük bir nefret ve hınçla konuştu ki John bir anda irkildi.

"O kadın kim?"

"Kadın mı?"

"Dün akşam şöminenin önünde duran kadın?"

Henrietta, diye düşündü. Lanet olsun, nasıl olup da Henrietta'yı fark etmişti? Umursamaz bir tavırda, yüksek bir ses tonuyla cevap verdi. "Kimden bahsediyorsun? Midge Hardcastle'dan mı?"

"Midge mi? O esmer, dört köşe kız değil mi, Midge dediğin? Hayır, onu kastetmedim. Karından da söz etmiyorum. Şömineye yaslanmış o küstah dişi şeytandan bahsediyorum. Beni reddetmenin nedeni o, değil mi? Sakın bana karına, çocuklarına bağlı olduğun gibi masallar okuma. Tek neden o kadın."

Ayağa kalkıp John'un yanına geldi.

"Bunu anlamıyor musun John? İngiltere'ye ayak bastığımdan beri, yani on sekiz aydır yalnızca seni düşündüğümü anlamıyor musun? Bu aptal yeri niçin satın aldığımı anlamıyor musun John? Tek nedeni vardı, sık sık hafta sonlarını geçirmek için Angkatell'lere geldiğini öğrenmiştim."

"Demek dün geceyi özellikle planlamıştın Veronica?"

"Sen benimsin John. Her zaman da öyleydin."

"Ben hiç kimsenin malı değilim Veronica. Hayat sana bir insanın hem bedenine, hem ruhuna sahip olamayacağını öğretmedi mi? Genç bir delikanlıyken seni sevmiştim. Seninle yaşamımı paylaşmak istemiştim. O zaman bunu sen istemedin."

"*Benim* hayatım ve kariyerim *seninkinden* çok daha önemliydi. Herkes doktor olabilir."

John Christow soğukkanlılığını kaybetmeye başlıyordu. "Sen acaba gerçekten de sandığın kadar olağanüstü müsün?"

"Benim mesleğimin zirvesine çıkamadığımı mı söylemek istiyorsun? Ama çıkacağım. Çok yakında çıkacağım."

John Christow ona birden ihtirastan tamamen uzak bir ilgiyle baktı. "Senin o noktaya geleceğine inanmadığımı biliyorsun Veronica. Hiçbir zaman da inanmadım. Sende bir eksiklik var. Sen atak, tuttuğunu koparan, kendini beğenmiş bir insansın ve gerçek anlamda soyluluktan çok uzaksın, bence sorun bu."

Veronica birden yerinden kalktı. Sesi kısık ve sakindi. "On beş yıl önce beni reddettin. Bugün yine reddediyorsun. Seni buna pişman edeceğim John."

John ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Kapıda bir an durup, "Seni kırdıysam beni bağışla Veronica," dedi. "Sen çok güzel bir

kadınsın ve ben bir zamanlar seni çok sevdim. Bırak her şey tatlı bir anı olarak kalsın, olur mu?"

"Güle güle John. Bu iş burada kalmayacak. Çok yakında bunu anlayacaksın. Sanırım... sanırım şu anda senden hayatım boyunca hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum."

John omuz silkti. "Çok üzgünüm. Hoşça kal.

John ağır adımlarla malikâneye geri dönmek için koruluğa daldı. Havuzun yanına gelince durup oradaki bir banka oturdu. Veronica'ya karşı böyle davrandığı için hiç pişman değildi. Veronica'nın hayatındaki kötü bir dönem, olduğunu düşündü. Her zaman ruhunu karartan bir leke olmuştu. Belki de yaptığı en iyi şey ondan zamanında kurtulmuş olmasıydı. Eğer bunu yapmamış olsa, şimdiye dek başına neler geleceğini bir Tanrı bilirdi.

O anda en çok istediği şey; geçmişi bir kenara bırakıp, özgür ve yeni bir hayata başlamaktı. Geçmişin gölgesindeki son bir iki yılı çok zor geçmişti. Zavallı Gerda, diye düşündü, ne kadar fedakâr ve alçakgönüllüydü, tek yaptığı onu mutlu etmeye çalışmaktı. Gelecekte ona karşı daha nazik ve iyi davranacaktı.

Belki artık Henrietta'ya kabadayılık etmekten vazgeçebilirdi. Aslında Henrietta kesinlikle zorbalığı kaldıracak bir tip değildi ve bunu asla hak etmiyordu. İçinde kopan bütün fırtınaları onun üzerine boşalttığı anlarda bile Henrietta hiç yerinden kıpırdamadan –sakin– gözleri çok uzaklara dalmış olarak onu dinlerdi.

Henrietta'ya gidip olanları anlatmalıyım, diye düşündü.

Birden hiç beklemediği bir sesle irkildi. Çok uzaktaki tepeden tabanca sesleri geliyordu. Etrafı ormanın olağan uğultusu, kuş sesleri, yaprakların hüzünlü hışırtılarıyla sarılıydı. Ama bu farklı bir sesti, hiçbirine benzemiyordu. Bu çok hafif, mekanik bir sesti.

Ve birden John, içinde anlaşılmaz bir korku duydu. Tehlikede olduğunu hissediyordu. Burada ne zamandan beri oturuyordu? Yarım saat mi olmuştu, bir saat mi? Biri onu izliyordu. Biri...

Ve bu ses... Evet, bu ses...

Hızla döndü. Zaten her zaman tepkileri çok hızlı bir insan olmuştu. Ne var ki bu kez yeterince hızlı değildi. Gözleri şaşkınlıktan yuvalarından fırladı, ama en ufak bir ses çıkarmaya bile zaman bulamadı.

Namludan çıkan kurşunun isabet etmesiyle cansız bedeni tüm ağırlığıyla havuzun kenarına yere yığıldı.

Sol yanında ağır ağır gölleşen kara leke yavaşça havuzun beton kenarına aktı ve oradan da havuzun içindeki mavi suları kırmızıya dönüştürmeye başladı.

11. BÖLÜM

I

Hercule Poirot ayakkabılarındaki son toz zerresini de silip temizledikten sonra doğruldu. Davetli olduğu o öğlen yemeği için özenle giyinip hazırlanmıştı ve sonuçtan memnundu.

İngiltere'de pazar günleri öğle yemeğine giderken ne giyileceğini çok iyi biliyordu –özellikle de taşrada– ama İngiliz geleneklerine uyum sağlama gibi bir yol seçmemişti. Kentli bir beyefendiye yakışır kendi standartlarını yeğlemişti. O taşrada yaşayan bir İngiliz centilmeni değildi. O Hercule Poirot'ydu.

Taşra yaşamından hiç hoşlanmadığını düşündü kendi kendine. Birçok yakın dostunun taşradaki bu hafta sonu evlerini öve öve bitirememeleri sonucunda karşı koyamayarak Resthaven denilen bu köşkü satın almıştı. Bu köşkün tek hoşuna giden tarafı şekliydi; dikdörtgen prizması şeklinde ve bir kutu gibiydi. Çevrenin manzarası gerçi ona pek bir şey ifade etmemişti ama yine de buranın doğa konusunda en güzel yerlerden biri olduğunun bilincindeydi. Ona göre çevreye vahşi bir asimetri hâkimdi. Zaten hayatı boyunca ağaçlardan pek hoşlanmış biri değildi, üstelik sonbaharda yap-

raklarını dökerek düzeni bozuyorlardı. Kavak ağaçlarına katlanabiliyordu, Şili arokaryalarına karşı değildi, ama kayın ve meşelerin gelişkin asimetrik gövdeleri onu hiç heyecanlandırmıyordu. İnsan böyle bir manzaranın zevkini ancak güzel bir öğleden sonra arabayla geçerken alabilirdi. Quel beau paysage![1] diye haykırıp sonra yeniden uygarlığa, oteline dönerdi.

Resthaven'da Victor isimli Belçikalı bahçıvanın sıra sıra tarhlar şeklinde düzenlediği küçük bir sebze bahçesine sahip olmaktan oldukça mutluydu. Bu arada Victor'un karısı Françoise da yemek konusunda tam bir gurme ve çok iyi bir aşçıydı.

Hercule Poirot bahçe kapısından çıkıp iç çekti, pırıl pırıl parlayan siyah rugan ayakkabılarına bir kere daha baktıktan sonra soluk gri melon şapkasını başına geçirdi. Kapının önünde durup uzun uzun yolun sağına soluna baktı.

Dovecotes Köşkü'nü görünce hafifçe ürperdi. Resthaven ve Dovecotes köşkleri rakip müteahhitler tarafından inşa edilmişlerdi ve ikisinin de arazisi oldukça küçüktü. Onların bulundukları yörede daha fazla yatırım yapılması "Doğa Güzelliklerini Koruma" politikası kapsamında engellenmişti. İki yapı iki farklı mimari okulun temsilcisi gibiydiler. Resthaven çatısı olan, modern ve fazlasıyla yalın beton bir kutuyu andırıyordu. Buna karşın Dovecotes yarı ahşap, eski mimari stilin küçük bir alana sıkıştırılmış uzantısı gibiydi.

Hercule Poirot içinden Hollow Malikânesi'ne hangi yoldan gitmesinin daha doğru olacağını düşünüyordu. Anayolun üst tarafında küçük bir bahçe kapısından girilen, orman içinden geçen bir patika olduğunu biliyordu. Oradan giderse anayolda fazladan yedi ya

(1) Ne güzel manzara.

da sekiz yüz metre yürümekten kurtulup, vakit kazanmış olacaktı. Buna rağmen etikete ve kurallara çok düşkün bir insan olan Hercule Poirot uzun yoldan gitmeye ve eve ön kapıdan girmeye karar verdi. Doğrusu da buydu.

Bu Lady Angkatell'le Sir Henry'yi ilk ziyaretiydi. Sosyal statüleri bu denli önemli kişileri ziyarete giderken özellikle belirtilmedikçe kısa yollara başvurmanın doğru olmadığını düşünüyordu. Onlar tarafından davet edilmiş olmaktan mutluydu.

Kendi kendine mırıldandı. "Je suis un peu snob!"[1]

Bağdat'ta bulunduğu sırada onlarla tanışmış, özellikle de Lady Angkatell'in etkisi altında kalmıştı.

Une originale,[2] diye düşünüyordu.

Yolu tahmin ettiği süre içinde yürümüştü. Hollow Malikânesi'nin kapısını çaldığında saat tam bire bir dakika vardı. Oraya varmış olmaktan mutluydu, oldukça yorulmuştu. Aslında yürümekten hiç hoşlanmazdı.

Kapı uşak Gudgeon tarafından açıldı. Poirot, onun bulunmaz bir uşak olduğunu düşünüyordu, ama Poirot'yu karşılaması hiç de beklediği gibi değildi.

"Hanımefendi havuzun yanındaki kameriyede efendim. Lütfen beni izler misiniz?" dedi.

İngilizlerin ev dışında oturma tutkuları Poirot'yu deli ediyordu. Sıcak yaz günlerinde hiç kuşkusuz bu doğru olabilir, diye düşünüyordu, ama eylül sonunda bundan artık vazgeçmek gerekirdi. Gerçi hava ılıktı ama ne de olsa sonbahardı ve rutubet vardı. Ge-

(1) Ben biraz züppeyim!

(2) Bir orijinal.

niş ve zevkle döşenmiş bu salonun rahat koltuğunda, belki de şömine ateşinin karşısında kurulup oturmak ne kadar hoş olurdu şimdi. Ama hayır, salonun verandaya açılan Fransız tipi camlı kapıların birinden geçerek, çimenlik alanı ve kayalık bahçeyi geçip, küçük bahçe kapısından henüz ekilmiş olan kestane fidanlarıyla çevrili dar bir patikaya çıktılar.

Angkatell'ler misafirlerini genellikle saat birde davet ederler, iyi havalarda havuz başındaki küçük kameriyede kokteyl ve şeri ikram ederlerdi. Öğle yemeği genellikle bir buçuk civarına ayarlanır, böylece dakik olmayan konukların da yemeğe yetişmeleri sağlanmış olurdu. Ayrıca Lady Angkatell'in muhteşem aşçısına paniğe kapılmadan sufleleri ve zamanında sıcak servis edilmesi gereken nefis yiyecekleri hazırlamaları için son bir fırsat tanınmış oluyordu.

Ancak bu plan Hercule Poirot için uygun değildi.

Poirot kendi kendine, birazdan yola çıktığım noktanın yakınında olacağım, diye düşündü.

Dar ayakkabılarının içinde ayağının giderek artan sızısına katlanarak uşağın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı.

Tam bu anda biraz ileriden kulağına küçük bir çığlık çalındı. Bu her nedense Poirot'nun keyifsizliğini daha da artırdı. Bu anlamsız, aykırı bir durumdu, bir anlamda tuhaftı. Poirot bu çığlığa bir anlam veremediği gibi, aslında üzerinde pek fazla da düşünmedi. Sonraları bunu düşündüğünde ise bu çığlığın ifade ettiği duyguları anımsamakta çok zorlandı. Kaygı? Korku? Şaşkınlık? Dehşet? Emin olamıyordu, tek bildiği bunun kesinlikle beklenmedik bir şey olduğuydu, hepsi bu.

Gudgeon, meşelerle dolu korudan çıktı. Saygıyla kenara çekilip Poirot'nun geçmesi için yol verdi. Bu arada hafifçe boğazını te-

mizleyerek, "Lady, Mösyö Poirot," demeye hazırlandıysa da sözcükler dudaklarında donup kaldı sanki. Yutkundu. İyi bir uşağa hiç yakışmayan bir sesti bu.

Hercule Poirot havuzu çevreleyen açıklığa doğru yürüdü ve o da kalakaldı, ama onun bu davranışının asıl nedeni kızgınlıktı.

Bu kadarı da fazlaydı artık, gerçekten çok fazlaydı. Angkatell'ler gibi asil insanlardan böylesine bir basitliği hiç beklemezdi. Yürüdüğü uzun yol, ev konusundaki hayal kırıklığı ve şimdi bir de *bu*! İngilizlerin tuhaf mizah anlayışı!

Çok kızmış ve aynı zamanda çok sıkılmıştı. Ah evet, çok hem de sıkılmıştı. Ölüm onun için asla eğlence konusu değildi. Halbuki onlar sırf onu eğlendirmek için şakadan bir ölüm sahnesi hazırlamışlardı. Saçmalığın bu kadarı da fazlaydı.

Gördüğü kesinlikle ustalıkla hazırlanmış bir cinayet sahnesiydi. Havuzun kenarında bir ceset vardı, ustalıkla bir kolu yana sarkıtılmış, hatta havuzun beton kenarlarından suya damlayan kırmızı boya bile ihmal edilmemişti. Bu olağanüstü yakışıklı, sarı saçlı bir erkek cesediydi. Cesedin tam başucunda elinde tabanca bir kadın duruyordu. Kısa boylu, güçlü yapılı, orta yaşlı, anlamsız bir şekilde boş bakan bir kadındı bu.

Üç aktör daha vardı. Havuzun uzak kenarında dolgun kahverengi saçları sonbahar yapraklarını andıran uzun boylu genç bir kadın duruyordu, elinde yıldızçiçekleriyle dolu büyük bir sepet vardı. Biraz ötesinde av elbisesi giymiş uzun boylu, pek göze çarpmayan genç bir erkek duruyordu. Onun da elinde bir tabanca vardı. Hemen yakınında ise elinde yumurta dolu sepetle ev sahibesi Lady Angkatell duruyordu.

Hercule Poirot, onların konumlarından, hepsinin havuz başında kesişen farklı patikalardan gelmiş olduklarını hemen anladı.

Sahne çok ustaca ve fazlasıyla metodikti.

Poirot iç çekti. Enfin[1], kendisinden ne yapmasını bekliyor olabilirlerdi ki? Bu "cinayet"in gerçek olduğuna inanmasını mı? Yoksa dehşete düşüp, telaşlanmasını mı? Ya da önünde hafifçe eğilerek ev sahibesine, "Ah, benim için hazırladığınız bu sahne ne kadar hoş?" demesini mi?

Saçmalıktı bu. Çok aptalca bir sahneydi, kesinlikle yapay ve de ruhsuzdu. Bir tiyatro oyunun ardından, "Bu bizi hiç eğlendirmedi," diyen Kraliçe Victoria'ya gibi Hercule Poirot da, "Ben, Hercule Poirot, bundan hiç de zevk almadım," demek istiyordu.

Lady Angkatell cesede doğru yürüdü. Poirot da onu izledi, derin derin soluk alan Gudgeon'un arkasında olduğunun farkındaydı. Uşak oyunun farkında değil, diye düşünüyordu. Havuzun öbür tarafındaki iki kişi de yanlarına geldiler. Artık hepsi cesedin çok yakınında toplanmışlardı, havuzun kenarına şaşırtıcı bir şekilde uzanmış bedene bakıyorlardı.

Ve Hercule Poirot birden dehşetle, sinema perdesinde bulanık bir sahnenin yaklaştırılarak netleşmesi gibi karşısındaki artistik sahnenin gerçek bir yönü olduğunu anladı.

Baktıkları bu genç adam, ölmemişse bile ölmek üzereydi.

Havuzun kenarından içine damlayan şey kırmızı boya değil, kandı. Bu adam vurulmuştu, hem de çok kısa bir zaman önce.

Elinde tabancayla orada heykel gibi duran kadına bir göz attı. Yüzü tamamen ifadesizdi, en ufak bir duygu yoktu. Bomboş bakıyordu. Yine de şaşkın ve aptal görünüyordu.

Poirot, ilginç, diye düşündü.

---

(1) Son

Acaba kadın tabancayı ateşlerken tüm duygularından, tüm heyecanlarından sıyrılmış mıydı? O şimdi artık tüm gerilimlerinden kurtulmuş, boş bir kovan mıydı? Poirot kadının derin mavi gözlerindeki ifadenin ne olduğunu anlayamıyor, ama içinden bunu bir tür yoğun farkındalık olarak nitelendiriyordu.

Ve sonra birden, orada havuzun başında toplanmış insanlar arasında gerçekten bir kişinin canlılık belirtisi gösterdiğini fark etti ya da ona öyle geldi, bu ölümün eşiğindeki adamdı.

Poirot o ana dek hiç bu derece yoğun ve güçlü bir yaşam belirtisi hissetmemişti. Diğerlerinin hepsi silik ve gölge figürlerdi, uzaktan kumandalı bir oyunun aktörleriydiler ama bu adam *gerçekti.*

John Christow ağzını açtı ve konuştu. Sesi güçlü, şaşkınlıktan uzak ve telaşlıydı.

Bir tek sözcük çıktı ağzından. *"Henrietta!"*

Sonra gözleri kapandı, başı yana düştü.

Hercule Poirot, onun yanına diz çöktü, ona daha yakından baktı. Sonra doğruldu ve bir refleks olarak pantolonunun dizlerini silkeledi.

"Evet, öldü," dediler.

II

Tablo hareketlendi, dalgalandı, parçalandı, bölümleri kendi içinde odaklandı. Artık bireysel tepkiler vardı; önemsiz, saçma hareketler. Poirot kendinden emin, çevreye göz attı. Her şeyi kaydediyordu.

Poirot, Lady Angkatell'in yerinde sallandığını, elindeki sepeti düşürmek üzere olduğunu, Gudgeon'un tam zamanında ileri atılarak, "İzninizle lady?" diyerek sepeti aldığını fark etti.

Lady Angkatell aynen bir makine gibi farkında bile olmadan mırıldand. "Teşekkürler Gudgeon."

Ve sonra tereddütle ekledi. "Gerda..."

Havuzun başında elinde tabancayla duran kadın ilk kez kıpırdadı. Ağır ağır etrafındakilere baktı. Konuşmaya başladığında sesinde büyük bir şaşkınlık olduğu anlaşılıyordu.

"John öldü," dedi. "John *öldü.*"

Kahverengi saçları sonbahar yapraklarını andıran uzun boylu genç kadın sanki bir emir almış gibi hızla ve otoriter bir tavırla tabancalı kadının üzerine gitti. "Onu bana ver Gerda!"

Ve Poirot itiraz ya da müdahale etmesine fırsat vermeden hızla tabancayı Gerda Christow'un elinden aldı. Poirot hemen ileri doğru bir adım attı. "Bunu yapmamalıydınız matmazel..."

Genç kadın onun ses tonundan telaşlanarak dondu kaldı. Tabanca parmaklarının arasından kaydı. Kadın o sırada havuzun kenarında duruyordu. Elinden kayan tabanca doğruca havuzun içine düştü.

Gerda şaşkınlık içinde ağzını açtı, başını özür dilercesine Poirot'ya çevirerek, panik içinde, "Ah!" diye haykırdı. "Ah, ne kadar aptalım, çok özür dilerim."

Poirot bir an konuşmadı. Karşısındaki kahverengi iri gözlere bakakalmıştı. Bir an bakışları karşılaştı. Bu gözlerdeki sükûneti ve ısrarı fark eden Poirot bir an için ondan şüphelenmiş olmakla haksızlık etmiş olabileceğini düşündü.

Yavaş ve sakin bir ses tonuyla açıkladı. "Mümkün olduğu kadar hiçbir şeye dokunmayın. Polis gelene kadar her şey olduğu gibi kalmalı."

Lady Angkatell isteksizce mırıldandı. "Tabii... Sanırım... Evet, polis..."

Av giysileri giymiş adam sakin, tatlı, ancak belli belirsiz gerginlikle ve sıkıntılı bir ifadeyle, "Korkarım ki, bu kaçınılmaz bir durum Lucy," dedi.

Bu sözlerin ardından çöken sıkıntılı bekleyiş ve sessizliği yaklaşan güçlü ayak sesleri bozdu. Gelenler neşeli, şakacı, durumla hiç bağdaşmayan bir ses tonuyla konuşuyorlardı.

Eve giden patikadan gelenler Sir Henry'yle Midge Hardcastle'dı. Aralarında gülüşerek şakalaşıyorlardı.

Havuzun başında toplanmış kalabalığı gören Sir Henry bir an olduğu yerde kaldı ve şaşkınlıkla seslendi. "Ne var? Neler oluyor?"

Cevap karısından geldi. "Gerda..." Birden cümlesini yarıda kesti. "Şey yani... John..."

Gerda şaşkın ve yalın bir sesle açıkladı. "John vuruldu. Öldü."

Hepsi şaşkın gözlerle ona baktılar.

Lady Angkatell hemen atıldı. "Sevgili Gerda, bence sen gidip biraz uzansan evet, uzansan çok iyi olacak. Belki de hepimizin eve dönmesi daha doğru olur? Henry, sen Mösyö Poirot'yla burada kalıp polisi bekler misin?"

"Bence de en doğrusu bu," diyen Sir Henry, Gudgeon'a döndü. "Gudgeon, hemen polis merkezini arar mısın? Durumu olduğu gibi anlat. Polis gelince de alıp buraya getir."

Gudgeon başını hafifçe eğerek, "Peki efendim," dedi. Gerçi olanlardan dolayı şaşkındı, beti benzi solmuştu ama o her şeye rağmen durumu idare edebilen çok iyi bir uşaktı.

Genç, uzun boylu, kahverengi saçlı kadın, "Haydi gel Gerda," diyerek onun koluna girdi ve onu patikadan eve doğru götürdü. Ger-

da yürürken sanki bir rüyadaydı. Gudgeon onlar yanından geçerken bir adım geri çekilip yol verdi, sonra da elindeki yumurta sepetiyle arkalarına takıldı.

Onlar gözden kaybolunca Sir Henry hızla karısına dönüp sordu. "Evet Lucy, anlat, neler oluyor? Bütün bunların anlamı ne? Tam olarak ne oldu?"

Lucy Angkatell sevimli bir ifadeyle, çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. Hercule Poirot bu tavırdaki zarafeti ve cazibeyi hissetti.

"Hiçbir şey bilmiyorum sevgilim. Ben kümesteydim. Çok yakından gelen bir tabanca sesi duydum, ama önemsemedim. Ne de olsa..." Etrafındakileri işaret ederek ekledi. "Böyle bir şey aklıma bile gelmedi. Sonra patikadan havuza doğru geldim, John havuzun başında yerde yatıyordu. Gerda elinde bir tabancayla yanı başında duruyordu. Henrietta'yla Edward da hemen hemen benimle aynı anda buraya geldiler, şu taraftan."

Başıyla havuzun uzaktaki bir köşesini ve oradan ormanın içine doğru giden iki patikayı işaret etti.

Hercule Poirot hafifçe öksürdü. "Bu John ve Gerda kim?" Ve özür dileyen bir ifadeyle ekledi. "Bunu bilmem gerekiyor. Acaba öğrenebilir miyim?..."

Lady Angkatell telaşla ve mahcup bir ifadeyle ona döndü. "Aaa, elbette. İnsan unutuyor, böyle bir durumda insanları tanıştırmak akla gelmiyor işte, yani biri öldürülmüşse... John dediğimiz Doktor John Christow. Gerda Christow da karısı."

"Ya Bayan Christow'la beraber eve giden hanım?"

"Kuzinim Henrietta Savernake."

Poirot'nun solundaki adam hafifçe kıpırdandı.

Poirot, *Henrietta* Savernake, diye düşündü. Solumdaki adam bu ismin söylenmesinden hoşlanmadı. Ama sonuçta, her şey bir tarafa, bunu öğrenmem zaten kaçınılmaz...

Adam ölürken, "*Henrietta!*" demişti. Hem de bunu çok tuhaf, şüpheli bir şekilde söylemişti. Bu Poirot'ya bir şey anımsatıyordu, bilinçaltına yerleşmiş bir şey... İyi de acaba bu neydi? Neyse, önemi yoktu, nasıl olsa aklına gelirdi.

Lady Angkatell sosyal sorumluluklarını yerine getirmesi gerektiğinin kararlılığıyla içinde açıklamayı sürdürdü. "Bu da kuzenlerimden bir diğeri. Edward Angkatell. Bu da Miss Hardcastle."

Poirot tanıtılanları hafifçe reverans yaparak selamladı. Midge birden kahkahalarla gülmek gibi isterikçe bir arzuya kapıldıysa da güçlükle de olsa kendini frenledi.

Sir Henry, "Hayatım, senin de önerdiğin gibi sizin eve gitmeniz daha doğru olacak," dedi. "Zaten ben de Mösyö Poirot'yla biraz konuşmak istiyorum."

Lady Angkatell onu düşünceli bakışlarla süzdü. "Umarım Gerda biraz dinlenmiştir. Şu an için yapılabilecek en doğru şey bu, değil mi? Gerçekten ne diyeceğimi hiç bilemiyorum. Daha önce böyle bir şey yaşamadık ki? İnsan kocasını öldürmüş bir kadına ne söyleyebilir?"

Sorusuna geçerli bir cevap alma umuduyla kocasına ve Poirot'ya baktı. Onlardan kesin bir cevap bekler gibiydi. Eve giden patikadan yürüyüp uzaklaştı. Midge onu izledi. Edward da arkalarından gitti.

Böylece Poirot ev sahibiyle yalnız kalmıştı.

Sir Henry hafifçe öksürdü. Ne söyleyeceğine karar veremiyor gibiydi.

Sonunda, "Doktor Christow," dedi. "Çok yetenekli ve gerçekten çok değerli bir insandı."

Poirot'nun bakışları bir kere daha ölen adama yöneldi. Ve bir kez daha bu adamın yaşayanlardan çok daha canlı olduğu gibi bir hisse kapıldı.

Neden böyle bir duyguya kapıldığına bir anlam veremiyordu.

Sir Henry'ye nazikçe cevap verdi. "Böyle bir trajedinin evinizde olması şanssızlık."

"Bu gibi şeyler benden çok sizin ilgi alanınıza giriyor. Daha önce hiç cinayetle karşılaştığımı anımsamıyorum. Umarım bir hata yapmamışımdır. Doğru hareket ettiğimi sanıyorum ama..." diye karşılık verdi Sir Henry.

"Alınan ilk önlemler kesinlikle doğru. Polis çağırttınız; onlar gelinceye kadar bizim yapabileceğimiz başka bir şey yok. Önemli olan kimsenin cesede dokunmamasını ya da kanıtların kasten ya da yanlışlıkla bozulmamasını sağlamak."

Bunları söylerken havuzun dibinde duran tabancaya bakıyordu. Mavi sular üzerindeki izleri silmişti bile.

Kanıt belki de daha şimdiden karartılmıştı, hem de Poirot engel olma fırsatı bulamadan. Ama hayır, bu bir kazaydı... evet, kesinlikle bir kazaydı bu.

Sir Henry hoşnutsuzlukla mırıldandı. "Burada durmamız gerekiyor mu? Hava biraz serin. Rutubet de var. Bence kameriyeye geçmemiz doğru olabilir. Ne dersiniz?"

Ayağının altındaki ıslaklıktan zaten rahatsız olan ve için için ürperen Poirot bunu mutlulukla kabul etti. Kameriye havuzun eve en uzak köşesine inşa edilmişti. Ama açık kapısından havuzu, evi

ve polisi gelirken fark edebilecekleri eve giden patikayı rahatça görebiliyorlardı. Ceset de gözlerinin önündeydi.

Kameriye rahat kanepeler, canlı ve otantik halılarla konforlu bir biçimde döşenmişti. Boyalı ferforje masanın üstünde, tepside kadehlerle birlikte bir şişe şeri duruyordu.

Sir Henry masanın yanına gitti. "Size bir kadeh şeri ikram etmek isterdim ama sanırım polis gelinceye kadar hiçbir şeye dokunmamak daha doğru olacak. Aslında burada onların ilgilerini çekecek bir şey olacağını hiç sanmıyorum, ama yine de tedbirli olmakta yarar var. Gördüğüm kadarıyla Gudgeon henüz kokteyl servisi yapmamış. Sizin gelmenizi bekliyordu."

Eve giden yolu ve havuz başını görebilecekleri şekilde kapının yanındaki iki hasır koltuğa oturdular.

İkisinde de tuhaf bir suskunluk vardı. Üzerinde konuşulamayacak kadar zor, sıkıcı bir durumdu bu.

Poirot etrafına bakındı. Kendisine olağan görünmeyen şeyleri saptamaya çalışıyordu. Sandalyelerden birinin arkasına rasgele bir biçimde pahalı, gri tilki bir etol atılmıştı. Poirot bunun kime ait olduğunu merak ediyordu. Kürk çok gösterişliydi, biraz önce gördüğü kadınların hiçbirinin taşıyacağı bir şey değildi. Hatta böyle görkemli bir etolü Lady Angkatell'in omzunda bile düşünemiyordu.

Bu onu endişelendiriyordu. Buna fena halde canı sıkıldı. Kürk başlı başına bir zenginlik ve kendini öne çıkarma göstergesi gibiydi ve bu nitelikler o ana dek gördüğü hiç kimseyle uyuşmuyordu.

Sir Henry sigara tabakasını çıkararak Poirot'ya uzattı. "Sanırım sigara içmemizde bir sakınca yoktur. Almaz mıydınız?"

Poirot sigara almak için tabakaya uzanırken, derin derin havayı kokladı.

En pahalısından Fransız parfümüydü bu.

Koku hafifti ama yine de kameriyeye sinmişti. Ve yine bu koku Hollow Malikânesi'nde yaşayanlardan hiçbirinin kullanamayacağı kalitedeydi.

Poirot sigarasını yakmak için Sir Henry'nin çakmağına doğru uzandığı sırada bakışları hemen sehpanın üzerindeki kibrit kutularına takıldı. Tam altı adet kibrit kutusu sehpada üst üste istiflenmiş duruyorlardı.

Bu onu şaşırtmıştı, buraya bırakılmalarının nedeni ne olabilirdi? Tuhaf bir ayrıntıydı bu!

12. BÖLÜM

I

Lady Angkatell saatine baktı, "İki buçuk," dedi.

Midge ve Edward'la birlikte salondaydılar. Hemen bitişikteki Sir Henry'nin çalışma odasından mırıltılar duyuluyordu. Sir Henry, Hercule Poirot ve Müfettiş Grange oradaydılar.

Lady Angkatell iç geçirdi. "Biliyor musun Midge?" dedi. "Bence birinin öğlen yemeğiyle ilgilenmesi gerek. Gerçi hiçbir şey olmamış gibi sofra başına geçmek duyarsızlık gibi görünebilir ama sonuçta Mösyö Poirot'yu yemeğe davet etmiştik, kendisi acıkmış olmalı. Ayrıca zavallı John Christow'un öldürülmüş olması onu bizim kadar sarsmış da olamaz. Gerçi benim canım hiçbir şey yemek istemiyor ama sanırım Henry'yle Edward da tüm sabah boyunca atış talimi yaptıktan sonra çok acıkmışlardır."

Edward Angkatell araya girdi. "Benim adıma üzülmene hiç gerek yok sevgili Lucy."

"Sen daima çok düşüncelisindir Edward. Ama David'i unutmayalım. Dün akşam onun oldukça iştahlı biri olduğunu fark ettim. Entelektüel insanların genellikle iyi gıda almak gibi bir alışkanlıkları oluyor. Bu arada, David nerelerde?"

"Olanları öğrendikten sonra odasına çıktı," diye soruyu cevapladı Midge.

"Öyle mi?" dedi Lady Angkatell. "Doğrusu çok akıllıca davranmış. Sanırım kendini çok kötü hissetmiştir. Aslına bakılırsa, kim ne derse desin, cinayet aslında korkunç bir şey. Bu berbat bir durum. Hizmetçilerin bile sinirleri bozuldu, normal rutinlerini kaybettiler. Öğle yemeği için ördek hazırlanmıştı, neyse ki soğuk da yenebilir. Peki ya Gerda için ne yapmalıyız? Ne dersin? Tepsiyle bir şeyler mi göndersek? Belki hafif bir çorba?"

Midge, şu Lucy hakikaten çok duygusuz, diye düşündü. Ama hemen sonra bu düşünceden huzursuz olarak, aslında belki de o insanı şaşkına çevirecek kadar duyarlı ve güçlü bir insan, diye düşündü. Tüm kötülüklerin kaynağı bu küçük, önemsiz yanlış anlama, merak ve şüpheler değil miydi? Lucy yalnızca birçok insanın onaylamadığı düşünceleri kolaylıkla dile getiriyordu. Birisinin hizmetlileri ve yemeği düşünmesi gerekiyordu. İnsanın açlık hissetmesi de son derece doğaldı. Aslında o anda kendisi de aç olduğunu hissediyordu. Açım, diye düşündü, ama aynı zamanda da çok tokum. Tuhaf bir ikilem bu!

Aslında hiç kuşkusuz daha dün kendisinden, "Zavallı Gerda," diye bahsedilen sakin ve silik bir kadının, o anda büyük olasılıkla cinayetle suçlanabilecek durumda olması da inanılmayacak kadar korkunç ve şaşırtıcı bir durumdu.

Midge, böyle şeyler başkalarının başına gelebilir ama *bizim* ailemizin başına gelmemeliydi, diye düşündü.

Odanın öbür ucunda oturan Edward'a baktı. Böyle şeyler Edward gibi adamların başına gelemez, onun gibi pasif, yumuşak insanların, diye düşündü. Edward'a bakmak onu rahatlatıyordu. Edward öylesine sakin, öylesine aklı başında, öylesine anlayışlı nazik ve soğukkanlı bir insandı ki.

Kapı açıldı, Gudgeon içeri girdi. Kendini toplamıştı. Yine görevine yakışır şekilde sakin, saygılı ve kendinden emin bir şekilde, "Yemek odasında sandviçle kahve hazırladım, efendim," dedi.

"Ah, çok *teşekkür* ederim Gudgeon."

Lady Angkatell odadan çıkan Gudgeon'un ardından, "Gerçekten de Gudgeon muhteşem. O olmasa ne yapardım hiç bilmiyorum," dedi. "Her zaman ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Öğlen yemeği için doyurucu bir sandviç çok iyi bir fikir –üstelik bunda duyarsızlık olarak nitelendirilecek bir şey de yok– ne kastettiğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

"Ah, Lucy. Böyle *söyleme*!"

Midge'in birden gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. Lady Angkatell şaşkınlık içinde mırıldandı. "Sevgili yavrum. Bu kadarı senin için çok fazla."

Edward kanepeye geçerek, Midge'in yanına oturdu. Kolunu onun omzuna doladı.

"Bu kadar üzülme, sevgili Midge," dedi.

Midge başını onun omzuna dayayıp, hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı. Bir paskalya günü Ainswick'te tavşanı öldüğünde Edward'ın ona karşı ne denli sevecen davrandığını anımsamıştı.

Edward yumuşak, nazik bir ses tonuyla, "Bu onun için büyük bir şok oldu," dedi. "Ona biraz brandy getirebilir miyim Lucy?"

"Yemek odasındaki büfede var. Ama ben hiç sanmıyorum ki..."

Henrietta'nın içeriye girmesiyle sözü yarıda kaldı. Midge doğruldu. Edward'ın da birden kasıldığını ve olduğu yerde kalakaldığını fark etmişti.

Midge, Henrietta'nın ne hissettiğini merak ediyordu. İstemeden gözlerini kuzinine dikti, ama onun gözlerinden bir şey anlamak olanaksızdı. Eğer bir ifade varsa bile bu ancak savaşçı bir ifade ola-

rak tanımlanabilirdi. Çenesi yukarıda, sağlıklı bir teni ve kendinden emin, dimdik bir hali vardı.

Lady Angkatell hemen, "Ah, demek geldin Henrietta," diye haykırdı. "Ben de seni merak ediyordum. Polis, Henry ve Mösyö Poirot'yla beraber kütüphanede. Gerda'ya ne verdin? Brandy mi? Yoksa çayla aspirin mi?"

"Biraz brandy verdim, bir de sıcak termofor."

Lady Angkatell bunu beğenmişti. "Çok doğru yapmışsın. İlkyardım kurslarında insana ilk öğretilen bu: Şok durumlarında brandy değil, sıcak su torbası verip, yatırmak gerektiği, ama bence bu günümüzde uyarıcılara karşı olan tepkiden kaynaklanıyor. Bir tür moda! Biz Ainswick'teyken böyle şok durumlarında hep brandy verirdik. Aslına bakılırsa ben bunun Gerda için bir *şok* olduğunu sanmıyorum ama neyse, yine de iyi yapmışsın. İnsan kocasını öldürdükten sonra ne hisseder hiç bilemiyorum. Bu insanın hayalinde bile canlandıramayacağı bir durum, ama ben yine de bunun bir *şok* olduğunu sanmıyorum. Yani, onun için *sürpriz* olan bir şey yok."

Henrietta'nın soğuk, buzdan farksız sesi; sakin, durgun atmosferi bozdu. "Neden sanki hepiniz John'u Gerda'nın öldürdüğünü düşünüyorsunuz ki?"

Anlık bir sessizlik oldu. Midge havada tuhaf bir değişiklik olduğunu seziyordu. Şaşkınlık, gerginlik ve bir tür çekince, karşılıklı gizli bakışlar.

Biraz sonra cevap veren yine Lady Angkatell oldu. Sesinde hiçbir tonlama yoktu ve dümdüzdü. "Öyle görünüyor, bu açık. Sen farklı mı düşünüyorsun?"

"Gerda'nın yüzme havuzunun yanına ulaştığı zaman kocasını orada can çekişirken bulmuş olması ve tam biz oraya geldiğimiz sı-

rada kocasının yanında duran tabancayı eline almış olması mümkün değil mi?"

Yeniden gergin bir sessizlik oldu. Biraz sonra Lucy Angkatell sordu. "Gerda böyle mi olduğunu söylüyor?"

"Evet."

Bu kolayca kabul edilecek bir durum değildi. Ardında güçlü bir kanıt olmalıydı. Bu oradakiler için gerçek anlamda bir şoktu.

Lady Angkatell kaşlarını çattı ve konuyla tamamen ilgisiz olarak, "Yemek odasında sandviçle kahve hazırlamışlar," dedi.

Belki başka şeyler de söyleyecekti ama o anda açık kapıdan giren Gerda Christow'u görüp, sesli bir şekilde yutkundu.

Gerda telaşla özür dilercesine mırıldandı. "Ben... ben orada yalnız başıma daha fazla kalamayacağımı hissettim. İnsan... insan bu denli huzursuzken..."

Lady Angkatell haykırdı. "Sakin ol Gerda, oturmalısın canım. Hemen şuraya otur."

Kanepede oturan Midge'i yerinden kaldırdı, Gerda'yı oraya oturttu. Sırtına da bir yastık koydu.

Lady Angkatell mırıldandı. "Zavallı Gerda'cık!"

Sözcükleri vurgulayarak söylemesine rağmen aslında böyle düşünmediği öyle belliydi ki, söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu.

Edward kalkıp pencerenin önüne gitti, sırtını onlara dönerek dışarıya bakmaya başladı.

Gerda dağılmış saçlarını alnından kaldırdı. Endişe ve hayret dolu bir sesle, "Ben... ben ancak şimdi olanları algılamaya başlıyorum," dedi. "Bakın, ilk anda hissedemedim –hâlâ da hissedemiyorum– inanamıyorum... ama *gerçek* bu. John... John... öldü." Titriyordu. Korkarak sordu. "Onu kim öldürmüş olabilir? Bunu kim yapmış olabilir?"

Lady Angkatell derin bir soluk aldı. Sonra hızla başını çevirdi. Sir Henry'nin çalışma odasının kapısı açılmıştı. Sir Henry yanında Müfettiş Grange ile salona girdi. Müfettiş iriyarı, asık suratlı, bıyıkları sarkık bir adamdı.

"Müfettiş Grange, sizi karımla tanıştırayım," dedi Sir Henry.

Grange eğilerek Lady Angkatell'i selamladı. "Acaba Bayan Christow'la biraz konuşabilir miyim Lady Angkatell?"

Lady Angkatell kanepede oturan kadını başıyla işaret edince de Gerda'ya yaklaşıp sordu. "Bayan Christow?"

"Evet, Bayan Christow benim."

"Sizi rahatsız etmek istemezdim Bayan Christow, ama size sormam gereken birkaç soru var. Tabii, isterseniz şimdi konuşmama hakkınızı kullanıp avukatınızın gelmesini bekleyebilirsiniz."

Sir Henry araya girdi. "Bazen bu daha akıllıca olur Gerda..."

Gerda Sir Henry'nin sözünü kesti. "Avukat mı? Neden avukat gerekiyor ki? Avukat John'un ölümü hakkında ne bilebilir ki?"

Müfettiş Grange yavaşça öksürdü. Sir Henry bir şey söylemek ister gibiydi ama Henrietta araya girdi. "Müfettiş yalnızca bu sabah neler olduğunu öğrenmek istiyor Gerda."

Gerda müfettişe döndü, şaşkın bir ifadeyle anlatmaya başladı. "Bütün bunlar bana gerçekmiş gibi görünmüyor, sanki hepsi kötü bir düş, bir kâbus. Ben... ben, ağlayamıyorum, bağıramıyorum bile. Hiçbir şey yapamıyorum. İnsan bu durumda hiçbir şey hissedemiyor."

Grange onu yatıştırdı. "Bu sizin için korkunç bir durum, şoktasınız Bayan Christow."

"Evet, evet.. sanırım öyle. Ama bakın, her şey öyle *ani* oldu ki. Evden çıktım, patikadan havuza doğru yürüdüm..."

"Tam olarak saat kaçtı, Bayan Christow?"

"Bire geliyordu, sanırım bire bir ya da iki dakika vardı. Biliyorum, çünkü saate bakmıştım. Havuzun kenarına geldiğimde John'u gördüm, orada yatıyordu, havuzun kenarından aşağı kan damlıyordu."

"Tabanca sesi duydunuz mu Bayan Christow?"

"Evet... hayır... bilmiyorum. Sir Henry'yle Bay Angkatell'in dışarıda atış talimi yaptıklarını biliyordum. Ben... ben yalnızca John'u gördüm..."

"Evet, Bayan Christow"

"John'u... ve kan... bir de tabanca gördüm. Tabancayı aldım ve..."

"Tabancayı neden aldınız?"

"Efendim?"

"Tabancayı neden aldınız Bayan Christow!"

"Bil... bilmiyorum."

"Ona dokunmamanız gerekiyordu, sanırım bunu biliyorsunuz."

"Dokunmamalı mıydım?" diyen Gerda'nın yüzünde tam bir aptallık ifadesi vardı, boş ve şaşkın. "İşte bunu bilmiyordum. Ama ben tabancayı yerden aldım. Elimde tuttum."

Başını eğip ellerine baktı. Sanki tabancayı avuçlarında görüyordu. Birden başını kaldırıp müfettişe döndü. Sert, hem de çok sert ve kederli bir ses tonuyla sordu. "Onu kim öldürmüş olabilir? Hiç kimse onu öldürmek istemezdi. O... o insanların en iyisiydi. Öylesine nazik, öylesine fedakârdı ki. Onu herkes severdi müfettiş. O olağanüstü bir doktordu. Kocaların en iyisi ve en anlayışlısıydı. Bu bir kaza olmalı, evet öyle olmalı... öyle *olmalı*!"

Sonra eliyle odadakileri işaret ederek, "Hepsine sorun müfettiş. Hiç kimse John'u öldürmek istemezdi, öyle değil mi?" dedi.

Müfettiş Grange not defterini kapadı. "Teşekkür ederim Bayan Christow," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Şimdilik bu kadar."

Hercule Poirot'yla Müfettiş Grange kestane ağaçlarının arasındaki patikadan havuzun bulunduğu yere gittiler. Önceden John Christow'a ait olan, ama şimdi yalnızca, "ceset" diye isimlendirilen bedenin fotoğrafları çekilmiş, ölçülmüş, bulunduğu yer ve civarı incelenmiş, notlar alınmış, olay yeri inceleme ekibi tarafından araştırılmış, ama henüz morga götürülmemişti. Poirot havuzun ne kadar masum göründüğünü düşündü. Orada olan her şey ve herkes bir şekilde dengesiz ve kaypaktı. Dengesiz olmayan yalnızca John Christow'du. Adam ölmüş haliyle bile canlı ve gerçekti. Havuz bile sanki artık o eski havuz değildi, burası John Christow'un cesedinin yattığı ve yapay mavi sularına onun yaşamının, kanının karıştığı bir yerdi.

Yapay... Poirot bir an bu sözcük üzerinde takıldı. Evet, bu olayda fazlasıyla yapay bir taraf vardı sanki.

Mayolu bir adam Müfettiş Grange'ın yanına geldi. "Tabanca efendim."

Grange özenle üstünden sular damlayan nesneyi aldı. "Bunda parmak izi bulma umudu yok," dedi. "Neyse ki bu olayda önemli de değil zaten, ihtiyacımız kalmadı. Siz buraya geldiğiniz zaman bu tabanca Bayan Christow'un elindeydi, değil mi Mösyö Poirot?"

"Evet."

"Tabancanın kime ait olduğunun saptanması sonraki iş. Sir Henry bu konuda bize yardımcı olacaktır. Sanırım kadın bu tabancayı onun çalışma odasından aldı."

Havuzun etrafına bir göz attı ve ekledi. "Şimdi olayı bir kez daha net olarak görmeye çalışalım. Bu patika çiftlik tarafından geliyor. Lady Angkatell buradan gelmiş. Diğer ikisi, Miss Savernake'le Bay Edward Angkatell koruluk tarafındaki yoldan gelmişler, ama beraber değilmişler. Bay Edward Angkatell sol taraftaki yoldan,

Miss Savernake ise evin arka tarafındaki çiçek bahçesine açılan sağdaki patikadan gelmiş. Siz buraya geldiğinizde her ikisi de havuza uzak bir köşede duruyorlardı, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Bu kameriyenin arkasındaki patika doğruca Podder Yolu'na gidiyor. Haydi, oradan gidelim."

Malikânenin yanından dolaşan patikada yürüdükleri sırada Grange anlatmayı sürdürüyordu. Sakin, heyecansızdı; konuşmasından deneyimi ve gizli karamsarlığı seziliyordu.

"Bu gibi olaylardan hiç hoşlanmam. Geçen yıl da aynen böyle bir olay olmuştu, aşağıda, Ashridge yakınlarında. Emekli bir subay, muhteşem bir kariyeri vardı, ama öldürülmüştü işte. Karısı altmış beş yaşlarında, hoş, sakin tabiatlı, gri saçlı bir kadındı; saçları ağarmıştı ama dalgalarıyla çok havalıydı. Adam bahçe meraklısıydı. Vaktinin çoğunu bahçeye ayırıyordu. Kadın, günün birinde kocasının odasına çıkmış, adamın beylik tabancasını alıp bahçeye inmiş ve onu vurmuş. Hepsi bu. Tabii eşeleyince altından çok başka şeyler çıktı. Bir sürü asılsız ihbar, bizi şaşırtmak için ortaya atılan bir sürü sözde öykü. Hepsini kabullenmiş göründük, ama tabii bu arada da tecrübelerimize dayanarak sessizce araştırmayı sürdürdük. Sonuçta haklı olduğumuz ortaya çıktı."

"Yani sizce kocasını öldüren Bayan Christow mu? Bunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Grange, Poirot'ya şaşkınlıkla baktı. "Yani, sizce öyle değil mi?"

Poirot ağır ağır, tereddütle cevap verdi. "Olaylar anlattığı gibi de olmuş olabilir."

Müfettiş Grange omuzlarını silkti. "Evet, *belki*. Ama bu zayıf bir olasılık. Ayrıca evdekilerin *hepsi* de kocasını onun öldürdüğü-

nü düşünüyorlar. Bana kalırsa, bildikleri ama bize söylemedikleri bir şeyler var."

Durup başını çevirerek Poirot'ya baktı. "Siz de olayı ilk gördüğünüzde böyle düşünmemiş miydiniz?"

Poirot cevap vermedi. Gözlerini hafifçe kapadı. O anı gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Patikada ilerlemeleri... Gudgeon'un birden olduğu yerde kalakalması... Gerda Christow'un elinde tabancayla kocasının başucunda durması... Yüzündeki o boş, anlaşılmaz ifade... Evet, Grange'ın da dediği gibi, o anda kendisi de aynı şekilde düşünmüştü ya da en azından öyle bir izlenim edinmişti.

Evet, ama bu aynı şey değildi.

Özellikle düzenlenmiş bir sahne. Onu kandırmak için ayarlanmış.

O anda Gerda Christow henüz kocasını öldürmüş bir kadına benziyor muydu? Müfettişin asıl öğrenmek istediği buydu.

Ve Hercule Poirot birden büyük bir şaşkınlıkla bunca yıllık meslek hayatında birçok cinayetle karşılaşmış olmakla birlikte hiç kocasını henüz öldürmüş bir kadınla yüz yüze gelmediğini fark etti. Kadınlar bu gibi durumlarda nasıl görünürlerdi? Kendinden emin, zafer kazanmış gibi mi, mutlu mu, korkulu mu, kederli mi, şaşkın mı, huzurlu mu, tatmin olmuş mu, inanmaz mı? Yoksa boş gözlerle mi bakarlardı?

Poirot bunlardan herhangi birinin olabileceğini düşündü.

Müfettiş Grange hâlâ konuşuyordu. Poirot onun sözlerinin ancak son kısmını yakalayabildi.

"...öncelikle olayın arkasında neler olabileceğini keşfettiniz mi? Hizmetçileri konuşturarak gerçekleri öğrenebilirsiniz," diyordu.

"Bayan Christow Londra'ya mı dönüyor?"

"Evet. Orada iki çocuğu varmış. Gitmesine izin verdim. Tabii ki bir gözümüz üzerinde olacak, ama onun bunu bilmemesi gerekiyor. Bu işten yakasını sıyıracağını düşünmeli. Bana oldukça aptal bir kadın gibi göründü."

Poirot düşünüyordu. Acaba Gerda Christow polisin kendi hakkında ne düşündüğünü biliyor mu? Peki ya Angkatell'lerin onun hakkındaki fikirlerini? Hiçbir şeyi anlayamıyor, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Anlayışı kıt ve tepkileri ağır –şaşkın– ve kocasının ölümüyle kendinden geçmiş birine benziyordu."

Bu arada anayola ulaşmışlardı.

Poirot evinin bahçe kapısında durdu. Grange, "Siz burada mı oturuyorsunuz?" diye sordu. "Çok hoş ve rahat bir eve benziyor. Neyse, şimdilik hoşça kalın Mösyö Poirot. Yardımınız için teşekkürler. Bir ara uğrar, size gelişmeleri bildiririm."

Gözünü yol boyunca gezdirdikten sonra sordu. "Komşunuz kim? Yoksa şu ünlü film yıldızı mı?"

"Sanırım öyle, Bayan Veronica Cray hafta sonlarını geçirmek için buraya geliyor."

"Evet, doğru. Onun, "Kaplana Binen Kadın" filmini çok beğenirim, ama bana göre o biraz fazla kibirli, yükseklerde uçuyor. Bence Hedy Lamarr'ın üstüne film yıldızı yok."

Gitmek için arkasını döndü. Neyse, artık işimin başına dönmeliyim. İyi günler Mösyö Poirot, görüşmek üzere."

II

"Bunu tanıdınız mı Sir Henry?" Müfettiş Grange tabancayı Sir Henry'nin önündeki masanın üstüne bırakıp, onu cevap bekleyen bakışlarla süzdü.

Sir Henry çekinerek elini tabancaya doğru uzatırken sordu. "Elime alabilir miyim?"

Grange başıyla alabileceğini belirtti.

"Havuzun içinden çıkarıldı. Üstünde parmak izi olsaydı bile silinmiş. Miss Savernake'in bunu havuza düşürmüş olması gerçekten büyük şanssızlık. Çok kötü oldu."

"Evet, evet... ama kabul edin ki bu hepimiz için çok zor bir andı. Bilirsiniz kadınlar bocalayınca, heyecan anında ellerindekini düşürmeye eğilimlidirler."

"Halbuki Miss Savernake soğukkanlı, aklı başında ve becerikli biri gibi görünüyor."

Bu sözlerde herhangi bir kasıt olmamasına rağmen her nedense Sir Henry birden başını kaldırıp ters ters baktı.

Grange bunu fark etmemiş gibi ekledi. "Bu tabancayı tanıdınız mı sir?"

Sir Henry tabancayı alıp inceledi. Numarasına baktı ve küçük deri kaplı defterindeki silah numaralarıyla karşılaştırdı. Sonra iç çekerek defteri kapattı. "Evet müfettiş, bu tabanca benim koleksiyonumdan alınmış."

"Bu tabancayı en son ne zaman görmüştünüz?"

"Dün öğleden sonra. Bahçede, hedef tahtasına atış yapıyorduk. Kullandığımız tabancalar arasında bu da vardı."

"Acaba dün bu tabancayla kimin ateş ettiğini de anımsıyor musunuz?"

"Sanırım herkes en az bir kez kullandı."

"Bayan Christow da mı?"

"Evet, Bayan Christow da kullanmıştı."

"Peki, atışlar sonrasında ne yaptınız?"

"Tabancayı alıp her zamanki yerine koydum. Şuraya."

Büyük bir büfenin çekmesini açıp tabancanın yerini gösterdi. Çekmenin içi yarı yarıya tabancayla doluydu.

"Oldukça büyük bir silah koleksiyonunuz var Sir Henry."

"Bu uzun yıllardır süregelen hobimdir, müfettiş."

Müfettiş Grange, Hollowene Adaları'nın eski valisini uzun uzun düşünceli bakışlarla süzdü. Yakışıklı, seçkin, emrinde çalışmaktan zevk alacağı nitelikte bir insandı. Aslında onun şu anda bağlı olduğu emniyet müdürünün yerinde olmasını çok isterdi. Müfettiş Grange, Wealdshire emniyet müdürünü düşünmek bile istemiyordu. Adam tam anlamıyla mızmız bir despot ve dalkavuktu. Neyse, şimdilik kendi işiyle ilgilense daha iyi olacaktı.

"Tabii bu tabancayı yerine koyduğunuzda dolu değildi, öyle değil mi Sir?"

"Elbette."

"Peki ya mermiler, onları nerede saklıyorsunuz?"

Sir Henry yazı masasının bölmelerinden birinden küçük bir anahtar alıp, alttaki çekmecelerden birini açtı. "İşte şurada," dedi.

Grange, anlaşılıyor, diye düşündü. Christow denen kadın mermilerin nereye konulduğunu ve anahtarın yerini gördü. Tek yapması gereken buraya gelip tabancayı almaktı. Bunu da kimsenin yardımı olmadan yapabilirdi. Kıskançlık, kadınların şeytanı da o diye düşünüyordu. Bu cinayetin nedeninin kıskançlık olduğundan yüzde doksan emindi, hatta bahse bile girebilirdi. Buradaki formaliteleri tamamlayıp, Harley Caddesi'ne gittiğinde gerçek ortaya çıkacaktı. Ama şimdilik işlerin rutin düzende yapılması gerekiyordu.

Ayağa kalktı. "Neyse, çok teşekkür ederim Sir Henry. Sizi soruşturmaya ilişkin olarak bilgilendiririm."

13. BÖLÜM

Öğle yemeğinde soğuk ördek yediler. Bunun arkasından da krem karamel servisi yapıldı. Lady Angkatell bunun, aşçıları Bayan Medway'in sezgilerinin ne denli doğru olduğunu gösterdiğini belirtti.

Ona göre yemek pişirmek kişinin duygularına büyük bir incelik ve hassaslık kazandırıyordu.

Lady Angkatell, "Bu durumdayken az çok hoşlanabileceğimiz tek yiyeceğin krem karamel olduğunu çok doğru tahmin etmiş. Bir dostun ölümünün ardından insanın sevdiği tatlıları iştahla yemesi oldukça zor, insanın boğazına takılır. Ama krem karamel çok hafif, nasıl diyeyim, bir şekilde boğazdan aşağı kayıyor, sonra tabakta da kalmayacak kadar ufak," dedi memnun bir ifadeyle.

Ardından iç çekerek Gerda'nın Londra'ya dönmesine göz yummakla hata yapmadıklarını umduğunu söyledi. "Henry'nin ona eşlik etmesi de kesinlikle doğru oldu."

Sir Henry Gerda'ya evine kadar eşlik etmek konusunda ısrar etmişti. Lady Angkatell krem karamelini kaşıklarken ekledi. "Tabii Gerda'nın resmi soruşturma için buraya dönmesi gerekecek. Doğal olarak bunu çocuklara kendisi açıklamak istedi. Çocuklar haberi gazetelerde görebilirlerdi, üstelik de evde yalnızca o Fransız dadı

var. Bu gibi durumlarda insanların gösterecekleri tepki asla bilinemez –a crise de nerfs–[1] Henry onlarla ilgilenecektir, Gerda'nın da kendini toparlayacağını umuyorum. Belki akrabalarından birini yanına çağırır belki kız kardeşini filan. Hiç kuşkusuz Gerda'nın kız kardeşleri vardır, en az iki üç tane hem de. Tunbridge Wells'te yaşıyor olmalılar."

Midge sözünü kesti. "Ne tuhaf şeyler söylüyorsun Lucy."

"Neyse, canım, istersen Torquay'da olsunlar. Hayır, hayır. Torquay olmaz. Torquay'da yaşıyor olsalar en azından altmış beş yaşında olmaları gerekir. Hayır, hayır, orada olamazlar. Eastbourne ya da St. Leonards da olabilir."

Lady Angkatell tabağında kalan son bir kaşık krem karamele baktı, bunu yemeyip kederini belirtmek istercesine kaşığını elinden bıraktı.

Tatlıyı çok seven David hüzünle boş tabağına bakıyordu.

Lady Angkatell yerinden kalktı. "Sanırım bu akşam hepimiz erkenden uyumak istiyoruz," dedi. "Bugün olanlardan sonra bu çok doğal. Ne çok şey oldu, değil mi? İnsan böyle şeyleri gazetelerde okuyunca bu kadar yorucu olabileceğini anlayamıyor. Biliyor musunuz, kendimi en az yirmi kilometre yürümüş gibi yorgun hissediyorum. Aslında oturmaktan başka bir şey yapmadım, ama bu da çok yorucu, üstelik böyle acı bir durumda insanın canı ne gazete ne de kitap okumak istiyor. Hem okusan kalpsizlikle itham edilmek de işten bile değil. Aslında *The Observer*'ın önemli siyasi makalelerini okumak doğru olabilirdi, tabii asla *News of the World*'ü değil. Siz de benimle aynı fikirde misiniz David? Genç insanların düşünce-

(1) Sinir krizi

leri benim için önemli, bu insanın dünyayla bağlantısının kopmamasını sağlıyor."

David aksi bir tavırla asla *News of the World* okumadığını söyledi.

Lady Angkatell, "Halbuki ben her zaman okurum," dedi. "Aslında o gazeteyi evde çalışanlar için aldığımızı iddia ediyoruz ama Gudgeon çok anlayışlı bir adamdır, çay saati bitene kadar asla gazeteye dokunmaz. Gerçekten çok ilginç bir gazete; kafasını havagazı ocağına sokan kadınlar mı dersin, neler neler var içinde."

Edward Angkatell hafifçe gülümseyerek, "Acaba gelecekte evlerde elektrikten başka enerji kaynağı kullanılmadığında ne yapacaklar?" diye sordu.

"Bence yalnızca koşullara göre ellerinden gelenin en iyisini yapmaya karar vermeleri gerekecek, daha duyarlı olacaklar."

David de konuya girerek, "Gelecekte evlerde elektrikten başka bir şey kullanılmayacağı konusunda sizinle aynı fikirde değilim," dedi. "Tabii ki evlerde ortak, merkezi bir kalorifer sistemi olabilir. Bu da işçi sınıfına emekten tasarruf sağlar."

Edward Angkatell hemen bu konuda pek fazla bilgisi olmadığını söyleyip sustu. David dudak büktü. Zaten bu adamı başlangıçtan beri küçümsüyordu.

Gudgeon bir tepsinin içinde kahveleri getirdi, mateme saygıdan her zamankinden daha ağır hareket ediyordu.

Lady Angkatell birden, "Ah, Gudgeon," dedi. "Ben o yumurtaların üstüne tarih atmayı unuttum. Bayan Medway'e onlara tarih atmasını söyler misin?"

"Sanırım her şey sizin isteyeceğiniz şekilde düzenlendi Lady Angkatell." Bir an durup öksürdükten sonra da ekledi. "Ben o konuyla şahsen ilgilendim."

"Ah, çok teşekkür ederim Gudgeon."

Lady Angkatell, Gudgeon'un ardından mırıldandı. "Gudgeon gerçekten olağanüstü. Aslında uşaklarımın hepsi çok iyi. Polis geldiğinde ne denli üzüldükleri öyle belliydi ki, bu onlar için de korkunç olmalı. Bu arada, hepsi gitti mi? Kalan var mı?"

Midge sordu. "Polisleri mi kastediyorsun?"

"Evet. Genellikle evin girişine bir nöbetçi bırakırlar, değil mi? Ama belki de evin ana kapısını gözetlesin diye çalılığın önüne birini bırakmışlardır."

"Peki, ama neden ön kapıyı gözetlesinler ki?"

"Bilmiyorum, ama bundan eminim. Kitaplarda genellikle öyle olur. Buna rağmen gece biri öldürülür."

Midge,"Ah, Lucy rica ederim, böyle şeyler söyleme," diye mırıldandı.

Lucy ona ilgiyle baktı. "Affedersin tatlım. Aptallık ettim. Tabii ki başka kimsenin öldürüleceği filan yok. Gerda yok, evine gitti... yani... Oh Henrietta, beni bağışla. Söylemek istediğim o değildi."

Ama Henrietta cevap vermedi. Ortadaki yuvarlak masanın başında durmuş, bir gece önceki briç partisinde kazanılan sayılara bakıyordu.

Birden doğrulup sordu. "Affedersin Lucy, bir şey mi söylemiştin?"

"Burada polislerden kalan olup olmadığını sormuştum."

"Ucuzluktan satışlardaki artakalmış mallar gibi mi? Hiç sanmıyorum. Bizden duyduklarını zapta geçirmek için hepsi polis merkezine döndüler."

"Sen neye bakıyorsun öyle Henrietta?"

"Hiç."

Henrietta şömineye doğru ilerledi. "Sence dün akşam Veronica Cray burada ne arıyordu Lucy?"

Lady Angkatell'in gözlerinde anlık bir korku ifadesi belirip, kayboldu. "Tanrım! Onun buraya yeniden geleceğini sanıyor olamazsın, değil mi? Şimdiye kadar olanları duymuş olmalı."

Henrietta düşünceli düşünceli mırıldandı. "Evet, sanırım duymuştur."

"Bu bana Carey'lere telefon etmem gerektiğini anımsattı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi onları yarın öğle yemeğinde burada ağırlayamayız." Yerinden kalkıp telefon etmek için odadan çıktı.

Akrabalarından nefret eden David de *Encyclopedia Britannica*'da bir şeye bakacağını bahane ederek yanlarından uzaklaştı. Kütüphanenin sakin ve huzurlu bir yer olacağını düşünüyordu.

Henrietta terasa açılan kapılardan birini açtı ve dışarıya çıktı. Birkaç saniyelik tereddütten sonra Edward da onu izledi.

Henrietta, terasta durup başını yukarı kaldırmış, gökyüzünü seyrediyordu.

Edward'ı fark edince, "Hava dün akşamki kadar ılık değil, değil mi?" dedi.

Edward her zamanki sakin, hoş ses tonuyla cevap verdi. "Doğru. Üstelik rutubetli de değil."

Henrietta eve doğru döndü. Malikânenin pencerelerine göz attı. Sonra birden dönüp koruya baktı. Edward onun aklından bir şeyler geçtiğini anlıyordu ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu.

Çıktıkları teras kapısına doğru bir adım attı. "İçeriye girsek iyi olacak, hava oldukça serin," diye önerdi Edward.

Henrietta olumsuz anlamda başını salladı. "Ben biraz yürümek istiyorum. Havuza doğru."

"Ah, öyle mi?" Genç adam ona doğru bir adım attı. "Öyle ise ben de sana eşlik edeyim."

"Hayır Edward. Teşekkür ederim." Henrietta'nın sesi soğuk gecede kırbaç gibi şakladı. "Ölümle baş başa kalmak istiyorum."

"Henrietta! Tatlım! Sana hiçbir şey söylemedim ama ne kadar... ne kadar üzgün olduğumu sanırım anlamışsındır."

"Üzüldün mü? John Christow'un ölümüne mi?" Sesinde hâlâ kırılgan bir sertlik vardı.

"Yani senin adına demek istedim Henrietta. Bunun senin için ne büyük bir şok olduğunu biliyorum."

"Şok mu? Ben dayanıklı bir insanım Edward. Şoklara katlanabilirim. Peki, bu senin için de bir şok oldu mu? Onu orada yatarken görünce ne hissettin? Sanırım mutlu olmuşsundur. Çünkü sen John Christow'u hiçbir zaman sevmedin."

Edward mırıldandı. "John ve benim pek ortak noktamız yoktu."

"Her şeyi nasıl da basite indirgiyorsun. Hiç sıkılmadan! Aslında ortak bir noktanız vardı: Ben. İkiniz de beni seviyordunuz, değil mi? Ama bu aranızda ortak bir bağ oluşturmadı, aksine sizi daha da uzaklaştırdı."

Ay, ansızın bir bulutun arkasından sıyrılınca Henrietta'nın yüzündeki bakışı gören Edward çok şaşırdı. Farkında bile değildi ama Henrietta onun gözünde hep Ainswick'teki Henrietta olarak kalmıştı. Nedense onu hep görmek istediği gibi görmüştü. Her zaman gözlerinin içi gülen, neşeli, büyük beklentileri olan, umut dolu bir genç kız. Şu anda gördüğü kadın ise ona tamamen yabancıydı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu ama soğuktu ve onu düşmanca bakışlarla süzüyordu.

İçtenlikle, "Henrietta, tatlım, inan bana," dedi. "Kaybın ve yasın konusunda seninle aynı acıyı paylaşıyorum."

"Sence bu yas mı?"

Bu soru Edward'ı çok şaşırtmıştı. Henrietta bu soruyu ondan çok kendisine sorar gibiydi.

Genç kadın kısık bir sesle mırıldandı. "Her şey öyle çabuk olup bitti ki. Birkaç dakika önce yaşıyor, soluk alıyordu, bir de bakmışsın ölmüş. Geride kalan yalnızca boşluk. Ah, bu boşluk! Ve bizler buradayız, hepimiz, yaşıyoruz, krem karamel yiyor, birbirimizle konuşuyoruz, ama hepimizden çok daha fazla hayat dolu olan John öldü. Biliyor musun, bu sözcüğü kendi kendime yüzlerce kez yineledim durdum. Ölü – ölü – ölü – ölü – *ölü*. Bir süre sonra hiçbir anlamı kalmıyor. Sanki kırılmış bir dalın çıtırtısı gibi tuhaf, gülünç bir sözcük olup çıkıyor. *Ölü – ölü – ölü – ölü*. Sanki cangılda çalınan tamtam sesleri gibi, değil mi? Ölü – ölü – ölü – ölü – ölü – ölü – ölü..."

"Henrietta sus. Tanrı aşkına sus."

Henrietta onu kuşkulu bakışlarla süzdü. "Benim böyle hissettiğimi bilmiyor muydun? Sen ne sanıyordun ki? Bir kenarda oturup, sen elimi tutarken elime tutuşturduğun bir mendille gözlerimi silerek ağlayacağımı mı? Bunun benim için ne büyük bir şok olduğunu, ama benim giderek bunu atlatmaya başladığımı mı? Beni nazikçe teselli edebileceğini mi? Rahatlatabileceğini mi? Sen çok nazik, çok iyi bir insansın Edward. Çok iyisin, ama benim için yetersizsin."

Edward geri çekildi. Yüzü gerildi. Katılaştı. Soğuk, kuru bir sesle, "Evet. Bunu zaten biliyordum," dedi.

Henrietta hışımla ekledi. "Dün gecenin benim için ne ifade ettiğinin farkında mısın? Hepiniz oturmuş konuşuyordunuz, John öl-

müştü, yoktu artık, üstelik hiç kimse, ne beni ne de Gerda'yı umursamıyordu bile. Sen mutluydun, David şaşkındı, Midge sıkıntılıydı, Lucy ise *News of the World* gazetesinde okuduklarının gerçekte de gerçekleşmiş olmasının heyecanı içindeydi. Bütün bunların ne korkunç bir kâbus olduğunu anlayamıyor musun?"

Edward cevap vermedi. Bir adım daha gerileyip ağaçların gölgesine sığındı.

Henrietta ona bakarak ekledi.

"Bu akşam hiçbir şey gerçek gibi görünmüyor, John hariç!"

Edward aynı sakin ses tonuyla onu onayladı. "Biliyorum... Ben senin için asla var olamadım zaten."

"Ah, ben çok zalim bir insanım Edward. Ama elimde değil. Öylesine hayat dolu bir insanın –John'un– öldüğünü kabullenemiyorum."

"Ve yarı ölü olan ben hâlâ yaşıyorum."

"Öyle demek istemedim Edward."

"Sanırım aynen bunu demek istedin Henrietta. Ve galiba haklısın."

Ne var ki Henrietta daha önceki bir sözcüğe takılıp kalmıştı. "Fakat bu bir yas değil. Belki de ben bunu bir yas olarak hissedemiyorum. Belki de hiçbir zaman öyle görmeyeceğim. Yine de John'un yasını tutmak istiyor, onun kederini yaşıyorum."

Edward bu sözcükleri yadırgamış biraz da garip bulmuştu. Yine de Henrietta'nın daha sonra söylediği şey ona daha tuhaf geldi, onu çok daha şaşırttı.

Henrietta, "Havuza doğru gitmeliyim," deyip ağaçların arasında gözden kayboldu.

Edward hızla yürüyerek açık teras kapısından içeriye girdi. Dalgın bir şekilde kapıdan içeri girerken Midge başını kaldırmış ona bakıyordu. Edward'ın yüzü sararmış ve asılmıştı. Sanki damarlarındaki tüm kan çekilmişti.

O anda Midge'in şaşkınlıkla yutkunduğunu da duymadı.

Aynen bir robot gibi ilerleyerek bir sandalyeye oturdu. Bir açıklama yapmasının beklendiğinin farkında olmalıydı ki, "Çok soğuk," diye mırıldandı.

"Çok mu üşüdün Edward? Şey... ateşi... yani şömineyi yakalım mı?"

"Efendim? Ne dedin?"

Midge şöminenin üstünden kibrit kutusunu aldı. Yere diz çöktü ve şöminede hazırlanmış odunları tutuşturdu. Bu arada yan gözle Edward'a bakıyordu. Çevresinin farkında bile değil, diye düşündü.

Midge, "Ateş iyidir," dedi. "İnsanı ısıtır."

Bir yandan da, ne kadar soğuk duruyor, diye düşünüyordu. Dışarısı o kadar da soğuk olamaz, değil mi? Henrietta! Acaba ona ne söyledi?

"Sandalyeni yaklaştırsana Edward. Ateşe biraz daha yaklaş."

"Efendim?"

"Sadece ateşe biraz yaklaş, demiştim."

Ona karşı sağır bir insana hitap edercesine açık, tek tek ve yüksek bir ses tonuyla konuşuyordu. Ve birden Edward'ın kendine gelip eski haline geri dönmesiyle genç kızın yüreği ağzına geldi. Yine de rahatlamıştı.

Edward her zamanki gibi gülümseyerek kibarca sordu. "Bana bir şey mi söylüyordun Midge? Çok affedersin, dalmışım. Bazı şeyler düşünüyordum da."

"Bir şey söylemiyordum. Yalnızca şöminedeki ateş."

Şöminedeki birkaç küçük dal parçası çıtırdıyor, kor haline gelmiş kozalaklar temiz, parlak bir alevle yanıyorlardı. Edward gülümseyerek ateşe baktı. "Güzel bir ateş."

Uzun, ince ellerini alevlere doğru uzattı. Üzerindeki gerginliğin giderek azaldığının farkındaydı.

Midge, "Ainswick'te hep çam kozalağı yakardık," dedi.

"Ben hâlâ yakıyorum. Her gün koca bir sepet getirip ocağın yanına koyuyorlar."

Ainswick ve Edward. Midge hafifçe gözlerini kapayarak bunu hayalinde canlandırmaya çalıştı. Edward'ın binanın batı tarafındaki kütüphanede yalnız başına oturduğunu düşündü. Pencerelerden birinin önünü kaplayan kocaman bir manolya ağacı vardı. Öğleden sonraları odanın içi altın sarısı ve yeşil karışımı bir ışıkla dolardı. Diğer pencereden çimenlere bakardınız ve koskoca bir Kaliforniya çamı bekçi gibi evin önünde dururdu. Sağ tarafta ise büyük ve kocamış akgürgen ağacının dalları evi kapatıyordu.

Ah, Ainswick... Ainswick...

Şimdi bile, eylülün ortasında olmalarına rağmen üzerinde kocaman, mumdan yapılmışa benzeyen beyaz çiçekler bulunan manolyanın rüzgârda her salınışında odanın içine dolan o temiz, hoş kokuyu duyar gibi oluyordu. Şöminede yanan çam kozalaklarınınkini de. Ve de Edward'ın okuduğundan emin olduğu kitaptan yayılan hafif toz kokusunu. Ve işte o Edward, orada ateşin başındaki yüksek, oymalı arkalıklı rahat koltukta oturuyor ve kitabını okuyor, ara sıra gözlerini kitapla ateş arasında gezdiriyor ve Henrietta'yı düşünüyordu.

Midge silkindi ve sordu. "Henrietta nerede?"

"Havuzun oraya gitti."

Midge şaşırmıştı. "Neden?"

Midge'in sesindeki beklenmedik ilgi ve şaşkınlık Edward'ı biraz hareketlendirdi. "Sevgili Midge, herhalde sen de bunu biliyorsundur, şey yani tahmin ediyorsundur. O John Christow'u çok yakından tanıyordu."

"Oh, tabii. *Bunu* herkes biliyor. Ama ben Henrietta'nın onun vurulduğu yere neden gittiğini anlayamıyorum. Bu Henrietta'ya göre bir şey değil. O duygusal, melankolik biri değildir."

"Kim karşısındakinin gerçekte nasıl bir insan olduğunu tam olarak bilebilir ki? Örneğin Henrietta. Onu gerçekten tanıyor muyuz?"

Midge kaşlarını çattı. "Hiç olmazsa seninle ben onu çocukluğumuzdan bu yana tanıyoruz Edward."

"O çok değişmiş."

"Olamaz. Ben insanın değişebileceğine inanmıyorum."

"Henrietta değişmiş."

Midge ona şüpheyle baktı. "Bizden, yani ikimizden daha fazla mı değişmiş?"

"Ah, ben değişmedim, bunu çok iyi biliyorum. Sen de..."

Birden bakışları genç kızın diz çöktüğü şöminenin paravanına takıldı. Midge'e bakmadığı belliydi, uzaklara, çok uzaklara bakıyordu. Köşeli çenesi, siyah gözleri, kararlı dudaklarıyla sanki bir bütün olarak aynı noktaya odaklanmıştı.

Sonra birden, "Seni çok daha sık görmek isterdim Midge," dedi.

Midge, ona gülümseyerek baktı. "Evet, biliyorum ama bu devirde sık görüşmek pek kolay değil Edward."

O sırada dışarıda bir gürültü oldu. Edward yerinden kalktı. "Lucy haklıydı," dedi. "Cinayeti sonrası yorucu bir gün oldu. Artık gidip yatmalıyız. İyi geceler Midge."

Henrietta teras kapısından içeri girerken Edward da odadan çıktı.

Midge Henrietta'ya döndü. "Edward'a ne yaptın?"

"Edward'a mı?" Henrietta şaşırmış gibiydi. Alnı kırışmıştı. Çok derin düşünceler içinde olduğu anlaşılıyordu.

"Evet, Edward'a. İçeri geldiğinde korkunç görünüyordu. Buz gibi soğuktu, beti benzi solmuştu."

"Edward'a o kadar düşkünsen neden onun için bir şeyler yapmayı düşünmüyorsun Midge?"

"Bir şeyler mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir iskemlenin üstüne çık ve bağır. Dikkatini çek. Edward gibi bir adam karşısında bundan başka şansın olmadığını bilmiyor musun?"

"Edward asla senden başka birini önemsemez Henrietta. Asla da önemsemedi."

"O zaman aptallık ediyor." Henrietta, Midge'in bembeyaz olmuş yüzüne hızla bir göz attıktan sonra ekledi. "Bu hiç de akıllıca hareket etmediği anlamına geliyor. Seni kırdımsa bağışla. Ama bu akşam Edward'dan nefret ettim."

"Nefret mi ettin? Bu olanaksız. *Yapamazsın* bunu."

"Ooo, evet, yapabilirim. Bilmiyorsun ki."

"Neyi?"

Henrietta ağır ağır açıkladı. "O bana unutmak istediğim şeyleri anımsatıyor."

"Ne gibi şeyleri Henrietta?"

"Ah, örneğin Ainswick."

"Ainswick mi? Ainswick'i unutmak mı istiyorsun?"

Midge'in sesinden buna inanamadığı anlaşılıyordu.

"Evet, evet, *evet*! Orada çok mutluydum. Şimdi artık bana o mutluluğumun anımsatılmasına bile katlanamıyorum. Anlamıyor musun? Onlar geleceğin neler getireceğinin bilinmediği zamanlardı. İnsanın her şeyin iyi gideceğine inandığı! Bazı insanlar akıllıdır; asla mutlu olmayı beklemezler. Bense bekledim."

Birden kararlılıkla ekledi. "Bir daha asla Ainswick'e gitmeyeceğim."

Midge yavaşça, "Acaba?" dedi.

14. BÖLÜM

Midge pazartesi sabahı ansızın uyandı.

Bir süre uyku sersemi yattığı yatağında bakışları ister istemez Lady Angkatell'in içeriye girmesini beklercesine kapıya yöneldi. Sahi ilk geldiği gecenin sabahında Lucy odasına gelip ne demişti?

Zor bir hafta sonu olacak mı demişti? Endişeliydi, can sıkıcı bir şeyler olacağını önceden hissetmişti sanki.

Evet, gerçekten de can sıkıcı bir şey olmuştu, hem de öyle bir şey ki, hâlâ Midge'in yüreğini, ruhunu kapkara bir bulut kümesi gibi kaplayıp kalmıştı. Asla düşünmek, anımsamak istemediği bir şeydi bu. Hiç kuşkusuz onu korkutan, *ürperten* bir şeydi bu. Edward'la ilgili bir şey.

Birden zihninde anılar canlandı. Ve de korkunç, iğrenç bir sözcük: *Cinayet*!

Ah, hayır, diye düşündü Midge. Bu bir kâbus. John Christow vurulmuştu; havuzun kenarında yatıyordu, kan ve masmavi sular... tıpkı bir detektif romanından bir kesit gibiydi. Fantastik, gerçekdışı. İnsanın başına gelmesi olanaksız şeyler bunlar. Ah, keşke Ainswick'te olsaydık. Ainswick'te böyle şeyler olmazdı.

Kafasının içinde çöken kara bulutlar hareketlenip, midesine çöktü. Midesi kasılıyor, kendini çok kötü hissediyordu.

Hayır, bu bir kâbus değildi. Gerçekti ve tipik bir *News of the World* haberiydi. Ve hepsi; o, Edward, Lucy, Henry ve Henrietta bu olayın içindeydiler. İstemeseler de olaya karışmışlardı bir defa.

Haksızlıktı bu –kesinlikle haksızlık– Gerda kocasını vurmasaydı onlar da böyle pis bir olaya bulaşmamış olacaklardı.

Midge huzursuzlukla kımıldandı.

Sakin, aptal, zavallı Gerda. İnsan Gerda'yı böyle bir melodramla ve vahşetle bağdaştıramıyordu.

Gerda *kimseyi* vurabilecek bir insan değildi.

Yeniden içindeki huzursuzluk arttı. Hayır, hayır, böyle düşünmemeliydi. O değilse, John Christow'u kim vurmuş olabilirdi? Üstelik cesedin yanında elinde tabancayla duran da Gerda'ydı. Henry'nin çalışma odasından aldığı tabancayla...

Gerda kocasını ölü bulduğunu ve tabancayı yerden aldığını söylemişti. İyi de başka ne söyleyebilirdi ki? Zavallı, *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu, o da bunu söylemişti.

Henrietta ne söylediyse Gerda'yı savunmak için söylemişti. Gerda'nın anlattıklarının doğru olabileceğini belirtmişti. Ama diğer olası alternatifleri hiç dikkate almamıştı.

Henrietta önceki akşam çok saçma hareket etmişti.

Elbette ki bunun nedeni John Christow'un ölümünün onun için çok büyük bir şok olmasıydı.

Zavallı Henrietta! John Christow'a delicesine âşıktı.

Zamanla bunu da atlatacaktı. İnsanoğlu neyi unutmuyordu ki. Daha sonra herhalde Edward'la evlenip, Ainswick'e yerleşirdi. Böylece sonunda Edward da mutlu olurdu.

Henrietta aslında Edward'ı hep sevmişti. John Christow'un araya girebilmesinin tek nedeni girişken, çarpıcı, dominant kişiliğiydi. Sonuçta onun çekiciliği ve renkli kişiliği Henrietta'nın ikisi

arasında yaptığı kıyaslamada Edward'ı çok silik bulmasına yol açmıştı.

Midge o sabah kahvaltıda, John Christow'un baskıcı kişiliğinin ortadan kalkmasıyla Edward'ın kendini bulduğunu fark etti. Çok daha kendinden emindi, davranışları daha atılgan ve kararlıydı.

Hatta, sürekli öfkeli, etrafını küçümseyen, tepkisiz David'le bile neşeyle konuşuyordu.

Ona, "Ainswick'e daha sık gelmelisin David," dedi. "Kendini orada evinde gibi rahat hissetmeni, oranın tüm girdisini çıktısını öğrenmeni isterim."

O sırada ekmeğine bolca marmelat sürmekte olan David ise bunu soğuk bir ifadeyle, "Bu büyük malikâneler kesinlikle saçmalık," diye cevapladı. "Bence hepsi bölünmeli."

Edward gülümsedi. "Umarım benim zamanımda böyle bir şey olmaz. Benim kiracılarım hayatlarından memnunlar."

"Olmamalılar. Hiç kimse hiçbir şeyden memnun olmamalı. Yetinmemeli."

Büfenin önünde, içinde böbrek olan tabağa bakmakta olan Lady Angkatell hafifçe mırıldandı.

"'Eğer maymunlar kuyruklarından memnun olsalardı...' Bu şiiri anaokulundayken öğrenmiştim, ne yazık ki devamını anımsayamıyorum. David, seninle uzun uzun konuşup, yeni fikirleri öğrenmek isterim. Anladığıma göre, bu yeni anlayış herkesten alabildiğine nefret etmeyi, ama aynı zamanda karşılıksız tıbbi destek ve eğitim vermeyi gerektiriyor. Zavallı çocuklar, her gün otobüslere tıkılıp, okula taşınan o zavallı küçük çocuklar. V de isteyip istemedikleri umursanmadan balıkyağı içmeye zorlanan bebekler. Of, o da ne pis kokar."

Midge, Lucy'nin her zamanki gibi davrandığını düşündü.

Holde rastladığı Gudgeon da her zamanki gibiydi. Hollow Malikânesi'nde yaşam normale dönmüştü. Gerda'nın gidişiyle her şey bir düş gibi kaybolup gitmişti.

Dışarıdaki çakıllı yoldan bir otomobilin yaklaştığı duyuluyordu. Sir Henry eve dönmüştü. Gerda'yı evine bıraktıktan sonra geceyi kulüpte geçirmiş, sabah erkenden de yola çıkıp evine dönmüştü.

Lucy onu neşeyle karşıladı. "Ah, sevgili Henry," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. John'un sekreteri de oradaydı, çok becerikli bir kız. Hemen duruma hâkim oldu. Sanırım Gerda'nın bir kız kardeşi var. Sekreter ona telgraf çekti."

"Olması gerektiğini söylemiştim. Biliyordum. Tunbridge Wells' teymiş, değil mi?"

Sir Henry şaşırmış görünüyordu. "Sanırım Bexhill'deymiş."

Lady Angkatell Bexhill'i düşündü. "Evet, olabilir. Evet, evet, doğru. Kesinlikle mümkün."

O sırada Gudgeon yanlarına yaklaştı. "Müfettiş Grange telefon etti," dedi. "Ön soruşturma çarşamba günü saat on birdeymiş Sir Henry."

Sir Henry başıyla onayladı. Lucy, Midge'e döndü. "Bence sen mağazaya telefon etsen iyi olacak Midge."

Midge yerinden kalkıp ağır adımlarla telefona gitti.

Yaşantısı her zaman o kadar normal ve sıradandı ki şimdi dört günlük tatilden sonra patronuna telefon edip, bir cinayet olayına karıştığı için işe zamanında dönemeyeceğini nasıl söylemesi gerektiğini bilemiyordu.

Bu inanılır gibi değildi. Akıl alır bir şey değildi.

Üstelik patronu Madam Alfrege kolay bir insan değildi, ona bazı şeyleri açıklamak çok zordu.

Midge'in kaşları çatıldı. Kırışmış alnıyla, endişeyle ahizeyi eline aldı.

Bu açıklama gerçekten de tahmin ettiği gibi çok güç olacaktı. Ahizede geçimsiz Yahudi kadının kızgın, iğneleyici sesi duyuldu. "Neymiş, ne Mitch Hardcathle? Ölü mü? Cenaze mi? Ne zor durumda olduğumu biliyorsunuz, değil mi? Para sıkıntısı. Ne yani, benden bu bahaneyle size boşuna ücret ödememi mi bekliyorsunuz? Bir de ücretli izin ha? Haydi cesaret, iyi zaman geçirdiğiniz için gelmek istemediğinizi söylemekten çekinmeyin."

Midge sert ve kararlı bir ses tonuyla kadının sözünü kesti. "Bir cinayet işlendi. Polis ön soruşturmada bulunmam gerektiğini söyledi."

"Polis mi dediniz? Polis mi?" Kadın çığlık atmaya başlamıştı. "Demek polisle başınız dertte."

Midge dişlerini sıkarak kadına durumu açıklamayı sürdürdü. Hattın diğer ucundaki kadının böylesine çıkarcı olması, her şeyi böylesine çarpıtabilmesi ne tuhaftı. Basit bir polis vakası! İnsanlar ne kadar iğrenç olabiliyorlardı!

O sırada kapı açıldı ve içeriye Edward girdi. Midge'in telefonla konuştuğunu duyunca gitmek istedi, ama genç kız onu alıkoydu. "Burada kal Edward. Senin burada olmanı istiyorum."

Edward'ın yanında olması ona güç veriyordu; zehre karşı panzehir gibiydi.

Midge ahizenin ağzına kapadığı elini çekti ve açıklamayı sürdürdü.

"Nasıl? Evet. Özür dilerim madam. Ne yapabilirim ki, bu benim hatam değil..."

Karşısındaki; iğrenç, kızgın, boğuk ses tonuyla öfkeyle bağırmayı sürdürüyordu.

"Kimmiş o arkadaşlarınız? Orası ne biçim bir yer? Evlerinde biri öldürülüp, polis geldiğine göre pek düzgün bir yer olmasa gerek. Bence artık buraya dönmeseniz daha iyi olur. Mağazamın adının aşağılanmasına katlanamam."

Midge yumuşak başlılıkla anlaşılmaz birkaç açıklama daha yapmaya çalıştı. Ardından derin derin iç geçirerek ahizeyi yerine bıraktı. Kendini aşağılanmış ve huzursuz hissediyordu.

Edward'a dönerek açıkladı. "İşyerimle konuşuyordum. Ön soruşturma nedeniyle perşembeye kadar işe dönemeyeceğimi bildirmem gerekiyordu."

"Umarım sana karşı anlayışlı davranmışlardır Midge. Çalıştığın bu giysi mağazası nasıl bir yer? Oranın sahibi olan kadın sana karşı nazik ve anlayışlı mı?"

"Öyle olduğunu söyleyemem. Kendisi boyalı saçlı, karga sesli tipik bir Whitechapel Yahudisi."

"Ama sevgili Midge..."

Edward'ın yüzündeki afallama Midge'de gülme isteği doğurdu. Edward o kadar üzgün ve endişeli görünüyordu ki. "Ama sevgili yavrum, sen böyle şeylere katlanmamalısın. Eğer çalışman gerekiyorsa sana uygun bir çevrede, anlaşabileceğin, seveceğin insanların arasında çalışmalısın."

Midge bir süre cevap vermeden onu izledi.

Edward gibi bir insana bu durumu nasıl açıklayabilirdi ki? Edward çalışma yaşamından, iş ve emekten ne anlardı ki?

Ve birden içinde buruk bir acı hissetti. Lucy, Henry, Edward ve hatta Henrietta ile aralarında aşılması olanaksız bir uçurum vardı; emekçi kesimi kapitalistlerden ayıran bir uçurum. Onlar kendi rahat yaşamlarının çerçevesi içinde kaldıkça Midge gibi insanları anlayamazlardı.

Onlar iş bulup da bulduğu işi elinde tutmanın güçlüğü hakkında ne bilebilirlerdi ki? Gerçekte onun hayatını kazanmak için çalışması bile şart değildi. Hatta buna gerek olmadığı da söylenebilirdi. Lucy'yle Henry onu evlerine kabul etmekten mutlu olurlardı. Ona belirli bir gelir sağlamaktan da ayrıca zevk duyabilirlerdi. Aslında Edward da aynı şeyi seve seve yapardı.

Ama Midge'in içinden bir ses zengin akrabaların sağlayacağı kolaylıkları kabul etmemesi gerektiğini söylüyordu. Ara sıra gelip Lucy'nin lüks, görkemli yaşantısını paylaşmaktan büyük zevk alıyordu. Bu güzeldi. Ama içindeki sağlam, güçlü, özgür ruh; onun yardım almasını, kendine sunulacak bu yaşamı bir armağan, bir bağış gibi kabul etmesini engelliyordu. Aynı duygularla akraba ve dostlarından borç alarak kendi işini kurmak gibi bir yola da başvurmamıştı. Bu onun için katlanamayacağı bir durumdu, böyle şeyleri çok görmüştü.

Hiç kimsenin parasını kabul edemez, borç alamazdı, kendisi için kimsenin nüfuzunu kullanmasını da istemiyordu. Sonuçta kendi gücüyle haftada dört sterlin kazandığı bir iş bulmuştu. Gerçi Madam Alfrege ona bu parayı zengin akraba ve tanıdıklarını mağazasına getireceği umuduyla vermişti, ama Midge onu bu konuda hayal kırıklığına uğratmıştı. Tam aksine Midge dostlarının bu yöndeki girişimlerini kesinlikle engelliyordu.

Yaptığı işte pek başarılı olduğu da söylenemezdi. Mağazadan hoşlanmıyordu, Madam Alfrege'den nefret ediyordu, durmadan gelip sorun çıkaran, huysuz, şımarık müşterilerden nefret ediyordu. Ama iyi bir iş bulmak için gerekli niteliklerin hiçbirine sahip olmayan biri olarak daha çok seveceği bir iş bulma şansının olmadığı düşüncesiyle bu sevmediği işe katlanıyordu.

Edward'ın o sabah sanki önünde birçok seçenek varmış gibi konuşması onu gerçekten çok kızdırmıştı. Edward'ın gerçek dünyadan böylesine uzak ve kopuk yaşamaya ne hakkı vardı?

Aslında hepsi Angkatell'di. Ama o yalnızca yarı Angkattell'di. Bazen, aynen o sabah olduğu gibi, kendinin aslında Angkatell olmadığını hissediyordu! O babasının kızıydı.

Babasını her zaman olduğu gibi sevgiyle, içi sızlayarak, esefle anımsadı. Babası ak saçlı, orta yaşlı, yüz ifadesi yorgun ama her zaman sevgi dolu bir insandı. Ailesini bir arada tutmak, geçindirmek için yaşamı boyunca tüm gücüyle çalışıp çabalamış, ama buna rağmen aile işlerinin yavaş yavaş baş aşağı gitmesini engelleyememişti. Bu onun hatası değildi, gelişimin sonucuydu.

Tuhaftır ama Midge her zaman sessiz ve yorgun babasını parlak ve zeki bir Angkatell olan annesine yeğlemiş, daha çok sevmişti. Ne zaman yaşamının belki de en zevkli anları olan Ainswick ziyaretlerinden eve dönse babasının yorgun yüzündeki bundan hoşlanmadığını belirten belli belirsiz ifadeyi, kollarını onun boynuna dolayıp, "Evime döndüğüm için çok *mutluyum*," diyerek gidermeye çalışırdı. "*Evimde* olmaktan çok mutluyum."

Midge'in annesi o on üç yaşındayken ölmüştü. Midge bazen annesini çok az tanıdığını fark ediyordu. Annesi onun anılarında hoş, zarif, neşeli bir kadın olarak kalmıştı, ama bundan ötesi Midge için oldukça bulanıktı. Acaba Angkatell'lerin çevresinden olmayan bir adamla evlendiği için pişman mıydı? Midge bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Babası, annesinin ölümünden sonra giderek daha suskun, silik ve sıkıntılı bir insan olmuştu. İşyerini ayakta tutma çabalarındaki başarısızlığı ve isteksizliği giderek artmıştı. Sonunda Midge on sekiz yaşındayken de sessizce ölüp gitmişti.

Midge bir süre annesinin akrabalarının birkaçının yanında kalmış, onların verdikleri armağanları kabul etmiş, Angkatell'lerle güzel günler geçirmişti ama iyi niyetli de olsalar finansal anlamda onlara bağımlı olmayı kabul edememişti. Onları ne kadar çok severse sevsin, zaman zaman, şimdi olduğu gibi, kendini birden ve şiddetli bir şekilde onlardan çok farklı hissettiği anlar oluyordu.

İçinde anlaşılmaz tuhaf bir kin vardı. Onlar *hiçbir şeyi* bilmiyor, anlamıyorlar ki, diye düşündü.

Edward her zamanki duyarlılığı ve yakınlığıyla hayretle Midge'e bakıyordu. Nazikçe sordu. "Yoksa seni kırdım mı Midge? Ne oldu?"

Tam o sırada içeriye Lucy girdi. Her zamanki gibi bir konuşmanın ortasındaydı.

"...bildiğin gibi, bizi mi, yoksa White Hart'ı mı *yeğleyeceğini* önceden kestirebilmek çok zor. Öyle değil mi?"

Midge boş bakışlarla önce Lucy'ye, sonra Edward'a baktı.

Lucy hemen, "Edward'a bakmanın hiçbir yararı yok Midge," dedi. "Edward bu konuda ne diyebilir ki? Midge, sen her zaman çok pratik ve beceriklisindir."

"İyi de Lucy, neden bahsettiğini hiç anlayamıyorum."

Lucy şaşırmış görünüyordu.

"*Soruşturmadan* bahsediyorum tatlım," dedi Lucy. Gerda'nın soruşturma için buraya gelmesi gerekiyor. Acaba burada mı kalacak? Yoksa White Hart Oteli'ne mi gider? Buradaki insanlar ona ıstırap verecektir, bu çok doğal. Ama White Hart'a giderse insanlar bakışlarıyla onu rahat bırakmayacak, üstelik gazeteciler de etrafını saracak. Adli soruşturma çarşamba günü. Saat on birde mi, yoksa on bir buçukta mıydı, bunu tam bilmiyorum." Lady Angkatell'in

yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Şimdiye kadar hiç ön soruşturmada bulunmadım. Sanırım gri giysilerimi giymem doğru olur, tabii kiliseye giderken olduğu gibi şapka da giymem gerekiyor ama eldiven *gerekmez*."

Lady Angkatell odanın diğer ucuna yürüdü. Eline telefon ahizesini aldı ve ciddiyetle ahizeye bakarken konuşmayı sürdürdü. "Biliyor musun Midge, sanırım benim artık bahçe eldivenleri dışında başka eldivenim de yok. Tabii Hükümet Konağı'ndaki günlerden kalma çok sayıda uzun gece eldivenim var. Aslına bakarsan eldiven bana çok saçma geliyor, sizce de öyle değil mi?"

Edward gülümsedi. "Bence tek yararı cinayette parmak izi kalmamasını sağlaması."

"Bu söylediğin çok, hem de çok önemli ve ilginç Edward. Ben bununla ne yapacaktım?" Lady Angkatell şaşkınlık içinde elindeki ahizeye baktı.

"Herhalde birine telefon edecektin."

"Sanmıyorum." Lady Angkatell dalgın dalgın başını salladıktan sonra ahizeyi yerine koydu.

Ardından sırasıyla Edward'a ve Midge'e baktı. "Edward, umarım bir şekilde Midge'i incitmemişsindir. Midge'in ani ölümleri kaldırılabilmesi bizden daha zor."

Edward haykırdı. "Sevgili Lucy. Ben yalnızca Midge'e çalıştığı yerle ilgili endişelerimi belirttim. Bu bana çok yanlış görünüyor."

Midge soğuk bir ifadeyle, "Edward beni takdir edecek, hoş, nazik ve sempatik bir patronum olması gerektiğini düşünüyor," dedi.

Lucy'nin gözleri takdirle parladı. "Sevgili Edward her zaman düşüncelidir."

Lucy, Midge'e gülümsedikten sonra odadan çıktı.

O gittikten sonra Edward, "Gerçekten Midge," dedi. "Çok endişeleniyorum."

Midge hemen sözünü kesti. "O lanet olası kadın bana haftada dört sterlin veriyor. Önemli olan da yalnızca bu."

Yerinden kalktı, Edward'ın yanından geçip bahçeye çıktı.

Sir Henry her zamanki gibi alçak duvarın yakınındaki yerinde oturuyordu. Midge farklı yöne dönerek çiçek bahçesine doğru ilerledi.

Akrabaları çok iyi ve düşünceliydiler ama o sabah Midge'in onların yakınlığına hiç ihtiyacı yoktu.

Yürüdüğü patikanın sonundaki bankta David Angkatell oturuyordu.

David diğerleri gibi sevimli ve yakın olma çabası içinde değildi. Midge doğruca yanına gidip, onun asık suratına aldırmadan yanına oturdu.

David o sırada insanlardan uzak kalmanın ne kadar güç olduğunu düşünüyordu.

Daha biraz önce ellerinde toz bezleri ve süpürgeleriyle temizlik yapmak için odasına gelen iki oda hizmetçisini görmemek için evden kaçmıştı.

Kütüphane –*Encyclopedia Britannica*– de kaçıp sığınmak için iyi bir fikir değildi. Daha o sabah bunu denemiş, ama Lady Angkatell kütüphaneye iki kez girip çıkmış, her defasında da David'in mantıklı bir cevap bulmasına olanak tanımayan saçma sorular sormuştu.

Huzura kavuşup, durumunu düşünmek için kaçıp buraya gelmişti. Hiç istemeden katıldığı bu iç sıkıcı hafta sonu durup dururken ani ve vahşi bir cinayet yüzünden zorunlu olarak uzamıştı.

Akademik bir tez ya da "Solun Geleceği" gibi ciddi konular üzerinde kafa yormaktan hoşlanan David şimdi vahşi, adi gerçeklerle karşı karşıyaydı ve nasıl davranacağını bilemiyordu. Lady Angkatell'e bu gibi haberleri yazan *News of World* adlı gazeteyi bile okumadığını söylemişti. Ama anlaşılan *News of the World* Hollow Malikânesi'ne gelmişti.

Cinayet! David hoşnutsuzlukla ürperdi. Arkadaşları ne düşüneceklerdi acaba? İnsanlar cinayeti nasıl algılarlardı? Tepkileri ne olurdu? Sıkıntı mı? Nefret mi? Şaşkınlık mı? Yoksa hoşlanır, hatta belki eğlenirler miydi?

Kafasında bütün bu sorunları halletmeye çalışırken hiçbir şekilde Midge tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. Bu yüzden de Midge yanına otururken onu sıkıntılı gözlerle izledi. Ancak Midge'in yüzünde gördüğü sert ifade onu gerçek anlamda şaşırttı. Entelektüel anlamda bir hiç olan sevimsiz bir kız ve bu ifade...

Midge sordu. "Akrabalarınızdan hoşlandınız mı David?"

David omuz silkti. "İnsan onları gerçekten akraba olarak düşünebilir mi?"

"İnsan herhangi bir şey hakkında bir şey düşünebilir mi?"

David, hiç kuşkusuz, tabii onun için olanaksız bu, diye düşündü.

Sonra kendinden emin bir tavırla, "Cinayet konusundaki tepkilerimi inceliyordum," dedi.

"Böyle bir şeye bulaşmış olmak gerçekten tuhaf."

Ve David iç geçirerek ekledi. "Çok can sıkıcı bir durum." Bu kesinlikle en iyi tavırdı. "İnsan bunlara ancak polisiye roman sayfalarında rastlanabileceğini sanıyor."

"Buraya geldiğinize pişman olmuşsunuzdur herhalde."

David yeniden içini çekti.

"Evet, Londra'daki bir arkadaşımla kalsaydım çok daha iyi olurdu. Sol görüşlü yayınların satıldığı bir kitapçı dükkânı var. Buraya gelmek için onun davetini geri çevirdim."

"Sanırım burası çok daha rahat ve konforlu."

David yine aynı kendini beğenmiş tavrı takındı. "Konfor kimin umurunda. Önemli mi?"

"Zaman olur, ben konfordan başka bir şey aramam."

"Çok şımarıkça bir yaklaşım," diyen David ekledi. "Eğer işçi olsaydınız..."

Midge sözünü kesti. "*Ben* zaten işçiyim. Zaten konforun benim için önemli olmasının, bana çekici gelmesinin nedeni de bu. Bazalı yataklar, yumuşak kuştüyü yastıklar, her sabah yatağınıza getirilen çay, yıkanmak için porselen banyo takımları ve sıcak su, bir de hoş kokulu banyo tuzları. İçine gömülüp dinlenebileceğiniz berjerler..."

Midge bir an için sözlerine ara verdi.

"İşçiler," dedi David. "İleride bütün bunlara kavuşacaklar."

Ama yine de ciddiyetle düzenlenmiş bir dünyada sabahları yatağın başucuna çay getirilebileceği konusunda şüpheliydi. Bu biraz fazla zevk düşkünlüğü olurdu.

Midge içtenlikle, "Sizinle her hangi bir konuda aynı fikirde olmam olanaksız," dedi.

15. BÖLÜM

Hercule Poirot'nun öğlene doğru içtiği kakaonun keyfi çalan telefonun sesiyle yarıda kaldı. Ayağa kalkıp telefonu açtı. "*Alo*!"

"Mösyö Poirot."

"Lady Angkatell?"

"Sesimi tanımanız ne hoş. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama..."

"Hiç sorun değil. Umarım arama nedeniniz dün olanlardan dolayı çok sıkılmış olmanız değildir?"

"Şey aslında evet. Sizin deyiminizle, evet, bu olanlar beni çok sıktı, nasıl diyeyim, bu benim için çok farklı, alışık olmadığım bir durum. Sizi aramamın nedeni buraya gelmenizin mümkün olup olmadığını sormak. Size zahmet olacak ama inanın çok büyük bir sıkıntı içindeyim."

"Elbette gelirim Lady Angkatell. Hemen şimdi mi gelmemi istersiniz?"

"Şey... evet. Mümkünse hemen gelin. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Ah, ne kadar iyisiniz Mösyö Poirot."

"Önemli değil. O zaman korudan geçerek gelmem uygun olur, değil mi?"

"Ah, elbette. En kestirme yol o. Çok teşekkür ederim Mösyö Poirot."

Elbisesinin yakasında var olduğunu düşündüğü birkaç toz zerresini fırçalayıp, üzerine ince bir pardösü giyen Poirot hızlı adımlarla anayolu geçip, kestane ağaçlarının arasından Hollow Malikânesi'ne doğru ilerledi. Yüzme havuzunun çevresi boştu, polis buradaki işini bitirmiş ve gitmişti. Sisli, serin sonbahar ışığında havuzun bulunduğu alan masum ve sakin görünüyordu.

Poirot kameriyenin içine bir göz atmaktan kendini alamadı. Gri tilki kürkünden yapılmış etolün orada olmadığı hemen dikkatini çekti. Biri almıştı. Ama altı kibrit kutusu halen oldukları yerde, kanepenin hemen yanındaki sehpada, bırakıldıkları şekilde duruyorlardı. Bu kibrit kutularının orada bulunması her nedense Poirot'ya çok tuhaf geliyordu.

Burası kibrit saklamak için hiç de uygun bir yer değil, diye düşünüyordu. Gerekli olabileceği düşüncesiyle bir kutu bırakılmış olması akla yakın. Ama altı kutu?"

Kaşlarını çatarak boyalı ferforje bahçe masasına baktı. Üzerinde içki kadehleri olan tepsiyi götürmüşlerdi. Biri masanın üstüne kurşunkalemle tuhaf bir şekil karalamıştı; kabaca çizilmiş, tuhaf, fantastik bir ağaç. Bu Poirot'yu rahatsız etmişti. Onun düzen anlayışına tamamen tersti.

Başını sallayarak iç hoşlanmadığını belirtir şekilde diliyle, "tüh... tüh" diye ses çıkardı ve ardından hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Bu acil davetin nedenini çok merak ediyordu.

Lady Angkatell onu salonun terasa açılan kapılarından birinin başında bekliyordu, Poirot'yu hemen boş salona aldı ve kapıyı kapadı.

"Hemen gelmeniz çok büyük incelik Mösyö Poirot."

Poirot'nun elini tutup içtenlikle sıktı.

"Emrinizdeyim madam."

Lady Angkatell çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. İri, güzel gözleri kocaman açıldı ve hemen anlatmaya başladı. "Bakın, bu o kadar zor bir durum ki Mösyö Poirot. Müfettiş ve adamları konuşup, bilgi topluyorlar –hayır daha doğrusu sorguluyorlar– ya da onların kullandıkları terim neydi?... İfade almak, değil mi? *Gudgeon.* Buradaki yaşantımız tamamıyla Gudgeon'a bağlı, o bizim elimiz ayağımız. Onun bu durumdan ötürü neler hissettiğini anlamak gerek. Tabii onun için polis tarafından sorguya çekilmek korkunç bir şey olmalı, hatta bunu yapan aslında son derece nazik ve babacan bir insan olan Müfettiş Grange olsa bile. Sanırım müfettiş çoluk çocuk sahibi iyi bir aile babası, akşamları oğullarına Meccano model makine parçalarını yerleştirmekte yardımcı olduğuna eminim. Bence karısı hiç şüphesiz kusursuz bir insan ama başı biraz fazla kalabalık..."

Poirot; Lady Angkatell, Grange'ın aile yaşantısını zihninde nasıl canlandırdığını açıklarken onu gözlerini kırpıştırarak dinliyordu.

"Bu arada müfettişin bıyıkları sarkmış," diye ekledi Lady Angkatell. "Bence kusursuz temizlikteki bir ev de bir noktada çok sıkıcı olabilir, aynen hastane hemşirelerinin yüzlerini sürekli subanlamaları gibi. Temizlikten yüzleri parlıyor. Tabii bu taşradaki hastanelerde böyle, Londra'daki hemşirelerin yüzleri pudralı, dudakları da en canlı renklerde boyalı. Neyse, benim asıl söylemek istediğim, bu iş bittikten sonra sizi mutlaka güzel bir öğlen yemeğiyle ağırlamak istediğimdi.

"Çok naziksiniz madam."

"Aslında ben polise pek aldırmıyorum," diye ekledi Lady Angkatell. "Hatta bunu ilgi çekici bulduğumu bile söyleyebilirim. Zaten Müfettiş Grange'a da, 'Size elimden geldiğince yardımcı olmak isterim,' dedim. Gerçi metodik, kuralcı bir çalışma şekli var ama sanırım biraz şaşkın."

Lady Angkatell Poirot'nun cevap vermesini beklemeden sözlerini sürdürdü.

"Anlaşılan polisler için en önemli şey *neden*. Hemşirelerden bahsetmişken, sanırım John Christow'un da çok çekici bulduğu kızıl saçlı, burnu kalkık bir hemşire vardı. Tabii üzerinden çok zaman geçti, polisin bununla ilgileneceğini hiç sanmam. İnsan bazen zavallı Gerda'nın bütün bunlara nasıl katlandığına şaşıyor. Biliyor musunuz, Gerda çok sadık bir insandır. Sonra, belki de kendisine ne söylenirse inanıyordu da. Bana kalırsa, insan onun gibi pek zeki değilse yapacağı en akıllıca iş budur. "

Poirot bu sözlerin sonunun nereye varacağını kestirmeye çalışırken, Lady Angkatell birden kütüphanenin kapısını açarak, yüksek bir ses tonuyla seslendi. "Mösyö Poirot burada."

Poirot'yu çalışma odasına adeta iterek kapıyı arkasından kapattı. Kendisi dışarıda kalmıştı. Müfettiş Grange ile Gudgeon yazı masasının başında oturuyorlardı. Bir köşede oturan genç polis memuru ise konuşulanları not ediyordu. Gudgeon saygıyla ayağa kalktı.

Poirot aceleyle özür dilemeye başladı. "Hemen gidiyorum. İnanın Lady Angkatell'in böyle bir şey yapacağından haberim..."

"Hayır, hayır, buna hiç gerek yok." Grange'ın bıyıklarının o sabah her zamandan daha da kötü bir görünümü vardı. Poirot belki

de Lady Angkatell'in biraz önceki küçük skecinin etkisinde kalarak, herhalde evde genel temizlik vardı ya da müfettişin evde hareket edecek yer bile bulamadığı şekilde yeni bir Benares pirinç masa satın alındı, diye düşündü. Adam bitkin görünüyordu.

Sonra kızgınlıkla bu saçma düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Müfettiş Grange'ın temiz ancak kalabalık evi, karısı, oğulları ve maket yapımına katkısı, bütün bunlar Lady Angkatell'in yoğun zihninin yarattığı hayal ürünleriydi.

Ancak bunları somut gerçekmiş gibi yansıtabiliyor olması ilginçti. Kim bilir belki de asıl yetenek buydu.

Müfettiş Grange, "Lütfen oturun Mösyö Poirot," diye ekledi. "Buradaki işimiz bitmek üzere. Size sormak istediğim bir şey vardı."

Yeniden Gudgeon'a döndü. Gudgeon saygılı ama bir ölçüde de kendisini haksız yere şüphe altında tutanlara isyan edercesine ifadesiz bir yüzle oturuyordu. O da başını müfettişe çevirdi.

"Demek tüm anımsadığınız bu kadar, öyle mi?" diye sordu müfettiş.

"Evet efendim. Her şey her zaman olduğu gibiydi. Hiçbir terslik görünmüyordu."

"Peki ya o kürk etol? Havuzun başındaki kameriyede bulduğumuz? O kürk hanımlardan hangisine aitti?"

"O gri kürkten mi bahsediyorsunuz müfettiş? Dün akşam içki tepsisini kameriyeden alırken benim de dikkatimi çekti. Ama o kürkün bizim evdeki hiçbir hanıma ait olmadığından eminim efendim."

"Peki, o zaman kimin?"

"Sanırım o kürk Bayan Cray'e ait. Bayan Veronica Cray, ünlü bir film yıldızı. Geçen akşam üstünde ona benzeyen bir şey vardı."

"Ne zaman?"

"Önceki akşam buraya geldiğinde efendim."

"O akşam buradaki konuklar arasında ondan bahsetmemiştiniz, değil mi?"

"O konuk değildi, efendim. Bayan Cray, Dovecotes'ta yaşıyor, yolun kenarındaki köşklerden birinde. Akşam yemeğinden sonra buraya kibrit istemeye gelmişti. Kendisindekiler bitmiş de."

Poirot kendini tutamayarak araya girdi. "Altı kutu kibrit aldı, değil mi?"

"Evet efendim, bu doğru. Hanımefendi evde çok fazla kibritimiz olduğunu öğrenince Bayan Cray'in yarım düzine kibrit alması için ısrar etti."

"O da onları kameriyede bırakmış."

"Evet efendim. Bu sabah ben de orada olduklarını gördüm."

Gudgeon'un sorgusu bitmişti. Uşak yavaşça ve saygıyla kapıyı kapayıp, odadan çıktıktan hemen sonra Poirot, "Bu adamın dikkatini çekmeyen, görmediği çok az şey var," dedi.

Müfettiş Grange uşakların genellikle şeytanın ta kendisi olduklarını belirterek bu görüşü onayladı.

Hemen ardından da neşeyle ekledi. "Bununla beraber asıl haber kaynağının mutfak hizmetçileri olduğunu da belirtmem gerek. Onlar konuşurlar, bu dilini yutmuş sadık uşaklara hiç benzemezler."

"Haklısınız."

"Harley Caddesi'ne soruşturma yapması için bir adamımı gönderdim. Bugün daha ileriki saatlerde ben de oraya gideceğim. Orada bir şeyler bulacağımızı umuyorum. Sanırım Christow'un karısının katlanması gereken epeyce durum olmuş. Ünlü doktorlar ve ba-

yan hastaları... bu beni hiç şaşırtmıyor. Ayrıca Lady Angkatell'den öğrendiğime göre adamın başı bir hemşireyle de derde girmiş. Gerçi bu çok uzun bir süre önceymiş, Lady Angkatell de bu konuda pek bilgi sahibi değil ama..."

Poirot, "Evet," dedi. "Bilmemesi normal."

Ustaca kurgulanmış bir tablo... John Christow ve hemşirelerle olan fırtınalı aşk ilişkileri... Doktor olmanın yarattığı fırsatlar... Gerda Christow'u cinayet işlemeye kadar götüren kıskançlığı için sayısız neden...

Evet, dikkatleri Harley Caddesi'nin arka planına yöneltmek için ustaca kurgulanmış bir tablo... Hollow Malikânesi'nden uzağa... Henrietta Savernake'in ileri atılıp Gerda Christow'un dirençsiz elinden tabancayı alıp, havuza düşürdüğü andan uzağa... John Christow'un tam ölürken, "*Henrietta,*" dediği andan uzağa...

Hercule Poirot düşünürken hafifçe kapadığı gözlerini birden açıp karşı koyamadığı bir merakla sordu. "Oğullarınız Meccano model makine oyuncaklarıyla oynarlar mı?"

"Ne dediniz?" Müfettiş Grange daldığı derin düşüncelerden uyanarak, Poirot'nun bu sorusu karşısında kaşlarını çatmaktan kendini alamamıştı. Belçikalı dedektife merakla bakarak, "Efendim, ne dediniz?" diye sordu. "Bunu neden sordunuz ki? Doğruyu isterseniz, çocuklarım maket yapmak için henüz biraz küçük. Ama ben yine de bu Noel'de Teddy'ye bir Meccano armağan etmeyi düşünüyorum. Bunu neden sordunuz?"

Poirot cevap vermeden başını salladı.

Poirot, Lady Angkatell'i çok tehlikeli yapanın belki de içgüdüsel, çılgın tahminlerinde çoğu kez haklı çıkması, diye düşünüyordu.

Kadın rasgele –acaba gerçekten rasgele miydi?– sözcüklerle bir tablo çiziyor, eğer bu tablonun yarısı bile gerçeği yansıtırsa insan ister istemez diğer yarısının da gerçek olduğuna inanıyordu... Böyle bir durumda kim inanmazdı ki?

Müfettiş Grange konuşmayı sürdürüyordu. "Size danışmak istediğim bir nokta var Mösyö Poirot. Şu meşhur film yıldızı –Bayan Cray– buraya kibrit istemeye gelmiş. Eğer gerçekten amacı kibrit istemekse, neden çok daha yakın ve yalnızca birkaç adım ötede olduğunuz halde size gelmedi de buraya geldi? Neden yaklaşık beş yüz metre yol yürümeyi göze almış olabilir?"

Hercule Poirot omuzlarını silkti. "Bir nedeni olmalı. Yalnızca züppelik bile bir neden olabilir. Benim evim o malikâneye göre daha az gösterişli. Sonra ben buraya yalnızca hafta sonunu geçirmek için gelen biriyim, halbuki Sir Henry ve Lady Angkatell önemli insanlar ve sürekli burada yaşıyorlar, bu ülkede tanınan, hatırı sayılır insanlar. Bayan Veronica Cray de onlarla tanışmak istemiş ve böyle bir bahane uydurmuş olabilir."

Grange yerinden kalktı. "Evet, bu olabilir, kesinlikle olabilir. Ama yine de her noktayı göz önünde tutmak, ufak da olsa bir şeyi gözden kaçırmamak önemli. Ben hâlâ bu işi tereyağından kıl çeker gibi kolayca çözümleyeceğimizden eminim. Sir Henry tabancanın kendi koleksiyonundan olduğunu doğruladı. Bir önceki gün öğleden sonra o tabancayla atış talimi yaptıkları anlaşılıyor. Bayan Christow'un tek yapması gereken kütüphaneye girip tabancayı ve mermileri almaktı. Durum o kadar açık ki."

Poirot mırıldandı. "Evet, çok açık, hatta fazlasıyla açık."

İyi de, diye düşünüyordu Poirot, Gerda Christow gibi bir kadın bu şekilde cinayet işler miydi? Hem de hileye, dolambaçlı yolla-

ra sapmadan? Dar görüşlü, derin bir aşk ve tutkuyla kocasına bağlı bir kadın birden büyük bir ıstırabın etkisiyle şiddete yönelir miydi?

Ve tabii böyle bir şey yaparsa, kesinlikle ama *kesinlikle*, yaptığı işin sonunda kendini korumak için bazı önlemler de almış olmalıydı. Yoksa körlemesine mi hareket etmişti –nedenin bir kenara bırakılıp, ruhun karanlığının hâkim olduğu– gözünün karardığı bir an mıydı bu?

Poirot onun ifadesiz, şaşkın yüzünü anımsadı.

Bilemiyordu... gerçekten hiç bilemiyordu.

Ama bunu öğrenceğini hissediyordu.

16. BÖLÜM

Gerda Christow üzerindeki siyah giysiyi çıkardı ve sandalyenin üstüne bıraktı.

Bakışları dalgın ve ıstıraplıydı. "Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten bilmiyorum. Bana hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor."

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Seni çok iyi anlıyorum." Bayan Patterson nazik, ama ciddiydi. Her zaman böyleydi o. Bir yakınını kaybetmiş insanlara karşı nasıl davranılacağını çok iyi biliyordu. Zaten ailesi de her zaman, "Elsie sıkıntılı anlarda *harikadır*," derdi.

O anda da işte bu harikalığını göstermek için Christow'ların Harley Caddesi'ndeki evlerinde, kız kardeşi Gerda'nın yatak odasında oturuyordu. Elsie Patterson uzun boyu, enerjik tavırlarıyla dikkat çekici bir kadındı. Kız kardeşini öfke ve şefkat karışımı bir duyguyla süzüyordu.

Zavallı Gerda. Kocasını bu şekilde kaybetmiş olması onun için ne büyük bir felaketti. Hâlâ bu durumu tam olarak kabullenemiyor, olduğu gibi algılayamıyordu. Bayan Patterson, Gerda'nın algılama yeteneğinin fazlasıyla ağır olduğunu bilmiyor değildi. Ama bu onun için büyük bir şoktu, bunu da hesaba katmak gerekiyordu.

Kararlılıkla, "O elli sterlinlik siyah ipek elbiseyi almamız gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Her zaman birinin Gerda adına karar vermesi gerekiyordu.

Gerda olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Kaşlarını çatmıştı. Duraksayarak tereddütle cevap verdi. "John yas tutulmasından hoşlanır mıydı, gerçekten bilemiyorum. Sanırım bir defasında hoşlanmadığını söylemişti."

İçinden, John, diye düşünüyordu. Ah, keşke John burada olsaydı da bana ne yapacağımı söyleyebilseydi.

Ama John bir daha asla olmayacaktı. Asla – asla – asla. Soğuyan pirzolalar... Masada donan yağlar... Muayene odasının şiddetle çarpılan kapısı, John'un basamakları ikişer ikişer atlayarak yukarıya çıkışı, her zaman acelesi olması... Hiçbiri olmayacaktı bunların. John öyle hayat dolu, öyle canlıydı ki...

Canlı!

Yüzme havuzunun kenarına başını dayamış yatışı... Havuzun kenarından içine ağır ağır damlayan kan damlacıkları... Elindeki tabancanın varlığını hissetmesi...

Bir kâbus, kötü bir düştü bütün bunlar. Birazdan uyanacak ve bütün bunların gerçek olmadığını görecekti.

Ablasının tiz, kararlı sesiyle bulanık düşüncelerinden koptu. "Ön soruşturmada siyah bir şeyler *giymelisin*," diyordu ablası. "Açık mavi bir şey giyersen ne kadar tuhaf görüneceğini düşünemiyor musun?"

Gerda gözlerini kapatıp iç geçirdi. "Ah, şu korkunç soruşturma!"

Elsie Patterson hemen, "Bunun senin için korkunç bir durum olduğunun farkındayım tatlım. Ama bu da bittikten sonra doğruca bize gelirsin. Sana elimizden geldiğince özen göstererek bakacağımızı biliyorsun."

Gerda'nın düşüncelerindeki bulanıklık ve sis perdesi daha da kesifleşti. Korkuyla hatta panik içinde cevap verdi. "John'suz ne yaparım ben?"

Elsie Patterson bunun cevabını çok iyi biliyordu. "Çocukların var. *Onlar* için yaşaman gerektiğini biliyorsun.

Zena hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bağırıyordu. "Babam öldü. Babam öldü!"

Zena kendini yatağına attı, hiç durmadan ağlıyordu. Terence ise tek damla gözyaşı bile dökmüyordu ama çok daha kötüydü, rengi bembeyazdı, olanları anlamaya çalışıyordu.

Anneleri onlara zavallı babalarının tabancayla oynarken bir kazaya kurban gittiğini söylemişti.

Çok düşünceli ve akıllı bir insan olan Beryl Collins çocukların bir şey öğrenememesi için sabah gazetelerinin tamamına el koymuştu. Hizmetçileri de uyarmıştı. Gerçekten de Beryl çok ince düşünceli ve nazik bir kızdı.

Terence loş oturma odasına geçip annesinin yanına gitti. Dudaklarını büzmüştü. Rengi beyazlıktan da öte yeşilimsi sarı bir renk almıştı.

"Babam neden vuruldu?"

"Kaza yavrum. Bu... bu konuda konuşamayacağım Terence."

"Bu kaza değildi. Neden doğruyu söylemiyorsun? Babam öldürüldü. Bu cinayet. Gazetelerin hepsi öyle diyor."

"Terence gazeteyi nereden buldun? Ben Miss Collins'i uyarmıştım..."

Terence başıyla onayladı. Bu davranışında bir çocuktan çok ihtiyar bir adamın olgunluğu vardı.

"Doğru, ben de çıkıp bir gazete aldım tabii. Gazetede bize söylemediğin bir şeyler olduğunu anlamıştım. Öyle olmasaydı Miss Collins gazeteleri saklar mıydı hiç?"

Terence'tan gerçeği gizlemek pek mümkün değildi. Tuhaf, sınırsız bilimsel merakının bir şekilde tatmin edilmesi gerekiyordu.

"Babamı *niçin* öldürdüler anne?"

Gerda olduğu yere yığıldı, isterik çarpıntılar içinde haykırıyordu. "Bunu bana sorma. Bundan bahsetmeyelim... Bilmiyorum... bunu konuşmak istemiyorum... konuşamam bunu... Bu çok korkunç."

"Ama babamın neden vurulduğunu öğrenecekler, değil mi? Yani, bunu bulmalılar. Bu şart, anne."

Her zaman öylesine makul, öylesine farklıydı ki. Gerda aynı anda hem ağlamak, hem gülmek, hem de haykırmak istiyordu. Bir yandan da düşünüyordu: Önemsemiyor –önemsiyor olamaz– yalnızca soru soruyor. Neden hiç ağlamıyor? Önemsese ağlamaz mıydı?

Terence, teyzesi Elsie'nin yardım çabalarını umursamadan odadan üzgün, asık bir suratla ayrıldı. Kendini her zaman yalnız hissetmişti. Ama o güne kadar bundan hiç rahatsız olmamıştı.

Ama bugün farklı, diye düşünüyordu. Keşke sorduğu sorulara doğru ve mantıklı cevap veren biri olsaydı.

Ertesi gün salıydı. Nicholson Minor'la nitrogliserin yapmak için sözleşmişlerdi. Bunu çok büyük heyecanla ve coşkuyla beklemişti. Ama şimdi tüm coşkusu kaybolmuştu. Nitrogliserin yapıp yapmamak umurunda bile değildi.

Terence artık kendini tanıyamıyordu. Bilimsel araştırmaların filan hiçbir önemi kalmamıştı. İnsanın babası öldürülmüşse... Benim babam öldürüldü, diye düşündü.

Ve içinde bir şeyin giderek kıpırdandığını hissetti –köklendiğini– büyüdüğünü... ağır ağır gelişen bir öfkeydi bu.

Beryl Collins yatak odasının kapısını tıklatarak içeri girdi. Rengi solgundu, ama sakin ve kendine hâkimdi. Zaten her durumda yapması gerekeni bilen bir insandı.

"Müfettiş Grange burada," diye bildirdi. Gerda'nın iç çekip, çaresizlik içinde baktığını görünce hızla ekledi. "Sizi rahatsız etmek gibi bir amacı olmadığını belirtti. Gitmeden önce sizinle görüşmek istiyordu, ama asıl sormak istediği Doktor Christow'un iş yaşamına ilişkin rutin sorular olduğuna göre isterseniz bunları ben de yanıtlayabilirim."

"Ah, çok teşekkür ederim Collie."

Beryl hemen odadan çıktı. Gerda iç çekti. "Collie çok iyi bir kız, bana çok yardımcı oluyor. Öyle becerikli ki."

Bayan Patterson, "Evet," dedi. "Gerçekten olağanüstü bir sekreter. Yalnız çok sade, sıradan bir tip değil mi, zavallı kız? Ah neyse, ben hep böylesinin daha iyi olduğunu düşünmüşümdür. Özellikle de John gibi çok çekici bir adam söz konusuysa."

Gerda birden parladı. "Ne demek istiyorsun Elsie? John asla... asla... Öyle konuşuyorsun ki, duyan olsa John'un güzel bir sekreteri olsaydı, onunla flört edeceğini ya da başka bir şeyler yapacağını düşünürdü. Hayır, hayır, John asla öyle biri değildi."

"Tabii ki değildi tatlım. Ama sonuçta erkeklerin nasıl olduklarını da biliyoruz?"

Muayene odasındaki Müfettiş Grange, Beryl Collins'in soğuk, düşmanca bakışlarının hapsindeydi. Grange bunların düşmanca bakışlar olduğunun farkındaydı. Kim bilir belki de bu doğaldı.

Neyse, kötünün iyisi, diye düşündü. Onunla doktor arasında bir ilişki olmadığı kanısındayım. Yine de kızın doktora düşkün oldu-

ğu anlaşılıyor, tipsiz ama belki de *kız* tatlı ve sempatik davranışlarla *onu* etkilemeyi başarmıştır. Bazen bu da işe yarar.

On beş dakika kadar sonra koltuğunda arkasına yaslandığında bile, bu konuda kesin bir karara varamamıştı. Herhalde değil, diye düşünüyordu. Beryl Collins sorularının tamamına son derece açık ve net cevaplar vermişti. Her soruyu hemen cevaplamıştı, anlaşılan doktorun meslek yaşamına ilişkin her şeyi tüm ayrıntılarıyla biliyordu. Müfettiş Grange konuya meslek yaşamından girip, yavaş yavaş belli etmeden John Christow ve karısının özel yaşamlarına ilişkin sorulara kaydırdı.

Beryl'in dediğine göre karıkoca çok iyi anlaşıyor, tam bir uyum içinde yaşıyorlardı.

Müfettiş kayıtsız bir tavırla, "Sanırım onlar da her evli çift gibi arada sırada kavga ediyorlardı, öyle değil mi?" diye sordu.

"Kavga ettiklerini hiç anımsamıyorum. Bayan Christow kocasına çok bağlı bir kadındı, neredeyse kölesiydi denilebilir."

Kızın sesindeki belli belirsiz kınama müfettişin gözünden kaçmamıştı. Bu kız tam bir feminist, diye düşündü.

Yüksek sesle sordu. "Yani Bayan Christow her şeye katlanır mıydı? Hiç karşı çıkmaz mıydı?"

"Hayır. Onun için dünya Doktor Christow'un etrafında dönüyordu."

"Bir tür tiran gibi mi?"

Beryl kısaca düşündükten sonra, "Hayır, bunu söyleyemem," dedi. "Tek söyleyebileceğim doktorun çok bencil bir insan olduğu. Bayan Christow'un kendisinin her düşüncesine katılmasından, *onun* her arzusuna boyun eğmesinden hoşlanıyordu."

"Peki, hastalarıyla bir sorun yaşadı mı? Örneğin kadın hastalarıyla ilişki filan? Sadakat ve dürüstlük kavramlarına takılmanıza

hiç gerek yok Miss Collins. Doktorların bu konuda yaşadıkları sorunları herkes biliyor."

"Aaa, onu mu soruyorsunuz?" Beryl'in ses tonu sitemliydi. "Doktor Christow bu gibi sorunları ustalıkla atlatmakta çok rahattı. Onun hastalarına karşı davranışları mükemmeldi. Hastaları ona tapardı adeta." Ve ekledi. "O gerçekten olağanüstü bir doktordu." Kızın sesindeki gönülsüz takdir seziliyordu.

"Peki, başka bir kadınla ilişkisi var mıydı? Gizlemeye çalışmayın Miss Collins, bunu bilmemiz çok önemli."

"Evet, anlıyorum. Benim bildiğim kadarıyla yoktu."

Müfettiş bunun yuvarlak bir cevap olduğunu düşündü. Kız bilmiyor olabilirdi, ama tahmin ediyor olabilirdi.

Birden sert bir ses tonuyla sordu. "Peki ya Miss Henrietta Savernake?"

Beryl'in dudakları hafifçe büzüldü. "O ailenin yakın dostudur."

"Evet... Onun yüzünden Doktor Christow'la karısı arasında hiç sorun yaşanmadı mı?"

"Kesinlikle hayır."

Cevap netti. Hatta fazlasıyla net!

Müfettiş ismi değiştirdi. "Ya Bayan Veronica Cray?"

"Veronica Cray mi?"

Beryl'in ses tonundaki şaşkınlığın samimi olduğu o kadar belliydi ki. "Kendisi Doktor Christow'un dostlarından biriydi, öyle değil mi?"

"Adından bahsedildiğini bile hiç duymadım. Aslında bu *isim* bana yabancı gelmiyor, ama..."

"Kendisi ünlü bir film yıldızı."

Beryl'in çatık kaşları düzelmişti. "Elbette! Ben de ismin bana neden yabancı gelmediğini düşünüyordum. Ama Doktor Christow'un onu tanıdığını hiç bilmiyordum."

Genç kız bu konuda o kadar kendinden emin konuşuyordu ki, müfettiş bunun üstünde ısrar etmenin yararı olmadığını düşünerek konuyu değiştirdi ve Doktor Christow'un geçen cumartesi günü davranışlarında bir değişiklik olup olmadığını sordu. Bu soru üzerine Beryl Collins konuşmanın başlangıcından itibaren belki de ilk kez bocaladı. Bir an düşündükten sonra cevap verdi ama tereddütlüydü. "Davranışları her zamanki gibi değildi."

"Fark neydi?"

"Çok dalgın görünüyordu. Hatta son hastasını çağırmadan önce oldukça uzun bir ara verdi. İçeri kapanmış, oturuyor, hastayı içeriye göndermem için zili çalmıyordu, aslında bir yere gideceği zamanlarda hep çok acele ederdi. Hatta... hatta... ben onun kafasına takılan bir şey olduğunu düşündüm."

Ama bundan fazla bir şey söyleyemedi. Bildikleri bu kadardı.

Müfettiş Grange yaptığı araştırmalardan tatmin olmamıştı. Cinayet nedeni konusunda bir ilerleme kaydedememişti halbuki bölge savcısının önüne koyacağı dosyada en azından kabul edilebilir bir cinayet nedeninin belirlenmiş olması gerekiyordu.

Gerda Christow'un kocasını öldürdüğünden kesinlikle emindi. Nedenin kıskançlık olduğunu düşünüyordu, ama o ana kadar bu düşüncesini destekleyen bir kanıta ulaşamamıştı. Çavuş Coombes da hizmetçileri sorgulamış ancak o da bir ilerleme kaydedememiş, hizmetçiler de hep aynı öyküyü anlatmışlardı. Bayan Christow kocasına tapıyordu.

Grange her ne olduysa Hollow Malikânesi'nde olduğunu düşünüyordu. Malikâneyi anımsayınca anlamsız, tuhaf bir huzursuzluk hissetti. Orada bir tuhaflık vardı.

Doktorun masasının üstündeki telefon çalıyordu. Miss Collins uzanarak ahizeyi aldı. "Sizi arıyorlar müfettiş!" diyerek ahizeyi Müfettiş Grange'a uzattı.

"Buyurun! Ben Grange. Ne oldu?"

Beryl onun sesindeki değişikliği fark ederek merakla yüzüne baktı. Ama müfettişin duygularını göstermeyen ifadesiz yüzü her zamanki gibi kayıtsızdı. Dinliyor, arada sırada homurdanıyordu.

"Evet... evet, anladım... Bu kesin, değil mi? Hata payı yok, değil mi?.. Evet... evet... evet, geleceğim. Buradaki işim bitmek üzere. Evet."

Telefonu kapatıp bir süre hareketsiz oturdu. Beryl aynı meraklı bakışlarla ona bakmayı sürdürüyordu.

Müfettiş Grange neden sonra kendini toplayıp bir kez daha sorularına döndü. Ancak sesi öncekinden tamamen farklıydı. "Bu konu hakkında hiçbir fikriniz yok mu, Miss Collins?"

"Hangi konu hakkında?"

"Doktor Christow'u kimin öldürmüş olabileceği konusunda hiçbir fikriniz yok mu?"

Kızın cevabı açıktı.

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok müfettiş."

Grange ağır ağır, "Ceset bulunduğu zaman Bayan Christow elinde tabancayla başucunda duruyormuş..."

Özellikle cümlesini tamamlamayıp, yarım bıraktı.

Kız tepki vermekte gecikmedi. Sakin, soğukkanlı ve kararlı bir tepkiydi bu.

"Eğer Bayan Christow'un kocasını öldürdüğünü düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz. O öfkeli ve sert mizaçlı bir kadın değildir. Aksine çok uysal, itaatkâr ve kendi halinde bir kadındır. O kendini tamamen doktora bırakmıştı. Her ne kadar durum aleyhine görünüyor olsa da, onun kocasını öldürmüş olabileceği savı bile bana çok gülünç geliyor. Saçmalık bu."

"Peki, o öldürmediyse kim öldürdü?"

Beryl ağır ağır, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Müfettiş kapıya doğru yürüdü. Beryl arkasından seslendi. "Gitmeden önce Bayan Christow'u görmek ister miydiniz?"

"Hayır. Evet, aslında iyi olabilir."

Beryl yine şaşırdı. Karşısında telefon çalmadan önce kendisini soru yağmuruna tutan adamdan tamamen başka bir adam vardı. Telefonda aldığı haber neydi ki, onu böyle birden değiştirmişti?

Gerda odaya girdiğinde sinirliydi. Çok mutsuz ve şaşkın görünüyordu. Titrek ve alçak bir ses tonuyla sordu. "John'u kimin öldürdüğü konusunda bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

"Henüz hayır, Bayan Christow."

"Bu olanaksız, kesinlikle olanaksız."

"Fakat durum bu, Bayan Christow."

Gerda başını salladı. Elindeki mendili top gibi yuvarlamıştı.

"Kocanızın hiç düşmanı var mıydı Bayan Christow?"

"John'un mu? Ah hayır. John olağanüstü bir insandı. Onu herkes severdi, takdir ederdi."

"Sizce ona ya da size karşı kin besleyen biri olabilir mi?"

"Bana mı?" Gerda büsbütün şaşırmış görünüyordu. "Yoo, hayır müfettiş."

Müfettiş Grange iç çekti. "Veronica Cray hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Veronica Cray mi? Ah, bahsettiğiniz o akşam kibrit istemeye gelen kadın mı?"

"Evet, o. Onu tanıyor muydunuz?"

Gerda olumsuz anlamda başını salladı. "Onu daha önce hiç görmemiştim. John onu çok eskiden tanıyormuş, kadının söylediği buydu."

"Belki de kocanıza kin besliyordu ve sizin bundan haberiniz yoktu."

Gerda kendinden emin bir sesle cevap verdi. "Ben kimsenin John'a kin besleyebileceğine inanmam. John insanların en nazik, en fedakârı ve en yardımseveriydi. En asil insanlardan biriydi o."

Müfettiş, "Hımmm...." diye mırıldandı. "Evet. Demek öyle. Neyse, iyi sabahlar Bayan Christow. Ön soruşturmadan haberiniz var, değil mi? Çarşamba günü saat on birde Market Depleach'te yapılacak. Çok basit bir formalite, endişelenmenizi gerektiren hiçbir şey yok, yine de belki araştırmalarımızın tamamlanmasını göz önüne alarak bir hafta sonraya ertelenir."

"Ah, evet, anlıyorum. Teşekkür ederim." Gerda olduğu yerde durup, müfettişin arkasından baktı.

Grange onun birinci dereceden zanlı olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Bir taksiye bindi. Biraz önce telefonda aldığı bilgi dikkate alınınca bu haklı bir harcama sayılabilirdi. Bu bilginin kendisini nereye götüreceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Aslında görünüşte kesinlikle alakasız ve çılgıncaydı. Anlamlı görünmüyordu. Ama kim bilir, belki o anda göremiyordu ama aslında bir anlamı vardı. Her şeye rağmen araştırmaya değerdi.

Bundan tek bir sonuç çıkıyordu, o da bu olayın kesinlikle kendisinin şimdiye dek sandığı gibi basit bir cinayet olmadığıydı.

17. BÖLÜM

Sir Henry merakla Müfettiş Grange'ın yüzüne baktı. "Söylediklerinizi tam olarak anladığımdan emin değilim müfettiş."

"Çok basit Sir Henry. Sizden silah koleksiyonunuzu teker teker elden geçirmenizi rica ediyorum. Hiç kuşkusuz envanter kayıtları vardır."

"Elbette. Ama zaten cinayet silahının benim koleksiyonumdan olduğunu doğrulamıştım Müfettiş Grange."

"Bu konu o kadar basit değil Sir Henry." Grange bir an duraksadı. İçgüdüleri ona daha fazla açıklama yapmasının doğru olmayacağını söylüyordu ama bu durumda eli mahkûmdu. Sir Henry önemli bir insandı. Hiç kuşkusuz istenileni yapmaktan kaçınmayacaktı ama bunun için açıklama istemekte de haklıydı. Müfettiş ona bu isteğinin nedenini söylemeye karar verdi.

Yavaşça, "Doktor Christow bu sabah sizin olduğunu saptadığınız tabancayla vurulmamış Sir Henry," dedi.

Sir Henry'nin kaşları çatıldı. "İlginç."

Müfettiş Grange kendini rahatlamış hissediyordu. Kendisinin de bu durum karşısında hissettiği tam olarak buydu: ilginç. Sir Henry'ye bu söylediği için minnettardı, tabii başka bir yorum yap-

madığı için de. Bu ilginç bir durumdu, bunun ötesinde bir önem taşımıyordu.

Sir Henry sordu. "Asıl cinayet silahının benim koleksiyonumdaki tabancalardan biri olduğunu düşünmeniz için bir neden var mı?"

"Aslına bakarsanız yok. Ancak bu ihtimali de göz ardı etmemek gerekiyor."

Sir Henry anlayışla başını salladı. "Bu konuya yaklaşımınızı takdir ediyorum. Haydi, gelin beraber bakalım. Pek fazla zaman almaz."

Yazı masasının çekmecesini açıp içinden deri kaplı bir defter çıkardı. Defteri açarken de aynı sözleri yineledi. "Kontrol pek fazla zaman almaz..."

O anda Sir Henry'in ses tonu Müfettiş Grange'ın dikkatini çekti. Hemen bakışlarını ona çevirdi. Sir Henry'nin omuzları bir anda çökmüştü, olduğundan çok daha yaşlı ve çok daha yorgun görünüyordu.

Müfettiş Grange'ın kaşları çatıldı. Tanrım, buradaki insanları bir anlayabilseydim. Onların karşısında ne yapmam gerektiğini bir bilebilsem, diye düşünüyordu.

"Ah..."

Grange sabırsızlanıyordu. Gözü saate ilişti. Sir Henry bu işin uzun sürmeyeceğini söylemişti. Yirmi dakika, yarım saat? Ne kadar sürecekti acaba?

Ve birden sordu. "Bir şey mi oldu Sir Henry?"

"38'lik bir Smith Wesson eksik. Deri bir kılıfın içinde ve bu dolabın en dip tarafındaki rafta duruyordu."

"Ah!" Müfettiş Grange soğukkanlı davranmaya çalışmasına rağmen heyecanlanmıştı. "O tabancayı yerinde en son ne zaman gördüğünüzü anımsıyor musunuz?"

Sir Henry bir iki dakika derin derin düşündü. "Bu konuda kesin bir şey söyleyebilmek o kadar kolay değil müfettiş. Bu çekmeceyi en son yaklaşık bir hafta kadar önce açmıştım sanırım. Hayır, bundan eminim, eğer tabanca eksik olsaydı bunu hemen fark ederdim. Ama yine de onu yerinde *gördüğüme* dair yemin edecek kadar emin değilim bundan."

"Teşekkür ederim sir, sizi çok iyi anlıyorum. Neyse, işime devam etmeliyim."

Kararlı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Sir Henry müfettiş gittikten sonra bir süre olduğu yerde durup düşündü, sonra ağır adımlarla teras kapılarının birinden bahçeye çıktı. Karısı elinde eldivenler, kolunda sepet bahçeyle meşguldü. Elindeki bahçe makasıyla ender görülen çalılardan bazılarını buduyordu.

Kocasını görünce neşeyle el salladı. "Müfettiş ne istiyormuş? Umarım yine gidip hizmetçileri ürkütmez. Henry, sen de biliyorsun ki bundan hiç *hoşlanmıyorlar*. Onlar bunu bizim gibi ne ilginç, ne de değişik bir şey olarak nitelendiriyorlar."

"Biz öyle mi görüyoruz?"

Sir Henry'nin sesindeki ciddiyet Lucy'nin dikkatini çekmişti. Tatlı tatlı gülümsedi. "Ne kadar yorgun görünüyorsun Henry. Neden sanki bütün bu olanların seni bu kadar endişelendirmesine izin veriyorsun?"

"*Cinayet* endişe verici bir durumdur Lucy."

Lady Angkatell bir an düşündü. Bu arada farkında olmadan birkaç dalın ucunu kopardı. Birden suratı asıldı.

"Ah, sevgili Henry, şu bahçe makaslarının en kötü tarafı ne biliyor musun, çok keskin olmaları, bir tek dal keseyim derken farkında olmadan istediğinden çok fazlasını kesiyorsun. Ne diyordun?

Cinayetin endişe verici bir şey olduğunu mu? İnan bana Henry, ben niçin böyle düşündüğünü hiç anlayamıyorum. İnsanın eceli geldiyse ne fark eder ki, ister kanserden ölsün, ister o korkunç, büyük sanatoryumlardan birinde tüberkülozdan ya da felçten, insanın bir tarafının tamamen tutmaması ne korkunç, düşünsene. Ayrıca insan vurulmuş, bıçaklanmış ya da boğulmuş, ne fark eder ki? Hepsinde sonuç aynı değil mi? Yani, ölüm. Ölümle her şey biter; tüm üzüntüler, kaygılar. Asıl sorun akrabalar arasında yaşanır; para kavgaları, yas giysileri giyelim mi giymeyelim mi tartışmaları, Selina Teyze'nin masasını kim alacak, falan filan."

Sir Henry duvarın üstüne oturdu. "Bu iş giderek düşündüğümüzden çok daha karmaşık bir hal alıyor Lucy."

"Neyse ne sevgilim, buna katlanmamız gerekiyor. Bütün bunlar bittikten sonra buradan biraz uzaklaşırız. Şimdi yapmamız gereken bu olayların bizi fazla yıpratmamasına çalışmak ve gelecekteki mutlu günlerimizi düşünerek rahatlamak. Aslında bu beni bir açıdan da mutlu ediyor. Düşünüyorum da Noel'de Ainswick'e mi gitsek, yoksa bunu paskalyaya mı bıraksak? Sen ne dersin?"

"Noel planı yapmak için daha çok zamanımız var."

"Evet, ama ben bunları zihnimde canlandırmaktan hoşlanıyorum. Belki paskalyada gitmek daha doğru... Evet, kesinlikle öyle." Lucy mutlulukla gülümsedi. "O zamana kadar o da bunu atlatmış olur."

"Kim?" Sir Henry şaşırmıştı.

"Henrietta. Eğer düğünü ekimde yaparlarsa, yani gelecek senenin ekiminde, biz de o zaman gider ve kalıp o Noel'i de orada geçiririz. Düşünüyorum da Henry..."

"Keşke düşünmesen sevgilim. Çok fazla düşünüyorsun."

"Ahırı biliyorsun. Orası bir stüdyo için çok uygun. Henrietta'nın bir stüdyoya ihtiyacı olacak. Biliyorsun, o gerçekten çok yetenekli bir heykeltıraş. Edward'ın da onunla gurur duyduğundan eminim. İki oğulları, bir kızları olsa ne hoş olur ya da iki oğlan, iki kız."

"Lucy, Lucy! Neler söylüyorsun?"

"Ama sevgilim," Lady Angkatell güzel, iri gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Edward asla Henrietta'dan başkasıyla evlenmez. O bu konuda çok dik kafalı. Aynen babam gibi. Kafasına bir şey koydu mu, asla vazgeçmez. Aslında Henrietta da onunla evlenmeli, ayrıca artık John Christow da engel değil. Bence o Henrietta'nın başına gelmiş en büyük talihsizlikti."

"Zavallı!"

"Neden? Öldüğü için mi? Ah, nasıl olsa herkes bir gün ölecek. Ben ölene hiç üzülmüyorum..."

Sir Henry onu merakla süzdü. "Ben hep senin Christow'u sevdiğini düşünürdüm Lucy."

"Onu eğlenceli buluyordum. Hoş, çekici bir insandı. Yine de ben insanın hiç kimseye gereğinden fazla değer vermemesi gerektiğini düşünüyorum."

Ve Lady Angkatell kocasına tatlı tatlı gülümsedikten sonra acımasızca bir kartopu çiçeğini kesti.

18. BÖLÜM

Hercule Poirot evinin penceresinden dışarı bakıyordu. O sırada tam evinin önündeki dar yoldan Henrietta Savernake'in ön kapıya doğru gelmekte olduğunu gördü. Kadının üzerinde trajedinin olduğu gün de giymiş olduğu aynı yeşil tüvit tayyör vardı. Henrietta'nın yanında spaniel cinsi uzun tüylü ve sarkık kulaklı bir köpek de vardı.

Poirot hızlı adımlarla kapıya gitti ve açtı. Henrietta kapının eşiğinde durmuş, gülümsüyordu. "İçeri girip, evinizi görebilir miyim?" diye sordu. "İnsanların evlerini görmeye bayılırım. Köpeği yürüyüşe çıkarmıştım da."

"Kesinlikle. Köpek dolaştırmak tipik bir İngiliz davranışı."

"Biliyorum," diyen Henrietta ekledi. "Bunu düşünmüştüm. Şu mısraları biliyorsunuz değil mi? 'Günler birer birer ve ağır ağır geçti. / Ördeklere yem verdim, karımı payladım, flütümle Handel'ın *Largo*'sunu çaldım ve köpeği yürüyüşe çıkardım'." Yine aynı eften püften, yapmacık gülümseme.

Poirot önden geçerek onu oturma odasına aldı. Henrietta etrafına bakınıp, temiz, yalın ve düzenli bir biçimde dekora edilmiş eve beğeni ile baktı.

"Çok hoş, her şey çift. Benim stüdyoyu görseniz şaşar kalırdınız."

"Neden şaşırayım ki?"

"Ah, her şeyin üstünde kil parçaları. Stüdyomda neredeyse kilin bulaşmadığı hiçbir şey yok. Ayrıca oraya buraya dağılmış bir halde duran hoşlandığım birkaç şey var; hepsi tek ve ilintisiz. Zaten ikincisi olsa biri yok edilir."

"Sizi çok iyi anlıyorum matmazel. Siz bir sanatkârsınız."

"Ya siz? Siz sanatkâr değil misiniz Mösyö Poirot?"

Poirot başını bir yana eğdi. "İşte asıl sorun bu. Acaba? Genel anlamda hayır. Sanatkâr olmadığımı söylemeliyim. Çok esrarengiz cinayetler gördüm; nasıl anlatayım, tam anlamlıyla büyük bir hayal gücünün eseri. Ama bunları çözmek için yaratıcılığa gerek olduğunu hiç sanmıyorum. Tek gerekli olan gerçek tutkusu."

Henrietta dalgın dalgın yineledi. "Gerçek tutkusu. Evet, bunun sizin için ne denli tehlikeli bir durum olduğunu anlıyorum. Peki, öyleyse gerçek sizi tatmin ediyor mu?"

Poirot şüpheyle baktı.

"Kastettiğiniz neydi Miss Savernake?"

"Sizin bilme isteğinizi çok iyi anlıyorum. Peki, ama bilgi yeterli mi? Bir adım daha atıp bilginizi eyleme geçirmek istemez misiniz?"

Genç kadının yaklaşımı Poirot'nun ilgisini çekmişti.

"Doktor Christow'un ölümündeki gizemi bilsem... bu bilgiyi kendime saklamakla tatmin olup olmayacağımı öğrenmek istiyorsunuz, değil mi? Peki *siz* bu ölüme ilişkin gerçekleri biliyor musunuz? Sizce zanlı kim?"

Henrietta omuzlarını silkti. "Görünen o ki, şu an için bunun tek cevabı Gerda. Böyle durumlarda ilk şüphelinin ölenin karısı ya da kocası olması ne kadar gülünç bir durum, ama gerçek bu."

"Siz aynı fikirde değil misiniz?"

"Ben daima bir açık kapı bırakmaktan yanayım."

Poirot sakince, "Buraya niçin geldiniz Miss Savernake?" diye sordu.

"Sizin gerçek tutkunuzu çok takdir ettiğimi belirtmeliyim Mösyö Poirot. Köpeği yürüyüşe çıkarmak gerçekten de taşrada İngilizlerin tipik bahanesi. Aslında Angkattell'lerin bir köpeği yok, sanırım bu dikkatinizi çekmiştir."

"Bu durum gözümden kaçmamıştı."

"Bu yüzden bahçıvanın köpeğini ödünç aldım. Bakın Mösyö Poirot, sanırım benim pek de güvenilir bir insan olmadığımı anlamışsınızdır." Yine o eften püften, kırılgan gülümseme. Poirot bunu neden dayanılmayacak derecede dokunaklı bulduğunu anlayamıyordu.

"Olabilir, ama hiç değilse dürüstsünüz."

"Tanrı aşkına, bunu neden söylediniz?"

Poirot onun şaşırdığını, hatta bir anlamda dehşete düştüğünü düşündü.

"Çünkü doğru olduğuna inanıyorum."

Henrietta daldın dalgın yineledi.

"Dürüstlük. Bununla neyi kastettiğinizi tam olarak anlayamıyorum."

Orada oturmuş, sakin ve suskun bir biçimde bakışlarını halıya dikmişti. Birden başını kaldırıp ısrarla Poirot'nun gözlerinin içine baktı. "Buraya neden geldiğimi öğrenmek istemez misiniz?"

"Herhalde bunu sözcüklerle ifade etmekte zorlanıyorsunuz."

"Evet, sanırım öyle. Ön soruşturma yarın Mösyö Poirot. İnsanın kafasını toplayıp bir karar vermesi..."

Cümlesini tamamlamadı. Yerinden kalktı, şöminenin önüne gidip mermer rafın üstündeki bir iki biblonun yerini değiştirdi. Bir masanın üstünde duran saraypatı çiçeği dolu vazoyu alıp şömine rafının en uç köşesine koydu. Ardından geri çekilip başını bir yana eğerek yaptığı düzenlemeye baktı.

"Nasıl buldunuz Mösyö Poirot?"

"Hiç sorun değil matmazel."

"Bundan hoşlanmayacağınızı tahmin etmiştim." Gülerek her şeyi yeniden hızla eski yerlerine yerleştirdi. "Evet, insan bir şey söylemek istiyorsa bunu söylemeli de. Aslında siz tam olarak bunu konuşabileceğim insansınız. Bakın durum şöyle. Ne dersiniz, sizce polisin benim John Christow'un metresi olduğumu bilmesi gerekir mi?"

Sesi sakin, kuru ve duygusuzdu. Poirot'nun yüzüne bakmıyordu, bakışları onun başının üstünden arkasındaki duvara dikilmişti. İşaretparmağını hafifçe pembe kır çiçeklerinin durduğu vazonun kıvrımlarında gezdiriyordu. Poirot bu hareketin onun için bir tür duygusal boşalım olduğunu düşündü.

Ciddi ve aynı şekilde duygusuz bir biçimde sordu. "Anlıyorum. Demek sevgiliydiniz?"

"Siz bunu nasıl isterseniz öyle ifade edebilirsiniz."

Poirot dikkatli ve meraklı bakışlarla onun yüzüne baktı. "Siz de aynı şeyi ifade etmediniz mi matmazel?"

"Hayır."

"Nasıl yani?"

"Neden asıl söylemek istediğinizi söylemiyorsunuz?"

Henrietta omuzlarını silkti. Yerinden kalkıp divana, Poirot'nun yanına oturdu. "Bence insanlar söyledikleri şeyi, mümkün olan en doğru ve açık şekliyle ifade etmeliler."

Genç kadın Poirot'nun ilgisini giderek daha fazla çekmeye başlamıştı.

"Demek John Christow'un metresiydiniz. Ne kadar zamandır?"

"Altı aydır."

"Polisin bu gerçeği öğrenmesi pek uzun sürmez."

Henrietta biraz düşündükten sonra cevap verdi. "Hiç sanmıyorum. Yani özellikle bunu araştırmazlarsa bilemezler."

"Ah, araştıracaklarından eminim, hatta size bunu garanti edebilirim."

"Evet, ben de araştıracaklarını düşündüm." Ellerini vazonun üzerinden çekip dizine koydu ve onları seyretmeye başladı.

Biraz sonra birden, samimi bir bakışla, "Peki Mösyö Poirot, böyle bir durumda ne yapmak gerekir? Gidip Müfettiş Grange'a bunu anlatmalı mıyım? Tanrım, insan nasıl o sevimli bıyıklara sahip birine böyle bir şeyi söyleyebilir ki? Öylesine evcimen ki, tipik bir aile babası."

Poirot'nun eli ister istemez kendi özenle bakıp, biçimlendirdiği, varlıklarından gurur duyduğu bıyıklarına gitti.

"Ya benimkiler matmazel?"

"Sizin bıyıklarınız Mösyö Poirot, artistik anlamda bir başarı, bir zirve. Türünün benzersiz bir örneği. Eminim, eşi benzeri yoktur."

"Kesinlikle."

"Zaten öncellikle sizinle konuşmak istememin nedeni de bu olsa gerek. Diyelim ki polis John'la benim aramdaki ilişkiyi öğrendi, bunun herkesçe bilinmesi gerekir mi?"

"Bu, duruma göre değişebilir. Eğer polis bunun olayla bir ilişkisinin olmadığı kanısına varırsa kesinlikle gizli kalır. Siz bundan dolayı mı endişelisiniz?"

Henrietta başıyla onayladı. Bir iki dakika kadar başını eğip parmaklarını izledikten sonra birden başını kaldırıp konuştu. Sesi artık eskisi kadar kuru ve duygusuz değildi.

"Neden sanki bu olay Gerda için olduğundan daha kötü, daha üzücü olsun? O John'a tapardı ve John öldü. Gerda onsuz kaldı, onu kaybetti. Durum böyleyken Gerda neden bir acıya daha katlanmak zorunda kalsın?"

"Onun için mi üzülüyorsunuz?"

"Bunu ikiyüzlülük olarak mı nitelendiriyorsunuz? Sanırım Gerda'nın iç huzuru için bu kadar endişeleniyorsam, daha başlangıçta John'un metresi olmamam gerektiğini düşünüyorsunuz? Bakın, durumu anlamıyorsunuz, bu çok farklıydı. Asla onun aile yaşamını bozmak gibi bir düşüncem olmadı. Bu... bu... yalnızca kendiliğinden gelişen bir durumdu."

"Ah, demek öyle..."

Henrietta hızla ona dönerek haykırdı. "Hayır, hayır, *hayır*. Düşündüğünüz gibi değil! İşte benim de çekindiğim buydu. Bu durum açıklanırsa herkes John'un kişiliği hakkında yanlış düşüncelere kapılacak. Zaten buraya geliş nedenim de bu –ufak da olsa, belli belirsiz bir umut bu– belki sizin bunu anlamanızı sağlayabilirim. Yani, John'un nasıl bir insan olduğunu. Neler olacağını gayet iyi tahmin edebiliyorum. Gazetelerin manşetleri... Bir doktorun aşk hayatı; Gerda, ben ve Veronica Cray ve dizi dizi fotoğraflarımız. John böyle biri değildi. O asla kadınlara düşkün bir insan değildi, onun tek tutkusu işiydi. O zevki, heyecanı yalnızca mesleğinde bu-

lurdu. Eğer onu hazırlıksız yakalayıp herhangi bir anda kafasını en çok meşgul eden kadının kim olduğunu sorsanız, ne derdi biliyor musunuz: Bayan Crabtree."

Poirot çok şaşmıştı. "Bayan Crabtree mi? Kim bu Bayan Crabtree?"

Henrietta bunu cevaplarken yüzünde kahkahayla, hüzün arasında bir ifade vardı. "Yaşlı bir kadın. Çirkin, pis, pasaklı, bumburuşuk, kesinlikle hiçbir şeye boyun eğmeyen, dirençli bir kadın. John ona dünyalar kadar değer verirdi. Kadın St. Christopher Hastanesi'nde yatan bir hastası. Ridgeway hastası. Bu oldukça ender rastlanan bir hastalık, ama bir kez yakalandınız mı ilerlemesi kaçınılmaz ve henüz bir tedavisi yok. Ama John bir tedavi yöntemi geliştirmişti. Bunu teknik olarak açıklamam olanaksız –çok karmaşık– hormon salgılanmasıyla ilgili bir şey. Deneyler yapıyordu ve Bayan Crabtree de en değerli hastasıydı. Kadın dirençliydi, cesaretliydi, yaşamak istiyordu ve John'a inanıyordu. İkisi aynı amaçta birleşmişlerdi, aynı şey için savaş veriyorlardı. Aylardan beri John'un kafasında tek bir şey vardı: Bayan Crabtree ve hastalığı. Gece gündüz başka hiçbir şey düşünmüyordu. İşte o böyle bir doktordu, idealindeki doktor kavramı da buydu. Harley Caddesi'ne gelen o şişman, zengin kadınlar onun için işin yalnızca önemsiz bir kısmıydı. Onun gözünde tek önemli olan bilimsel araştırma ve bu yolda kazanılacak başarıydı. Ah, size keşke onu tam olarak anlatabilsem."

Ellerini çaresizlik içinde iki yana açıp, yukarı kaldırdı. Hercule Poirot bir an kendini bu ellerin ne kadar güzel ve de hassas olduklarını düşünmekten alamadı.

"*Siz* onu oldukça iyi anlamış görünüyorsunuz. "

"Ah, evet, onu çok iyi anlıyordum. Bakın, John bana gelir ve konuşurduk. Ama asla tam olarak benimle değildi. Düşünüyorum da o aslında kendi kendisiyle konuşuyordu. Daha doğrusu, yüksek sesle düşünüyor, aklına takılanlara bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Bazen çaresizlik içinde kıvranırdı –yükselen toksin miktarını nasıl yeneceğini bilemezdi– ama sonra çeşitli olasılıklar ileri sürer ve tedaviyi değiştirmenin yollarını arardı. Çoğu kez bir fikir oluştururdu da. Size bunun nasıl bir şey olduğunu anlatmam çok güç. Bu... bu... bu bir savaştı. O akıl almaz coşkuyu, o konsantrasyonu ve evet, bazen de ıstırabı düşünemezsiniz bile. Bazen neşelenip umutlanırdı. Ama bazen bezginleşir, dayanılmaz bir yorgunluğun..."

Bir iki dakika kadar sustu, siyah gözlerinde anıların buğusu vardı.

Poirot merakla sordu. "Bu arada sanırım sizin de belirli bir düzeyde teknik bilginiz vardı?"

Henrietta olumsuz anlamda başını salladı. "Pek değil. Yalnızca John'un neden bahsettiğini anlayacak kadar. Bunun için bazı kitaplar alıp okumuştum."

Yeniden sustu, dalıp gitti. Yüz ifadesi yumuşamış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Poirot, onun o anları yeniden yaşadığını düşündü.

Biraz sonra derin bir iç çekişin ardından dönüp Poirot'ya umutla baktı. "Ah, size bunu bir anlatabilsem..."

"Anlatıyorsunuz matmazel."

"Gerçekten mi?"

"Evet, insan sizi dinlerken o sahne de gözlerinin önünde canlanıyor."

"Teşekkür ederim. Ama sanırım bunu Müfettiş Grange'a açıklamak bu kadar kolay olmayacak."

"Sanırım öyle. O olayın kişisel boyutu üzerinde duracaktır."

Henrietta hararetli bir şekilde atıldı. "Halbuki bu öyle önemsiz ki, evet kesinlikle önemsiz."

Poirot'nun kaşları kalktı. Henrietta hemen onun bu sessiz itirazına karşı çıktı. "Ama gerçekten öyleydi. Bakın, bir süre sonra ben John'la düşüncelerinin arasına girmeye başladım. Onu kadınlığımla etkiliyordum. Benim yüzümden yoğunlaşmak istediği konuya istediği kadar yoğunlaşamıyordu. Hatta bana âşık olmaktan bile korkmaya başlamıştı. O kimseye âşık olmak istemiyordu. O... o benimle ilişkiye girdi, çünkü beni fazla düşünmek istemiyordu. Bu işi hafife almak istiyordu, yalnızca diğer ilişkileri gibi bir ilişki, bir kaçamak olmasını istiyordu. Bunun için de bana sahip olması gerekiyordu."

"Peki ya siz?" diye soran Poirot dikkatle genç kadının yüzüne bakıyordu. "Siz böyle olmasından mutlu muydunuz?"

Henrietta kalktı. Sesi yine soğuk ve duygusuzdu. "Hayır, ben... mutlu değildim," dedi. "Ne de olsa insan..."

Poirot bir an bekledikten sonra sordu. "Peki, o halde neden matmazel?"

"Neden mi?" Genç kadın sabırsızlıkla Poirot'nun etrafında dönüyordu. "John'un tatmin olmasını istiyordum, *John*'un istediğini elde etmesini istiyordum. Onun en önem verdiği şeyi –işini– rahatça sürdürebilmesini istiyordum. Mademki o incinmemek istiyordu, neden... neden buna engel olacaktım ki. Bu benim için de doğruydu, ona hak veriyordum."

Poirot burnunu sıvazladı. "Evet, Miss Savernake, şimdi gelelim başka bir konuya. Biraz önce Bayan Veronica Cray'den bahsetmiştiniz. O da John Christow'un arkadaşı mıydı?"

"Geçen cumartesi gecesine kadar hayır, onu on beş yıldır görmüyordu."

"Demek onunla on beş yıl önce tanışmış?"

Henrietta döndü ve yeniden kanepeye oturdu. "O zaman nişanlanmışlar, evleneceklermiş. Bakın, bence olay şu: John, Veronica'ya delicesine âşıkmış. Ne var ki Veronica tam bir cadı ve hep de öyleymiş. Benzersiz bir egoist. John'un değer verdiği her şeyden vazgeçip, Bayan Veronica Cray'in küçük, uslu kocası olmasını istiyormuş. Nişanı bozan John olmuş, bunda kesinlikle haklıymış. Ama bu kararından dolayı çok ıstırap çekmiş. Tek düşüncesi Veronica'ya benzemeyen bir kadınla evlenmek olmuş. Ve Gerda'yla evlenmiş, belki kaba bir terim olacak ama onu tam bir sadık ahmak olarak tanımlamak hiç yanlış değil. Buraya kadar her şey iyi, hoş ve güvenliymiş ama doğal olarak onun da bir ahmakla evlenmiş olmaktan sıkıldığı, hatta bundan dolayı öfkeye kapıldığı bir gün gelmiş. John'un çok flörtü olmuş, ama hiçbiri önemli ilişkiler değilmiş. Tabii, Gerda'nın bunların hiçbirinden asla haberi olmamış. Bence bu on beş yıl boyunca hep John'u rahatsız eden bir şey vardı, Veronica'yla ilişkili bir şey. Ondan asla tam olarak kopamamıştı, zihninin bir köşesinde yer etmişti. Ve sonra geçen cumartesi gecesi onunla tekrar karşılaştı."

Poirot uzun bir sessizlikten sonra kendi kendine sayıklarcasına mırıldandı.

"O akşam onunla birlikte onu evine bırakmak için çıktı ve Hollow Malikânesi'ne gecenin üçünde döndü."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"O gece dişi ağrıyan bir hizmetçiden duydum."

Henrietta hiddetle söylendi. "Şu Lucy'nin de ne çok hizmetçisi var."

"Demek siz de bunu biliyordunuz matmazel."

"Evet, biliyordum."

"Siz nereden biliyordunuz?"

Yine kısa bir sessizlik oldu. Ardından Henrietta ağır ağır cevap verdi. "Pencereden bakıyordum. Onun eve döndüğünü gördüm."

"Dişiniz mi ağrıyordu matmazel?"

Henrietta gülümsedi. "Benimki bambaşka bir ağrıydı Mösyö Poirot."

Kalkıp kapıya doğru yürüdü. Poirot arkasından seslendi.

"Bir dakika bekleyin matmazel. Size malikâneye kadar eşlik edeyim."

Yoldan geçip, yan kapıdan koruya girdiler.

Henrietta hemen, "Havuzun yanından geçmemize gerek yok," dedi. "Sola saparsak üstteki patikadan doğruca çiçek bahçesine ineriz."

Dar bir patika, ağaçların arasından dimdik yukarı doğru uzanıyordu. Daha sonra sağa saparak korunun yukarısına, tepenin üst kısmındaki geniş yola çıktılar. Ve sonunda bir bank gördüler. Henrietta hemen oturdu, Poirot da yanına. Çevreleri kestane ağaçlarıyla sarılıydı. Aşağı doğru yan yana ve sık dikilmiş yeni kestane fidanları görülüyordu. Hemen oturdukların bankın ilerisinden dar bir patika kıvrıla kıvrıla yalnızca parıltısı görünen mavi suya doğru iniyordu.

Poirot konuşmadan genç kadını izledi. Yüzündeki gerginlik yerini huzura bırakmıştı. Şimdi daha genç, daha canlı görünüyordu. Poirot onun genç bir kız gibi göründüğünü düşündü. Neden sonra çekinerek, yavaşça sordu. "Ne düşünüyorsunuz matmazel?"

"Ainswick'i."

"Ainswick mi? O da ne?"

"Ainswick? Orası bir malikâne." Genç kadın adeta bir düşteymişçesine Ainswick'i tanımladı. Beyaz, zarif evi, hemen yanındaki büyük manolya ağacını, amfiteatr düzenindeki ormanlık tepeleri anlattı.

"Sizin eviniz miydi?"

"Aslında değil. Ben İrlanda'da doğup büyüdüm. Hepimiz tatillerde oraya gelirdik. Edward, Midge ve ben. Aslında orası Lucy'nin baba eviydi. Babasının ölümünün ardından da Edward'a geçti."

"Neden Sir Henry'ye değil de Edward'a? Aile ismini asıl taşıyan, unvan sahibi olan o değil mi?"

"Yoo. O yalnızca şövalye unvanına sahip. Henry yalnızca çok uzaktan kuzenimiz."

"Peki, Ainswick Edward'dan sonra kime kalacak?"

"Ne tuhaf. Bunu hiç düşünmedim. Eğer Edward hiç evlenmezse..." Sustu. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Hercule Poirot onun zihninden neler geçtiğini çok merak ediyordu.

Henrietta ağır ağır, "Sanırım Ainswick Edward'dan sonra David'e kalacak. İşte bu yüzden..."

"Ne?"

"Lucy, David'i buraya davet etti... David ve Ainswick? Bir şekilde birbirlerine hiç uymuyorlar."

Poirot önlerindeki patikayı işaret etti. "Dün havuzun yanına bu yoldan inmiştiniz değil mi matmazel?"

Genç kadın hafifçe ürperdi. "Hayır, eve daha yakın olan diğer yoldan gelmiştim. Bu yoldan gelen Edward'dı." Birden Poirot'ya döndü. "Bundan bahsetmesek olmaz mı? Havuzdan nefret ediyorum. Hatta Hollow Malikânesi'nden bile nefret ediyorum."

Poirot mırıldandı. "Şu küçük korunun arkasındaki korkunç çukurdan nefret ediyorum.

"Koruluğun arkasındaki korkunç çukurdan nefret ediyorum.
Etrafındaki tarlalar çalılar kan kırmızısına boyanmış.
Kırmızı damarlı kayalardan sessizce damlayan kanlar...
Sorduğunuz her soruya tek yanıt 'ÖLÜM' diye her yerde yankılanıyor."

Henrietta büyük bir şaşkınlıkla ona döndü.

"Tennyson," dedi Poirot gururla başını sallayarak. "Lord Tennyson'dan bir dörtlük."

Henrietta son mısrayı yineliyordu. "Tek yanıt 'ÖLÜM' diye her yerde yankılanıyor." Henrietta kendi kendine konuşurcasına ekledi. "Evet, tabii... anlıyorum... işte bu: yankı."

"Nasıl yani? Yankı? Ne demek istiyorsunuz?"

"Burası, yani Hollow Malikânesi. Daha önce de görmüştüm. Edward'la tepenin yamacında dolaşırken. Ainswick'in yankısı bu. Bizler buyuz, biz Angkatell'ler yalnızca yankıyız. Yansıma! Bizler gerçek değiliz, John'un olduğu gibi gerçek değiliz." Poirot'ya döndü. "Onu tanımanızı çok isterdim Mösyö Poirot. John'la kıyas-

lanınca bizler ancak birer gölge olabiliriz. John gerçek bir canlıydı, yaşıyordu."

"Ben bunu o ölürken bile fark ettim matmazel."

"Biliyorum. İnsan bunu hissediyordu... Ve John öldü. Ama bizler; yankılar, yaşıyoruz... Bu aynen kötü bir şaka gibi."

Yüzündeki gençlik, dinginlik yine kaybolmuştu. Duyduğu derin acıyla dudakları büzülmüştü.

Bu yüzden de Poirot'nun sorusunu bir an için algılayamadı.

"Affedersiniz. Bir şey mi söylemiştiniz Mösyö Poirot?"

"Teyzeniz Lady Angkatell'in Doktor Christow'u sevip sevmediğini sormuştum. "

"Lucy mi? Bu arada, o benim teyzem değil, kuzinim. Evet, Lucy, John'u çok severdi."

"Peki ya diğeri, o da kuzeninizdi, değil mi? Edward Angkatell de Doktor John Christow'u sever miydi?"

Bunu cevaplayan Henrietta'nın sesindeki hafif çekimserlik Poirot'nun dikkatinden kaçmamıştı.

"Pek sevmezdi, zaten onu pek tanımazdı da."

"Peki ya öteki kuzeniniz? David Angkatell?"

Henrietta gülümsedi. "Sanırım David hepimizden nefret ediyor. Bütün zamanını kütüphanede Encyclopedia Britannica okuyarak geçirmesi de bunu gösteriyor."

"Ah, demek zor bir insan!"

"David'e acıyorum. Çocukluğu çok zor koşullarda geçti. Annesi biraz dengesizdi, aynı zamanda da yatalaktı. David şimdi insanlardan kaçıyor, sanırım o da korunmanın yolunu kendini herkesten üstün görmeyi denemekte bulmuş. Aslında işe yaradığı sürece

yanlış da sayılmaz, ama arada sırada bu korunma kalkanı aralanıyor ya da kırılıyor ve gerçek, kırılgan David ortaya çıkıyor."

"Acaba Doktor Christow'u da küçümsüyor muydu?"

"Denedi ama başarabildiğini hiç sanmıyorum. Ben aslında John Christow'un tam David'in olmak istediği adam olduğunu düşünüyorum. Nedense David, John'dan nefret etti."

"Evet. Kendine güvenen, itimat veren, gözü pek bir kişilik, tipik erkek nitelikleri. Çok ilginç kesinlikle çok ilginç!"

Henrietta cevap vermedi.

Hercule Poirot birden ağaçların arasından yürürken havuzun başında bir adamın eğilip, doğrularak yerlerde bir şey aradığını ya da öyle göründüğünü fark etti. Mırıldandı. "Acaba..."

"Efendim?"

Poirot havuzun başındaki adamı işaret etti. "Müfettiş Grange'ın adamlarından biri olmalı. Bir şey arıyor olmalı."

"Herhalde kanıttır. Polisler kanıt ya da ipucu aramazlar mı? Sigara külleri, ayak izleri, yanık kibrit çöpleri filan?"

Sesinde belli belirsiz bir alay vardı. Poirot ciddiyetle cevap verdi. "Evet, ararlar ve bazen bulurlar da. Ama gerçek ipuçları Miss Savernake, bu olayda da olduğu gibi, olaya karışan insanların arasındaki kişisel ilişkilerde saklıdır."

"Sizi anladığımı sanmıyorum."

Poirot başını arkaya atıp gözlerini hafifçe kapadı. "Küçük şeyler matmazel. Bu bir ayakkabının topuk izi, bir sigara izmariti değil, önemli olan bir davranış, bir bakış, beklenmedik bir eylem..."

Henrietta başını hızla ona doğru çevirdi. Poirot onun bakışlarını hissediyordu ama başını çevirmedi. Henrietta tereddütle sordu.

"Yoksa... yoksa... düşündüğünüz özel bir şey mi var?"

"Sizin nasıl ileri atılıp tabancayı alarak havuzun içine düşürdüğünüzü düşünüyordum."

Poirot, Henrietta'nın bir an için irkildiğini hissetti. Ama genç kadının ses tonu gayet normaldi.

"Gerda çok sakar bir insandır Mösyö Poirot. Olayın şoku içinde, eğer tabancanın şarjöründe başka bir mermi daha olsaydı yanlışlıkla tetiğe basıp, başka birine zarar verebilirdi."

"İyi de *sizin* tabancayı havuza düşürmeniz de sakarlık değil miydi?"

"Evet, ama ben de şoktaydım" Bir an sustu. "Siz neyi ima etmek istiyorsunuz Mösyö Poirot?"

Poirot ayağa kalktı, başını çevirip, genç kızın yüzüne baktı ve konuyu kısaca açıkladı. *"Eğer Bayan Christow onu eline almadan önce* üzerinde başkasına ait parmak izleri varsa bunların kime ait olduğunu öğrenmek ilginç olabilirdi, ama artık bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Henrietta sakin ve ciddi bir ses tonuyla sordu. "Tabancanın üstünde benim parmak izlerim olabileceğini mi ima ediyorsunuz? Yani sizce, John'u ben vurdum, tabancayı yanına bıraktım ki, Gerda gelip tabancayı eline alsın ve elinde tabancayla yakalansın, öyle mi? Kastettiğiniz bu, öyle değil mi? Ama şundan emin olun ki, eğer gerçekten onu vuran ben olsaydım, öncelikle tabancanın üzerinden parmak izlerimi silerdim, o kadar zekâya sahibim."

"Ama matmazel, siz aynı zamanda da hiç şüphesiz böyle bir şey yaptığınız ve tabancanın üzerinde *Bayan Christow'unkiler de dahil hiç parmak izi bulunmadığı* takdirde, bunun çok dikkat çe-

kecek bir durum olacağını tahmin edebilecek kadar zeki bir insansınız. Bir gün önce hepiniz o tabancayla atış yapmıştınız. Gerda Christow'un kullanmadan önce tabancanın üstündeki parmak izlerini silmesinin hiçbir anlamı olamazdı, öyle değil mi, neden böyle bir şey yapsın ki?"

Henrietta ağır ağır mırıldandı. "Öyleyse siz John'u benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz?"

"Doktor Christow ölürken, 'Henrietta!' demişti."

"Siz de bunun bir suçlama olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi? Hayır, değildi."

"Peki ya neydi?"

Henrietta ayağını uzatıp ayakkabısının ucuyla yere bir şekil çizdi. Bu arada alçak bir ses tonuyla sordu. "Daha size çok kısa bir süre önce söylediğim şeyi –John'la aramızdaki ilişkiyi– unuttunuz mu?"

"Ooo, evet, o sizin âşığınızdı, dolayısıyla ölürken de yalnızca sizin isminizi söyledi. Doğrusu çok dokunaklı."

Henrietta öfkeyle Poirot'nun yüzüne baktı. "Alay etmeniz şart mı?"

"Yoo, alay etmiyorum. Ama bana yalan söylenmesinden de hoşlanmam. Sanırım sizin yapmaya çalıştığınız bu."

"Size pek güvenilir bir insan olmadığımı, her zaman doğruyu söylemediğimi de daha önce belirtmiştim, ama John'un, 'Henrietta,' derken amacı asla beni suçlamak değildi. Benim gibi bir şeyler ortaya koymaya çalışan insanların kimsenin canını alamayacaklarını anlayamıyor musunuz? Ben, insanları öldüremem Mösyö Poirot. Kimseyi öldüremem. Bu kesinlikle gerçek. Size doğruyu söy-

lüyorum. Ve siz şu anda yalnızca ölmek üzere olan ve ne söylediğinin farkında olmayan biri, adımı mırıldandığı için benden kuşkulanıyorsunuz."

"Doktor Christow ne söylediğini çok iyi biliyordu. Sesi en az, çok önemli ve acil bir ameliyattayken kritik bir anda, "Hemşire, pense lütfen," diyen bir doktor kadar canlı ve bilinçliydi."

"Ama..." Henrietta şaşkındı, yenilgiyi kabullenerek geri çekildi.

Hercule Poirot onun konuşmasına fırsat tanımadan ekledi.

"Aslında Doktor Christow'un ölürken ne söylediğinin bence hiç önemi yok. Bir an bile sizin onu ya da bir başkasını, önceden planlayarak kasıtlı olarak öldürebileceğinize inanamam. Hayır, bu mümkün değil. Ama bir anda öfkeye kapılıp tabancayı ateşlemiş olabilirsiniz, eğer durum buysa ve bu gerçekse matmazel, parmak izlerinizi saklamakta olağanüstü bir yetenek ve yaratıcı zekânızı gösterdiğinizi söylemeliyim."

Henrietta yerinden kalktı. Rengi solmuştu, tir tir titriyordu. Bir an bir şey söyleyemeden Poirot'nun yüzüne baktı. Sonra acı acı gülümseyerek mırıldandı. "Sizin benden hoşlandığınızı sanmıştım."

Hercule Poirot iç çekti ve üzgün bir ifadeyle cevap verdi.

"Ne yazık ki matmazel, bu doğru."

19. BÖLÜM

I

Henrietta gittikten sonra da Poirot olduğu yerde oturdu. Ta ki Müfettiş Grange'ın telaşlı ve kararlı adımlarla havuzun kenarından geçip, kameriyenin önünden geçen patikaya saptığını görene dek.

Müfettişin kararlı olarak bir hedefe doğru gittiği anlaşılıyordu.

Bu durumda ya Dovecotes ya da Resthaven köşklerinden birine gidiyor olabilirdi. Poirot hangisi olduğunu çok merak ediyordu.

Hemen ayağa kalkıp, hızla geldiği yoldan evine doğru yürümeye başladı. Eğer müfettiş kendisini görmeye geliyorsa, söyleyeceklerini çok merak ediyordu.

Ama Resthaven'a ulaştığında olası bir konuktan en ufak bir iz bile yoktu. Poirot yol boyunca Dovecotes Köşkü'ne doğru düşünceli gözlerle baktı. Veronica Cray'in henüz Londra'ya dönmediğini biliyordu.

Birden içinde Veronica Cray'e karşı bir merak uyandı. Soluk renkli tilki kürkü, üst üste yığılmış yarım düzine kibrit kutusu, cumartesi akşamı aniden Hollow Malikânesi'ne gidişine ilişkin yaptığı şüpheli açıklama ve son olarak Henrietta Savernake'in John Christow ve Veronica Cray'in ilişkisiyle ilgili olarak anlattıkları.

Bu ilgi çekici bir modeldi. Evet, Poirot olayı böyle görüyordu: Bir model!

Birbirine girmiş, karmaşık duygular ve çatışan kişilikler. Karanlık, nefret ipleriyle ihtiras iplerinin iç içe geçtiği tuhaf karmakarışık bir düğüm, özenle örülmüş bir motif.

Gerda Christow kocasını öldürmüş müydü? Yoksa olay göründüğü kadar basit değil miydi?

Henrietta'yla konuştuklarını anımsayınca olayın hiç de göründüğü kadar basit olmadığına karar verdi.

Her nedense Henrietta birden onun kendisini Doktor Christow'u öldürmekle suçladığı sonucuna varmıştı, aslında Poirot bunu bir an bile düşünmemişti. Ama Henrietta'nın bir şeyler bildiğine inandığı kesindi. Bir şey biliyordu ya da sakladığı bir şey vardı, peki ama ne?

Poirot sıkıntıyla başını salladı. Bununla yetinemezdi.

Havuzun başındaki sahne. Tasarlanmış bir sahne, bir tiyatro sahnesi.

Kim tasarlamıştı? *Kimin* için tasarlamıştı?

Hercule Poirot ikinci sorunun cevabının kendisi olduğundan kuvvetle şüpheleniyordu. O zaman da aynı şeyi hissetmişti. Ama bunun yalnızca bir küstahlık, bir şaka olduğunu düşünmüştü.

Küstahlık olduğu kesindi de, asla şaka değildi.

Peki, ya birinci sorunun cevabı?

Başını salladı. Bilmiyordu. En ufak bir fikri yoktu.

Gözlerini hafifçe kapadı ve olanları gözünde canlandırmaya çalıştı –hepsini– anımsadıklarını bir kez de zihin gözüyle görmeye çalıştı. Başı dik, kendinden emin, saygıdeğer, imparatorluğun güvenilir valisi, Sir Henry. Gizemli, karanlık, kaypak, güçlü, insa-

nı şaşırtacak kadar alımlı, beklenmedik davranışları, konuşmaları ve alakasız çıkışlarıyla Lady Angkatell. John Christow'u kendisinden bile çok seven Henrietta Savernake. Karamsar ve nazik Edward Angkatell. İyimser, siyah saçlı kız Midge Hardcastle. Elinde tabancayla Gerda Christow'un şaşkın ve aptal yüz ifadesi. David Angkatell'in topluma küskün, öfkeli ergen kişiliği.

Hepsi de aynı yerde toplanmışlar ve adaletin ilmekleri arasına sıkışmışlardı. Bu ani ve vahşi ölümün amansız sonuçları karşısında bir anda bütün anlaşmazlıklarını unutmuşlar ve birbirlerine bağlanmışlardı. Her birinin bir öyküsü, görüşü ve kendine özgü trajedisi vardı.

Ve gerçek, burada bulunan insanlar arasındaki ilişkide gizliydi.

Yalnızca bildikleri bir şeyi saklamak için birleşmişlerdi. Gerçeği aralarında paylaşmışlar ve onu başkalarından gizlemişlerdi.

Hercule Poirot için insanları çözümlemeye çalışmaktan çok daha çekici bir tek şey vardı: gerçeğin peşinde koşmak.

Ve Hercule Poirot, John Christow'un ölümündeki gizemi öğrenmeye kararlıydı.

II

Veronica, "Aaa, tabii müfettiş," dedi. "Elbette size yardım etmek isterim."

"Teşekkür ederim Bayan Cray."

Veronica Cray hiç de müfettişin hayal ettiği gibi değildi.

Müfettiş karşısında tüm görkemiyle bir film yıldızı, bir kadın idol bulmayı ummuştu. Eğer kadın karşısında rol yapsaydı bu onu hiç şaşırtmayacaktı.

Grange aslında onun bu doğal halinin rol olduğundan şüpheleniyordu, ama bu onun beklediği şekilde bir rol değildi.

Kadında aşırı bir seksapel, zorlama bir cazibe kesinlikle yoktu.

Tam aksine karşısında oturan; onun fazlasıyla güzel, şık ve pahalı giyinen başarılı bir işkadını olduğunu sanırdı. Veronica Cray'in asla aptal olmadığını düşünüyordu.

"Durumun aydınlanması için ifadenize ihtiyacımız var Bayan Cray," dedi. "Cumartesi akşamı Hollow Malikânesi'ne gitmişsiniz, değil mi?"

"Evet. Kibritim bitmişti. İnsan taşrada bu kadar ufak şeylerin bile ne kadar önemli olabileceğini düşünemiyor."

"O halde neden Hollow Malikânesi'ne kadar yürüdünüz Bayan Cray? Neden hemen bitişik komşunuza, Mösyö Poirot'ya gitmediniz?"

Veronica gülümsedi. Bu çok gösterişli, tam kamera karşısındaki profesyonel gülümsemelerden biriydi.

"Komşumun kim olduğunu bilmiyordum, yoksa elbette ona uğrardım. Ben onun herhangi bir yabancı olduğunu ve tanışmanın duruma göre çok rahatsız edici olabileceğini düşünüyordum, özellikle de evlerimiz böylesine yakınken."

Grange, evet, diye düşündü. Çok mantıklı, mükemmel bir cevap. Kadının bu cevap üzerinde çalışmış olduğu anlaşılıyordu.

"Kibritleri aldınız ve orada eski dostlarınızdan Doktor Christow'a rastladınız, değil mi?"

Kadın başıyla onayladı. "Evet. Zavallı John. Onu on beş yıldır görmemiştim."

"Gerçekten mi?" Müfettişin ses tonundan buna inanmadığı anlaşılıyordu.

Bu, kadının hassas kulağından da kaçmadı.

İddialı, kendine güvenen bir tavırla cevap verdi. "Gerçekten."

"Onu görmekten mutlu olmuşsunuzdur?"

"Evet, çok mutlu oldum. Eski bir arkadaşa rastlamak insanı her zaman çok mutlu eder, sizce de öyle değil mi müfettiş?"

"Bazı durumlarda evet."

Veronica Cray kendisine başka soru sorulmasını beklemeden ekledi.

"O gece bana eve kadar eşlik etti. Eğer onun bana o gece bu trajediye ışık tutabilecek bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorsanız müfettiş, sonradan ben de o gece konuştuklarımız üzerinde çok düşündüm, ama inanın anlam taşıyabilecek hiçbir şey bulamadım."

"O gece nelerden bahsettiniz Bayan Cray?"

"Eski günlerden. 'Şunu anımsıyor musun, bunu anımsıyor musun? İşte öyle şeyler." Dalgın dalgın gülümsedi. "Onunla Fransa'nın güneyinde tanışmıştık. John o günden bu güne çok az değişmişti, tabii yaşlanmıştı, ama bu onu çok daha olgun, kendinden emin biri yapmıştı. Mesleğinde çok başarılı olduğunu sanıyorum. Özel yaşantısından hemen hemen hiç bahsetmedi. Ancak ben onun evliliğinden, aile yaşamından pek de mutlu olmadığı gibi bir izlenim edindim, ama tabii bu yalnızca bir tahmin. Sanırım karısı –zavallı kadın– şu kişiliksiz, kıskanç kadınlardan. Herhalde güzel kadın hastaları yüzünden bir hayli gürültü kopanyor, yaşamlarını cehenneme çeviriyordu."

Müfettiş Grange, "Hayır," dedi. "Karısı hiç öyle birine benzemiyor."

Veronica hemen atıldı. "Yani *içine mi atıyor?* Evet, evet. Şimdi anlıyorum. Bu çok daha tehlikeli olabilir."

"Sizce Doktor Christow'u karısı öldürmüş olabilir mi Bayan Cray?"

"Bu konuda bir şey söyleyemem. Çok üzgünüm ama insan mahkeme öncesinde böyle yorumlar yapmamalı, öyle değil mi müfettiş? Bunu söylememin tek nedeni, hizmetçimin bana kadının elinde tabancayla kocasının cesedinin başında bulunduğunu duyduğunu söylemiş olması. Bilirsiniz, böyle küçük yerlerde her şey abartılır ve hizmetçiler de haber yaymakta birebirdir."

"Hizmetçiler bazen çok yararlı olabilirler Bayan Cray."

"Evet, sanırım siz de bu şekilde bir hayli bilgi toplayabiliyorsunuz."

Grange duymazdan gelerek konuyu değiştirdi. "Tabii, asıl konu, bu cinayet için kimin nedeni..."

Sustu.

Veronica kısık bir ses ve hüzünlü bir gülümsemeyle sordu. "Nedense bu gibi durumlarda ilk zanlı ölenin eşidir. Ne kadar trajikomik bir durum bu! Ama daima bir de, 'başka kadın' olur değil mi? Ve sanırım onun da bunu yapmak için bir nedeni olduğu düşünülür?"

"Sizce Doktor Christow'un hayatında başka bir kadın var mıydı?"

"Şey... Evet. Bence vardı. Bu yalnızca bir izlenim, ama bilirsiniz, böyle şeyler sezilir, öyle değil mi?"

"Sezgiler bazen çok yardımcı olurlar Bayan Cray."

"John'un söylediklerinden, onun o heykeltıraş kadınla çok yakın bir ilişkisi olduğu izlenimine kapıldım. Ama siz bunu zaten biliyorsunuzdur?"

"Tabii, bütün bunları incelememiz gerekli."

Müfettiş Grange'ın ses tonu kesinlikle yansız ve çekimserdi, ama bu sözleriyle birlikte karşısındaki güzel iri mavi gözlerde –her ne kadar belli etmek istemese de– beliren anlık rahatlama ve hoşnutluk kıvılcımı gözünden kaçmamıştı.

Grange sorguyu biraz daha derinleştirdi. "Doktor Christow'un evinize kadar size eşlik ettiğini söylemiştiniz," dedi. "Buradan ayrıldığında saat kaçtı?"

"Biliyor musunuz, gerçekten hiç anımsamıyorum. Biraz sohbet ettik, bunu biliyorum. Oldukça geç kalmış olabilir."

"İçeriye girdi mi?"

"Evet. Ona bir kadeh içki ikram etmek için içeri davet etmiştim."

"Evet, anlıyorum. Aslında ben sizin, şey... yüzme havuzunun oradaki kameriyede konuştuğunuzu düşünmüştüm."

Grange kadının gözkapaklarını kırpıştırdığını fark etti. Veronica cevap vermeden bir an duraksadı. "Siz gerçek bir dedektifsiniz, kesinlikle öyle! Evet, orada oturup, sigara içtik ve biraz sohbet ettik. Bunu nasıl öğrendiniz?"

Yüzünde, kendisine karmaşık bir zekâ oyununun açıklanmasını bekleyen küçük bir çocuğun keyifli, sabırsız, beklenti dolu ifadesi vardı.

Grange kayıtsız bir tavırla, "Kürkünüzü orada bırakmıştınız Bayan Cray," dedi ve bir an duraksadıktan sonra bir solukta ekledi. "Kibritleri de orada bırakmışsınız."

"Ah, evet, bu doğru."

Müfettiş yeniden kayıtsız bir tavırla ve önemsizmiş gibi bir ses tonuyla ekledi. "Doktor Christow o gece eve saat üçte dönmüş."

Veronica şaşırmış görünüyordu. "Sahi, o kadar geç miymiş?"

"Evet, öyleymiş, Bayan Cray."

"Elbette, konuşacak o kadar çok şeyimiz vardı ki! Bunca yıldır birbirimizi görmemiştik."

"Doktor Christow'u bu süre içinde hiç görmediğinizden emin misiniz Bayan Cray?"

"Size onu on beş yıldır görmediğimi söylemiştim."

"Yanılmadığınızdan emin misiniz? Ben nedense sizin onunla sık sık görüştüğünüz gibi bir izlenim edindim."

"Tanrı aşkına söyleyin, neden böyle düşünüyorsunuz ki?"

"Şu not!"

Müfettiş Grange cebinden bir mektup çıkarıp açtı. Öksürdükten sonra üzerine basarak okudu.

"Lütfen bu sabah gel. Seni görmeliyim."

Veronica

"E... evet." Veronica gülümsedi. "Evet, evet, belki biraz buyurgan olmuş. Korkarım Hollywood insanı böyle yapıyor. Evet, biraz küstah bir ifade kullanmışım."

"O sabah Doktor Christow davet üzerine evinize geldi. Onunla kavga ettiniz. Acaba bana bu kavganın nedenini açıklayabilir miydiniz Bayan Cray?"

Müfettiş nezaket maskesini kaldırmıştı. Hemen karşılığını da gördü. Güzel kadının gözleri öfkeyle parladı. Dişler sıkıldı, dudaklar kasıldı ve sert bir cevap geldi. "Kavga etmedik."

"Yoo, evet, ettiniz Bayan Cray. Hatta son sözleriniz, 'Senden hayatımda kimseden edemeyeceğim kadar nefret ediyorum,' oldu."

Kısa bir süre konuşmadılar. Grange onun ne düşündüğünü anlıyordu, dikkatle ve hızla bir karar vermeye çalıştığını görebiliyordu. Bazı kadınlar konuşmakta acele ederlerdi, ama Veronica Cray böyle bir şey yapmayacak kadar zekiydi.

Sonunda omuzlarını silkip, umursamaz bir tavırla cevap verdi. "Anlıyorum. Hizmetçi dedikodusu. Benim küçük oda hizmetçimin de hayal dünyası oldukça genişmiş meğer. Bilirsiniz, bazı şeylerin ifadesi çok değişik şekillerde olabilir. Emin olun, bu öyle melodramlara yakışır bir ifade değildi. Yalnızca yumuşak bir sitem, belki bir cilveydi. Biraz tartışmıştık, hepsi o."

"Yani bu sözleri ciddiye almamak gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Ve şundan emin olun müfettiş, John Christow'u son on beş yıl içinde bir kez olsun görmedim. İnceleyin, bunun doğru olduğunu göreceksiniz."

Yine kendinden emin, rahat, özgür pozunu takınmıştı.

Grange bu konunun üzerinde durmadığı gibi uzatmadı da. Ayağa kalktı. Nazikçe, "Şimdilik hepsi bu kadar Bayan Cray," dedi.

Ardından Devocotes Köşkü'nden ayrılarak Resthaven Köşkü'nün kapısına doğru yürüdü.

III

Hercule Poirot, müfettişe büyük bir hayretle baktı ve inanamayarak yineledi.

"Demek Henrietta Savernake'in Gerda Christow'un elinden alıp havuza düşürdüğü tabanca cinayetin işlendiği asıl tabanca değil. İşte bu çok ilginç."

"Gerçekten öyle Mösyö Poirot. Açıkçası bu o kadar da anlamlı değil."

Poirot yavaşça mırıldandı. "Evet, hiç de anlamlı değil. Ama buna rağmen müfettiş, bunun kesinlikle bir anlamı olmalı."

Müfettiş derin derin iç çekti. "Sorun da bu ya zaten Mösyö Poirot. Bunun ne anlama geldiğini bir şekilde çözmemiz gerekiyor, ama şu an için hiçbir çıkar yol göremiyorum. Gerçek şu ki cinayetin işlendiği tabancayı bulana dek işe yarar bir gelişme kaydetmemiz olanaksız. Bu tabancanın da Sir Henry'nin koleksiyonundan alınmış olduğunu düşünebiliriz, sonuçta koleksiyondan bir tabancanın daha kayıp olduğunu biliyoruz. Bu da gösteriyor ki bu olayın kesinlikle Hollow Malikânesi'yle bir bağlantısı var."

Poirot yine mırıldandı. "Evet. Zaten Hollow Malikânesi'yle bağlantılıydı."

"Basit, açık bir olaya benziyordu. Ama görülen şu ki, hiç de düşündüğümüz kadar basit ve açık değilmiş."

"Evet, basit değil."

"Başlangıçta olanların bir komplo olduğu olasılığının üzerinde durmuştuk, suçu Gerda Christow'un üzerine atmak için ustaca düzenlenmiş bir oyun. Amacın Gerda Christow'u zan altında bırakmak olduğu kanısındaydık. Ama eğer durum böyle olsa, katil neden onun alması için cesedin yanına gerçek suç aletini bırakmasın ki?"

"Tabancayı almayabilirdi de?"

"Bu da doğru. Ama Gerda Christow tabancayı almasa bile, üstünde başkasına ait bir parmak izi olmadığı sürece –yani eğer onu kullanan parmak izlerini silmişse– yine de ondan kuşkulanılacaktı. Zaten katilin istediği de bu değil miydi?"

"Öyle mi dersiniz?"

Grange şaşkınlık içinde baktı. "Yani bir cinayet işleseniz ve bunu başkasının üzerine yıkmaya çalışsanız, siz öyle yapmaz mıydınız? Bu katillerin normal tepkisi değil midir?"

"Ee... evet. Ama belki de bu olayda alışılmadık tipte bir katille karşı karşıyayız. Belki de sorunun çözümü de burada."

"Ne gibi? Sizce çözüm ne?"

Poirot sesli düşünüyordu. "Alışılmadık tipte bir katil."

Grange merakla bakıyordu. "Peki öyleyse," dedi. "Katilin amacı neydi? Kadın mı, erkek mi, her kim ise, neyin peşinde?"

Poirot iç çekerek ellerini havaya kaldırdı. "Bir fikrim yok, hiçbir fikrim yok. Ama bana bu olay çok karışık görünüyor."

"Öyle mi?"

"Evet. John Christow'u öldürmek isteyen her kimse kesinlikle Gerda Christow'u temize çıkarmak istiyor.".

"Ah! Aslında bizim başlangıçta asıl şüphelendiğimiz oydu."

"Ah evet, mon ami[1], ama bu tabanca konusu ortaya çıkıncaya kadar böyleydi –yalnızca bir zaman meselesi– tabancanın cinayet aleti olmadığının ortaya çıkışının olaya yeni bir bakış açısı kazandıracağı kesindi. Bu arada katil de zaman kazandı..." Poirot birden susarak cümlesini tamamlamadı.

"Ne için zaman?"

"Ah, sevgili dostum, yine beni gafil avladınız. Yine tek söyleyebileceğim bunu bilmediğim."

Grange odanın içinde bir iki kez gidip geldi. Sonra tam Poirot'nun önünde durdu.

"Bugün buraya gelmemin iki nedeni var Mösyö Poirot. Birincisi çok iyi biliyorum ki –merkezde de bu çok iyi biliniyor– siz bu

(1) Dostum.

gibi sorunların çözümünde çok başarılı, engin deneyim sahibi birisiniz. İkinci neden ise sizin de orada bulunmanız. Siz olayın görgü tanığısınız. Olanları kendi gözünüzle *gördünüz*."

"Evet, olanları *gördüm*. Ama gözler güvenilir tanıklar değildir, Müfettiş Grange."

"Ne demek istiyorsunuz Mösyö Poirot ?"

"Gözler bazen görülmesi isteneni görürler."

"Yani siz bütün bunların önceden planlanmış olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olduğundan şüpheleniyorum. Bakın her şey bana en başından beri ustaca hazırlanmış bir dekor, bir sahne gibi görünmüştü. Gördüğüm çok açık ve netti. Henüz ateş edilip öldürülmüş bir adam ve başucunda elinde adamı vurduğu tabancayla duran bir kadın. Benim gördüğüm buydu, ama bugün öğreniyoruz ki, bu sahnede önemli bir yanlışlık var. Gördüğüm tabanca John Christow'u öldürmek için kullanılmamış."

"Hımmm," diyen müfettiş sarkık posbıyıklarını yavaşça yana doğru sıvazladı. "Yani siz bu durumda bu sahnedeki bir şeylerin yanıltıcı olabileceği noktasına parmak basmak istiyorsunuz, öyle mi?"

Poirot başıyla onayladı. "Orada üç kişi daha vardı, görünürde sahneye tam o anda giren üç kişi. Ama bu da doğru olmayabilirdi. Havuzun etrafı sık kestane fidanlarıyla çevrili. Havuz başından başlayıp farklı yönlere giden beş patika yol var. Biri eve, biri korunun üst tarafına, biri çiçek bahçesine, biri çiftliğe, biri de bu anayola doğru uzanıyor. Bu üç kişinin üçü de oraya ayrı yollardan gelmişlerdi. Edward Angkatell korunun üst tarafındaki yoldan, Lady Angkatell çiftlik tarafından, Henrietta Savernake ise evin arkasındaki çiçek bahçesinden. Üçü de tam cinayet işlendiği anın ardından

oraya vardılar, sahneye girişleri Gerda Christow'dan ancak bir kaç dakika sonra.

Ama bu üç kişiden biri, Gerda Christow havuzun başına gelmeden *önce* de orada olabilir. John Christow'u vurmuş, sonra oradaki yollardan birine sapıp, diğerleriyle aynı anda yeniden havuz başına dönmüştür."

"Evet. Bu kesinlikle mümkün."

"Şu an için öngörülmeyen bir olasılık daha var. Anayola çıkan patikadan gelen herhangi bir kimse de hiç kimseye görünmeden John Christow'u vurup sonra aynı yoldan geri dönmüş olabilir."

Grange, "Yerden göğe kadar haklısınız," dedi. "Zaten Gerda Christow dışında iki olası zanlı daha var. Nedense aynı nedenden: kıskançlık! Bu kesinlikle bir *ihtiras cinayeti*. John Christow'la ilişkisi olan iki kadın."

Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi. "John Christow o sabah Veronica Cray'i görmeye gitmişti. Kavga ettiler. Kadına her ne yaptıysa kadın ona bu yaptığına pişman olacağını, ondan yaşamı boyunca hiç kimseden nefret etmediği kadar nefret ettiğini söyledi."

Poirot mırıldandı. "İlginç."

"Kadın buraya Hollywood'dan gelmiş. Gazetelerde okuduğuma göre orada insanlar bazen birbirlerini vururlarmış. Kadın bir gece önce kameriyede bıraktığı kürkünü almak için havuz başına gelmiş olabilir. Karşılaşmışlardır, aralarındaki kavga yeniden alevlenmiştir. Kadın ona ateş etmiş, sonra da birilerinin geldiğini duyunca geldiği yoldan kaçmıştır."

Biraz susup düşündükten sonra kızgınlıkla ekledi. "Şimdi işin en can alıcı noktasına geldik işte. Şu lanet tabanca." Müfettişin

gözleri parladı. "Kadın adamı kendi tabancasıyla vurdu, şüpheleri Hollow Malikânesi sakinlerinin üzerine çekmek için de yerine Sir Henry'nin kütüphanesinden çaldığı tabancayı koydu. Merminin üzerindeki yivlerden cinayetin işlendiği tabancayı saptayabildiğimizi bilmiyor olabilir."

"Acaba bunu kaç kişi biliyordur ki?"

"Bundan Sir Henry'ye de bahsettim. O aksini iddia etti, bunu çok sayıda insanın bildiği kanısında, polisiye romanlarda böyle şeylerin ayrıntılı bir biçimde yazıldığını, bu yüzden de bunun genelde bilinen bir durum olduğunu söyledi. Hatta bana, "Damlayan Musluğun Gizemi" adlı yeni bir öyküden bahsetti ve John Christow'un da ölmeden önceki cumartesi günü aynı öyküyü okuduğunu ve kitapta da bu konunun vurgulandığını söyledi."

"İyi ama bunun için Veronica Cray'in tabancayı bir şekilde Sir Henry'nin çalışma odasındaki çekmeceden almış olması gerekmez mi?"

Müfettiş pos bıyıklarını tekrar tekrar sıvazladı. "Evet. Bu da onun cinayeti planlayarak, işlemiş olduğunu gösterir. Taammüden cinayet. Bu arada siz başka bir olasılıktan daha söz etmiştiniz Mösyö Poirot. Miss Savernake. Bu noktada sizin görgü tanıklığınıza, bir de kulak tanıklığınız ekleniyor. Doktor Christow tam öldüğü anda son sözü 'Henrietta' olmuştu, değil mi? Bunu siz de, oradaki diğer insanlar da duymuş. Gerçi Bay Angkatell sözcüğü tam olarak anlayamadığını söylüyor ama..."

"Edward Angkatell bunu duymamış mı? Doğrusu çok ilginç."

"Ama diğerleri duymuş. Miss Savernake, Doktor Christow'un kendisiyle konuşmak istediğini söylüyor. Lady Angkatell onun göz-

lerini açtığı, Miss Savernake'i görünce de, 'Henrietta,' dediği iddiasında. Sanırım o bunu pek önemsemiyor."

Poirot gülümsedi. "Doğru, önemsediğini hiç sanmıyorum."

"Peki, ya siz Mösyö Poirot? Oradaydınız, gördünüz, duydunuz. Sizce Doktor Christow kendisini vuranın Henrietta olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Kısacası, söylediği sözde bir *suçlama* var mıydı?

Poirot ağır ağır, "Bana o sırada hiç öyle gelmedi," dedi.

"Peki ya şimdi Mösyö Poirot? *Şimdi* ne düşünüyorsunuz?"

Poirot iç çektikten sonra ağır ağır açıkladı. "Şimdi öyle de olabileceğini düşünüyorum. Bana sorduğunuz şey yalnızca bir izlenim, üzerinden zaman geçince insan ister istemez şeytana kanıp gördüklerine olay anında asla düşünmediği bambaşka anlamlar yüklemeye kalkabiliyor."

Grange hemen, "Tabii bunlar aramızda, kayda geçmeyecek," dedi. "Mösyö Poirot düşüncelerinizin kanıt olamayacağını biliyorum. Benim çabam yalnızca bir hareket noktası yakalamak."

"Ah, sizi çok iyi anlıyorum, bir görgü tanığının o ana ilişkin izlenimleri çok yararlı olabilir. Ancak üzülerek izlenimlerimin tamamen değersiz olduğunu belirtmek durumundayım. Olay yerinde tam anlamıyla bir kavram yanılgısı içindeydim, bunun sonucu olarak Bayan Gerda Christow'un kocasını öldürmüş olmasını da, adamın gözlerini açıp, 'Henrietta!' demesini de tamamen benim için kurgulanmış bir oyun olarak algıladım ve bunun bir suçlama olabileceği aklıma bile gelmedi. Şimdi geriye dönüp bakınca, o sahnede göremediğim, anlayamadığım bir şeylerin olduğunu hissediyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bence adamın son sözünün, 'Henrietta' olması iki anlama gelebilir. Bunlardan birini seçmeliyiz. Bu ya bir suçlamaydı ya da yalnızca duygusal bir sesleniş. O sevdiği kadındı ve kendisi ölmek üzereydi. Şimdi bu iki olasılık üzerinde düşününce hangisi size daha akla yakın geliyor?"

Poirot yine iç çekti. Gözlerini kapadı, açtı, sıkıntıyla kollarını uzattı, parmaklarını oynattı. Biraz sonra, "Sesi telaşlı bir çağrı gibiydi, tek söyleyebileceğim bu, telaş. Ben bu seste ne suçlama ne de duygusallık hissettim. Emin olduğum bir tek şey var. Adamın bilinci tamamen yerindeydi. Konuşması bilinçliydi. Tıpkı... tıpkı acil bir hasta karşısındaki bir doktor –örneğin kanamadan ölmek üzere olan bir hasta karşısındaki doktor– gibi telaşlıydı." Poirot omuzlarını silkti. "Size söyleyebileceklerimin hepsi bu."

"Demek tıpkı bir doktor gibi? Evet, bu da üçüncü bir olasılık olabilir. Vurulmuştu, öleceğini anlamıştı, hemen kendisi için bir şeyler yapılmasını istiyordu. Ve eğer Lady Angkatell'in de dediği gibi, gözünü açtığı anda ilk gördüğü insan Miss Savernake olduysa, ona başvurması doğal. Ama bunun yeterli olmadığı da kesin."

Poirot sıkıntılı bir ifadeyle cevap verdi. "Bu olayda her şey yetersiz zaten."

Bir cinayet sahnesi... Hercule Poirot'yu kandırmak için özellikle hazırlanmış bir cinayet sahnesi. Kim onu yanıltmıştı? Hayır, ikisi de yetersizdi.

Müfettiş Grange pencereden bakıyordu. "Hah," dedi. "Bizim Çavuş Clark geliyor. Bir şey bulmuş gibi bir hali var. Hizmetçileri konuşturmaya çalışıyordu, dostça bir sohbet yalnızca. Yakışıklı çocuktur, kadınları etkilemeyi bilir."

Çavuş Clark soluk soluğa içeri girdi. Her ne kadar resmi görevinin gerektirdiği ciddiyetin baskısı altındaysa da kendinden duyduğu memnuniyeti gizleyemiyordu.

"Nerede olduğunuzu biliyordum efendim," dedi. "Dolayısıyla hemen gelip rapor vermemin doğru olacağını düşündüm."

Poirot'ya şüpheyle bakıp, bir an için duraksadı, karşısındaki yabancının egzotik görünümü ona resmi görevinin gerektirdiği ağzı sıkılığı anımsatmış olmalıydı.

Grange, "Haydi anlat Clark," dedi. "Mösyö Poirot'nun burada bulunmasının hiçbir sakıncası yok. Sen bu işe başlamadan o bunların hepsini yalayıp yutmuştu."

"Peki efendim. Şey efendim, bir mutfak hizmetçisinden öğrendiğime göre..."

Grange onun sözünü kesip Poirot'ya döndü.

"Ben size demedim mi? Mutfak hizmetçileri olduğu sürece daima bir umut vardır. Ama hiç kimsenin mutfak hizmetçisi olmayacak kadar evlerdeki hizmetli sayısının azaltıldığı bir dönem gelirse, ne yaparız hiç bilmiyorum. Mutfak hizmetçilerinin en sevdiği şey dedikodu yapmaktır. Aşçı, pozisyon olarak üstü olan uşak, hizmetçi ve kâhyalar onları her zaman öylesine aşağılarlar ki kendilerini dinlemek isteyecek birini bulunca, doğal olarak tüm bildiklerini anlatmaya hazırdırlar. Neyse, sen devam et Clark."

"Hizmetçi kız o pazar öğleden sonra uşak Gudgeon'u elinde bir tabancayla holden geçerken görmüş."

"Gudgeon'u mu?"

"Evet efendim." Clark cebinden bir not defteri çıkardı. "Bunlar kızın sözleri. 'Ne yapacağımı bilemiyorum, ama sanırım o gün gördüğümü anlatmam gerekiyor. Bay Gudgeon'u gördüm, elinde bir

tabancayla holde duruyordu. Çok tuhaf görünüyordu.' Aynen böyle dedi."

Clark defterini kapatırken, "Kızın, uşağın tuhaf göründüğünü söylemesinin sanırım bir anlamı yok. Sanırım bu onun kendi kafasında kurduğu bir şey. Yine de sizin bunu hemen öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm efendim."

Müfettiş Grange ayağa kalktı, adeta kendine uygun bir rol verilmiş, sahneye çıkmaya hazır, kendinden emin bir aktör tavrı sergiliyordu.

"Demek *Gudgeon*?" dedi. "Hemen gidip şu Bay Gudgeon'la konuşalım bakalım neler anlatacak?"

20. BÖLÜM

Sir Henry'nin çalışma odasında oturan Müfettiş Grange karşısında oturan adamın ifadesiz yüzüne bakıyordu.

Acaba Gudgeon onurlu bir insan mıydı?

Gudgeon yineledi. "Çok özür dilerim efendim, bağışlayın. Size bu konudan bahsetmiş olmam gerekirdi; ama nedense tamamen aklımdan çıkmış."

Mahcup, çekingen bakışlarla müfettişi süzdükten sonra ekledi. "Gayet iyi anımsıyorum, o gün 05.30 civarında postacının gelip gelmediğine bakmak için holden geçtiğim sırada masanın üzerinde bir tabanca olduğunu gördüm. Bunun beyefendinin koleksiyonundan bir parça olduğunu düşünerek yerine götürdüm. Şöminenin yanındaki silah dolabında boş bir yer vardı. Oradan alındığını düşünerek tabancayı yerine yerleştirdim."

"Bana orayı gösterir misin?"

Gudgeon ayağa kalkıp şöminenin yanına gitti. Grange da hemen yanındaydı.

Gudgeon silah dolabında, rafın en gerisinde duran küçük bir Mauser marka tabancayı parmağıyla işaret etti. "İşte buydu efendim."

Bu çok küçük, 25 kalibrelik bir tabancaydı. Büyük olasılıkla John Christow'u öldüren tabanca bu değildi. Olmasına da imkân yoktu. Grange bakışlarını uşağın yüzünden ayırmadan sordu.

"Bu muydu? Ama tabancanın otomatik olmadığını söylemiştiniz?"

Gudgeon öksürdü. "Öyle mi efendim? Korkarım, silahlar hakkında pek bilgim yok. Bu yüzden yanlışlık yapmış olmalıyım."

"Peki, bunun holde bulup buraya getirdiğin tabanca olduğundan kesinlikle emin misin?"

"Oh, evet efendim. Bundan hiç şüphem yok."

Uşağın elini tabancaya doğru uzattığını gören Grange onu hemen engelledi.

"Lütfen dokunma ona. Üzerinde parmak izi araştırması yaptıracağım. Ayrıca dolu olup olmadığına da bakmam gerekiyor."

"Dolu olduğunu sanmıyorum efendim. Sir Henry'nin koleksiyonundaki silahların hiçbiri dolu olarak saklanmaz. Parmak izine gelince, onu yerine koymadan önce mendilimle iyice parlatmıştım. Dolayısıyla üzerinde yalnızca benim parmak izim olabilir."

Grange sert bir ses tonuyla, "Tabancayı niçin sildin?" diye sordu.

Gudgeon'un yüzündeki nazik, mahcup gülümsemesi hiç kaybolmadı. "Tozlanmış olabileceğini düşündüm efendim."

O sırada kapı açıldı ve içeriye Lady Angkatell girdi. Müfettişe nazikçe gülümsedikten sonra, "Ah, sizi yeniden aramızda görmek ne hoş müfettiş," dedi. "Şu Gudgeon'la ilgili tabanca konusu da ne? Mutfaktaki kız gözyaşlarına boğulmuş bir durumda. Bayan Medway onu durmadan azarlıyor. Tabii kız gördüğü şeyi söylemesi gerektiğini düşünüyorsa bu yaptığında kesinlikle haklı. Ben

doğruyla yanlışı ayırt etmekte her zaman çok zorlanırım. Bilirsiniz, eğer doğru çok sıkıcıysa ve yanlış kabul edilebilir gibiyse ona karar vermek daha kolay, çünkü insan hiç değilse neyi neden yaptığını bilir. Ama durum tersiyse ne yapacağına karar vermek zordur. Bence herkes neyi doğru buluyorsa onu yapmalı, sizce de öyle değil mi müfettiş? O tabanca konusunda onlara neler anlattın Gudgeon?"

Gudgeon son derece saygılı bir tavırla cevap verdi. "Tabanca holdeki masanın üstündeydi hanımefendi. Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tabancayı oradan alıp buraya getirdim ve yerine koydum. Müfettiş beye de bunu söyledim, kendileri bunu anlayışla karşıladılar."

Lady Angkatell başını salladı. Sonra nezaketle, "Böyle söylememeliydin Gudgeon," dedi. "Neyse, müfettişle ben konuşurum."

Gudgeon hafifçe kıpırdandı. Lady Angkatell gülümseyerek Grange'a doğru döndü, ama aslında yine uşakla konuşuyordu. "Bunu yapmaktaki nedenlerini çok iyi anlıyorum Gudgeon. Her zaman bizi sıkıntıdan ve beladan uzak tutmak için elinden geleni yaparsın." Uşağa gitmesi için hafif bir işaret yaparken ekledi. "Hepsi bu kadar Gudgeon."

Gudgeon bir an duraksadı. Önce Sir Henry'ye sonra müfettişe kaçamak bir bakış attı, ardından hafifçe reverans yaparak kapıya doğru geri çekildi.

Grange bir an onu durdurmak istercesine elini uzattıysa da her nedense bundan vazgeçti ve kolunu indirdi. Neden böyle davrandığını kendi de bilemiyordu. Gudgeon dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Lady Angkatell kendini bir koltuğa bırakarak karşısındaki iki erkeğe gülümsedi. Her zamanki konuşkanlığıyla anlatmaya başla-

dı. "Bakın Gudgeon'un gerçekten çok nazik ve düşünceli davrandığı kesin. O her zaman çok sadık, feodal bir tip olmuştur. Bilmem anlatabiliyor muyum? Evet, evet, doğru sözcük; feodal."

Grange kızmaya başlıyordu. "Anladığım kadarıyla Lady Angkatell, bu konu hakkında siz ondan daha fazla bilgiye sahipsiniz."

"Elbette, bu doğru. Gudgeon o tabancayı holde bulmadı. O tabancayı yumurtaları boşaltırken buldu."

"Yumurtaları mı?" Grange şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Evet. Yumurta sepetindeydi."

Lady Angkatell sanki her şey anlaşılmış gibi bir tavır takınarak, daha fazla açıklama yapmaya gerek görmeden arkasına yaslandı.

Sir Henry nazikçe, "Bize biraz daha açıklama yapsan çok iyi olacak sevgilim," dedi. "Ne ben, ne de müfettiş henüz bir şey anlayabilmiş değiliz."

Lady Angkatell sanki çok anlaşılır bir şey söylemişçesine yineledi. "Tabanca yumurta sepetinin *içinde*, yumurtaların *altındaydı*."

"Hangi sepet ve hangi yumurtalar Lady Angkatell?"

"Benim çiftlikten getirdiğim sepet. Tabanca sepetin içindeydi. Üzerine yumurtaları koydum ve onu tamamen unuttum. Sonra zavallı John Christow'u havuzun başında ölmek üzereyken gördüm. Bu benim için büyük bir şoktu, neredeyse sepeti elimden düşürüyordum. Neyse ki Gudgeon tam zamanında yetişip sepeti elimden aldı. Sepet elimden düşseydi hepsi kırılacaktı. Gudgeon sepeti eve getirdi. Ama sonradan yumurtalara tarih koymadığım aklıma geldi ve ondan bunu yapmasını istedim. Bunu her zaman yaparım, yok-

sa taze yumurtalar eskilerden önce yenilebilir. Gudgeon'dan bunu yapmasını istediğimde, bunu zaten düşünüp yapmış olduğunu söyledi. Şimdi anımsıyorum da, bunu bana söylerken çok gizemli bir hali vardı, hatta *hallettim* sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. İşte ona feodal derken kastettiğim de buydu. Tabancayı bulunca doğruca buraya getirmiş, herhalde evin içinde polisler olduğu için böyle davrandı. Hizmetliler hep böyledir, polisten çok çekinirler. Çok iyi ve sadık davrandığı kesin, ama aynı zamanda bir o kadar da aptalca. Çünkü müfettiş, sizin öğrenmek istediğiniz yalnızca gerçekti, öyle değil mi?"

Lady Angkatell müfettişe döndü ve gözlerinin içi gülerek, neşeyle sözlerini tamamladı.

"Gerçeği bir öğrenebilsem!" diyen Müfettiş Grange'ın sıkıntıdan yüzü asılmıştı.

Lucy içini çekti. "Epeyce tantana oldu, değil mi? Hani şu evin içinde iz sürüp, insanları avlamaya çalışanları kastediyorum. John Christow'u her kim vurduysa gerçekte onu öldürmeyi amaçlamadığı kanısındayım, yani ciddi olarak. Eğer bu Gerda'ysa onun bunu amaçlamış olamayacağından eminim. Aslında onun ıskalamamış olması da çok şaşırtıcı, çünkü ondan beklenen bu olurdu. Gerda çok hoş ve sakin bir kadın. Onu alıp hapse koyarsanız, sonra da asılırsa, çocuklar ne olacak? Eğer John'u vurduysa bile şu anda bundan dolayı çok üzgün ve pişman olduğundan eminim. Babalarının vurulmuş olması çocuklar için zaten yeterince kötü, üstüne bir de anneleri asılırsa bu durum onlar için gerçekten de bir felaket olur, o kadarına dayanamazlar. Bazen siz polislerin böyle ince noktaları düşünmediğinizi fark ediyor, üzülüyorum."

"Henüz kimseyi tutuklamak gibi bir kararımız yok Lady Angkatell."

"Neyse, demek bu konuda biraz olsun duyarlı davranılıyor. Aslına bakarsanız Müfettiş Grange, ben hep sizin çok duyarlı bir insan olduğunuzu düşünüyordum."

Yine o tatlı, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle baktı.

Müfettiş Grange bir an bocaladı ama sonra hemen kendini toplayıp asıl konuya döndü. "Söylediğiniz gibi Lady Angkatell, benim tek öğrenmek istediğim gerçekler. Tabancayı buradan almıştınız, değil mi? Bu arada hangi tabancayı almıştınız? Gösterebilir miydiniz?"

Lady Angkatell başıyla şöminenin yanındaki silah rafını işaret etti. "Sondan bir önceki tabanca, 25'lik Mauser," dedi.

Onun böyle tereddütsüz, kendinden emin ve teknik bir şekilde konuşması Müfettiş Grange'ı şaşırtmıştı. Zihninde hep "istikrarsız", "anlaşılmaz" ve "biraz da üşütük" bir kadın imajı çizen birinin, bir silahtan teknik anlamda böylesine net bahsedebileceği doğrusu hiç aklına gelmemişti.

"Demek tabancayı buradan alıp sepetinize koydunuz? Neden, ne amaçla?"

"Bana bunu soracağınızı biliyordum," diyen Lady Angkatell'in ses tonunda tuhaftır ama zafer kazanmış gibi bir tını vardı. "Tabii ki bunun bir nedeni olmalı. Sence de öyle değil mi Henry?" Kocasına döndü. "O sabah buradan tabancayı almamın bir nedeni olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

Sir Henry sert, gergin bir ses tonuyla, "Hiç kuşkusuz öyle olmalı sevgilim," dedi.

Lady Angkatell önüne bakarak, dalgın bir tavırla, "İnsanoğlu böyledir işte," dedi. "Bir şey yapar ve sonra bunu niçin yaptığını unutur. İnsanın yanına tabanca alması için geçerli bir nedeni olmalı, değil mi müfettiş? Mauser'ı yumurta sepetimin içine koyarken hiç şüphesiz benim de kafamda bir düşünce vardı." Müfettişe döndü. "Sizce bu ne olabilir?"

Grange onu dikkatle süzdü. Ne utanmış, ne de sıkılmış bir hali vardı, çocukça bir coşku içindeydi. Yaşamı boyunca hiç Lucy Angkatell gibi birine rastlamamıştı, rol mü yapıyordu, yoksa samimi miydi? Müfettiş Grange ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

O anda Sir Henry araya girdi. "Karım çok dalgın bir insandır, müfettiş."

"Öyle görünüyor," diyen Grange'ın ses tonu hiç de nazik değildi.

Lucy Angkatell yeniden, tereddütsüzce sordu. "Sizce tabancayı oradan neden almış olabilirim?"

"Hiçbir fikrim yok Lady Angkatell."

Lady Angkatell anımsamaya çalışıyordu. "Buraya geldim. Simmons'la yastık yüzlerinin yenilenmesi hakkında konuşuyordum. Şömineye doğru yürüdüğümü anımsıyorum, o sırada yeni bir ateş süngüsü almamız gerektiğini düşünüyordum, sonra papaz değil de papaz yardımcısı..."

Müfettiş Grange şaşkınlık içindeydi. Duyduklarına bir anlam verememişti.

"Bu arada elimi Mauser tabancaya uzattığımı anımsıyorum," dedi Lady Angkatell. Küçük ve zarif bir tabancaydı, hep ilgimi çekmişti. Sonra onu sepetime koymuş olmalıyım, limonluktan aldığım

sepete. Kafamın içinde çözülmesi gereken o kadar çok sorun vardı ki, biliyorsunuz işte. Simmons... sonra saraypatıların arasındaki boruçiçekleri... Bayan Medway'in yapacağı zengin zenci..." Müfettiş dayanamayarak araya girdi.

"Zenci mi?"

"Biliyorsunuz hani, çikolata, yumurta, sonra da üzerine çırpılmış krema. Tam da bir yabancının öğlen yemeğinde hoşuna gidecek bir tatlı... neydi adı, hah, supanglez."

Artık Grange'ın canına tak etmişti. Kendini örümcek ağlarına takılmış biri gibi hissediyordu, bu duygular içinde kaba bir şekilde ve hiddetle sordu. "Tabancayı doldurmuş muydunuz?"

Kadının şaşıracağını, hatta belki biraz olsun korkacağını umuyordu ama hiç de öyle bir şey olmadı. Kadın sorunun cevabını çaresizlik içinde düşünmeye başladı.

"Acaba doldurdum mu? Bu çok aptalca. Anımsayamıyorum. Ama doldurmuş olmam gerekir değil mi müfettiş? Yani içinde mermi olmayan bir tabanca ne işe yarar ki? O anda kafamda ne olduğunu bir bilebilseydim, ah bir anımsasam."

Sir Henry araya girdi. "Sevgili Lucy, ah sevgilim! Kafandan nelerin geçip nelerin geçmediğini anlamak seni uzun yıllardır yakından tanıyanların bile bilemedikleri, sonunda umutsuzluğa düştükleri bir konu."

Kocasına dönerek, tatlı tatlı gülümsedi. "Ama anımsamaya çalışıyorum Henry, sevgilim. İnsan böyle tuhaf şeyler yapıyor işte. Geçen sabah elime telefonu aldım, sonra onunla ne yapacağımı bilemeden öylece kalakaldım. Ahizeye bakıp durdum. Ne için elime aldığımı hatırlayamadım bile..."

Grange soğuk bir ses tonuyla, "Herhalde birine telefon edecektiniz," dedi.

"Hayır, ilginç ama hayır, öyle bir şey düşünmemiştim. Sonradan anımsadım. Bizim bahçıvanın karısı Bayan Mears'ın çocuğunu neden öyle tuhaf bir şekilde kucağında taşıdığını merak ediyordum. Telefon ahizesini almamın nedeni bunu denemekti, yalnızca bebeğin nasıl tutulacağını denemek. Tabii sonra neden öyle tuhaf göründüğünü anladım, çünkü Bayan Mears solaktı, tabii ki farklı tutacaktı."

Kıvançla iki adama baktı.

Müfettişin sabrı iyice tükenmişti. Neyse, diye düşünüyordu. Demek böyle insanlar da olabiliyormuş.

Ama yine de bir şekilde bundan emin olamıyordu.

Bütün bu anlatılanlar bir yalanlar zinciri olabilirdi. Örneğin hizmetçi kız ısrarla Gudgeon'un elindekinin otomatik bir tabanca olmadığını vurgulamıştı. Ancak bu doğru olmayabilirdi de. Kızın tabancalardan pek anlamadığı kesindi. Cinayetle ilgili olarak bir tabancadan bahsedildiğini duymuştu, otomatik ya da değil, hepsi onun için aynıydı.

Gudgeon da Lady Angkatell de bunun otomatik bir Mauser tabanca olduğunda hemfikirdiler, ancak onların ifadelerini kanıtlayacak bir delil yoktu. Bu rahatlıkla kayıp tabanca olabilirdi, Gudgeon bulmuş ve kütüphaneye getirmeyip, hanımına yani Lady Angkatell'e vermiş olabilirdi. Hizmetçilerin hepsi bu kafası karışmış, çılgın kadına büyülenmişçesine bağlı görünüyorlardı.

Peki ya John Christow'u vuran Lady Angkatell'in kendisiyse? İyi de neden? Müfettiş bunun için bir neden göremiyordu. O zaman da uşaklar hâlâ onu tutar, onu korumak için bile bile yalan söyler-

ler miydi? Grange onların bunu yapacaklarını hissediyor ve huzursuzluk duyuyordu.

Peki ya kadının hiçbir şey anımsamadığını anlatması –bu unutkanlık öyküsü– hiç kuşkusuz çok daha iyi bir gerekçe bulabilirdi. Üstelik o kadar doğal görünüyordu ki; ne bir şaşkınlık ne çekinme ne de mahcubiyet. Lanet olsun! Kadının söylediği her şey doğru görünüyordu. İnsan asla yalan söylediği duygusuna kapılmıyordu.

Çaresizlik içinde ayağa kalktı. "Lütfen bir şey anımsarsanız beni haberdar edin Lady Angkatell."

"Elbette müfettiş, sizi arayacağımdan emin olabilirsiniz. İnsanın bazen hiç ummadığı bir anda aklına bir şeyler gelebiliyor."

Grange kütüphaneden çıktı. Holde yürürken yakasını gevşetti ve derin bir soluk aldı.

Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. O anda tek ihtiyacı olan eski sadık piposu, bir bardak bira, iyi pişmiş bir biftek ve patates kızartmasıydı. Yalın ve nesnel.

21. BÖLÜM

Lady Angkatell çalışma odasını dalgın dalgın arşınlarken, çevresindeki nesnelere dokunuyordu. Sir Henry arkasına yaslanmış, onu izliyordu. Sonunda dayanamayıp sordu.

"Tabancayı niçin almıştın Lucy?"

Lady Angkatell zarif bir hareketle kendini koltuğa bıraktı.

"Emin değilim, Henry. Sanırım kaza olabileceği gibi tuhaf bir düşünceye kapılmıştım."

"Kaza mı?"

"Evet. Bahçedeki o ağaç kökleri..." dedi Lady Angkatell kararsızlık içinde. "Her tarafa uzanıyorlar. İnsanın onlardan birine takılması işten bile değil. Hedef tahtasına birkaç el ateş eden biri şarjörde bir mermi unutmuş olabilir –tabii kesinlikle dikkatsizlikten– ama bilirsin insanlar dikkatsizdir. Hep düşünmüşümdür, böyle bir şey kazaya sebep olabilir. Sonra son derece üzülürsün tabii, kendini suçlarsın filan, ama olan olmuştur bir defa..." Lady Angkatell'in sesi giderek duyulmaz oldu. Dalmıştı. Kocası karşısında sakince oturuyor, gözlerini ondan ayırmıyordu. Biraz sonra dikkatle ve sakin bir ses tonuyla sordu. "Sence böyle bir kaza kimin başına gelebilirdi?"

Lady Angkatell birden başını çevirdi, onu şaşkın gözlerle süzüyordu. "Tabii, John Christow'un."

"Tanrım, Lucy sen ne demek isti..." sözünü tamamlamadan birden sustu.

"Ah, Henry öyle tedirgindim ki. Ainswick'ten dolayı..."

"Evet, anlıyorum. Sen daima Ainswick için endişelenirsin. Bazen senin ondan başka hiçbir şeye değer vermediğini düşünüyorum."

"Yalnızca Edward ve David kaldı, son iki Angkatell. Ve David orayı istemiyor Henry. O asla evlenmeyecek, biliyorsun işte annesi ve diğer nedenlerden ötürü. Edward ölürse Ainswick ona kalacak, evlenecek gibi de görünmüyor o. Üstelik senle ben, o orta yaşa bile gelmeden çoktan ölmüş olacağız. O son Angkatell olacak ve onunla birlikte her şey bitip gidecek."

"Bu senin için o kadar mı önemli Lucy?"

"Tabii ki önemli. *Ainswick*!"

"Sen erkek olmalıymışsın Lucy."

Sir Henry gülümsedi. Lucy'nin farklı bir cinsiyette olabileceğini düşünemiyordu bile.

"Her şey Edward'ın evlenmesine bağlı, ama Edward da o kadar dik kafalı ki, aynen babam gibi. Onun Henrietta'yı unutup başka bir kızla evleneceğini umuyordum ama şimdi gördüğüm kadarıyla durum umutsuz. Henrietta'nın John'la olan ilişkisinin bir gün son bulacağını düşünüyordum. Şimdiye dek John'un flörtlerinden hiçbiri uzun süreli olmamıştı. John onu gerçekten seviyordu. Eğer arada John olmasaydı, Henrietta Edward'la evlenirdi. Henrietta öyle geçmişin anılarına takılıp kalacak, geçmişle yaşayacak biri değil. Sonuç olarak John'un ortadan kalkmasıyla tüm sorunlar halledilebilecekti."

"Aman Tanrım! Lucy, yoksa sen? Sen ne yaptın Lucy?"

Lady Angkatell yeniden ayağa kalktı. Vazodan iki solmuş çiçek aldı. "Sevgilim," dedi. "Bir an bile benim John'u öldürmüş olabileceğimi düşünmüş olamazsın, değil mi? Gerçi bir kaza gibi aptalca bir şeyi düşünmedim değil, hatta bunun iyi bile olabileceğini. Ama sonra, senin de bildiğin gibi, John'u buraya bizim davet ettiğimizi anımsayınca, bunun iyi bir fikir olmadığı sonucuna vardım. Sonuçta birini davet edip sonra da bir kaza düzenlemek olmaz. Arapların bile konuklarına karşı ne denli titiz olduklarını bilirsin. Hiç endişelenme Henry, tamam mı?"

Kocasına içten, son derece tatlı ve cilveli bir gülümsemeyle baktı.

"Ben senin yaptığın ya da yapacağın şeyler için her zaman endişelenirim Lucy."

"Zaten artık buna gerek de kalmadı sevgilim! Bak her şey kendiliğinden yoluna girdi bile. Bizim bir şey yapmamıza gerek kalmadan John Christow ortadan kalktı." Lady Angkatell dalgın bir şekilde mırıldandı. "Bu bana Bombay'daki adamı anımsattı. Hani bana çok kaba davranıp, hakaret etmiş, üç gün sonra da tramvay altında kalmıştı. Anımsadın mı?"

Terasa açılan Fransız stili camlı kapılardan birini açıp dışarı çıktı.

Sir Henry koltuğunda kıpırdamadan oturuyor, onun ince uzun, zarif vücudunun patikada salınarak uzaklaşmasını izliyordu. Sir Henry çok yorgun ve yaşlı görünüyordu, yüzünde yakın zamanda büyük korkular yaşamış bir insanın ifadesi vardı.

Mutfakta gözleri yaşla dolu Doris Emmott, Bay Gudgeon'un sert serzenişlerinin altında eziliyordu. Bayan Medway ve Miss Simmons sanki tek bir ağızdan ona çatıyorlardı.

"Böyle kendini öne atıp, olmayacak sonuçlar çıkarmak ancak senin gibi deneyimsiz bir kızın yapacağı bir şey," diyordu Miss Simmons.

"Bu doğru," dedi Bayan Medway.

"Eğer elimde tabanca gördüysen yapman gereken doğruca yanıma gelip bana, 'Bay Gudgeon acaba bana bu konuda bir açıklama yapar mısınız?' demen gerekiyordu," dedi Gudgeon.

Bayan Medway atıldı. "Tabii bana da gelebilirdin. Ben dünyayı tanıdığını sanan, ama aslında hiçbir şey bilmeyen genç kızlara yardımcı olmaya hazır bir insanım."

"Kesinlikle yapmaman gereken," diye ekledi Gudgeon hiddetle. "Bir polis memuruna ötmekti, üstelik de yalnızca bir çavuşa! Hiçbir zaman bir polise gereğinden fazla yardımcı olmaya çalışmamalısın. Zaten evin içinde olmaları yeterince can sıkıcı."

Miss Simmons, "Hem de nasıl bu çok acı," diye mırıldandı. "Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti."

"Hepimiz hanımefendinin nasıl biri olduğunu biliyoruz," diye ekledi Gudgeon. "Onun yaptığı hiçbir şey beni çok şaşırtmaz, ama polis hanımefendiyi bizim kadar iyi tanımaz, ona bizim gözümüzle bakmaz. Yalnızca bir tabancayla dolaştığı için hanımefendinin polisin o aptalca sorularına ve şüphelerine maruz kalması korkunç bir şey. Düşüncesizce yaptığı hareketler yüzünden polis bunun altında hemen cinayet ve kötü niyet gibi şeyler arayacaktır. Hanımefendi sineği bile incitemeyecek kadar düşünceli, aynı zamanda dalgın biri, üstelik hepimiz onun en olmayacak yerlere en olmayacak şeyleri koyduğunu da biliyoruz. Hiç unutmam, bir gün elinde canlı bir ıstakozla gelip, onu antredeki mektup sepetine bırakmıştı. Ben olanlara bu gözle bakıyorum," dedi Gudgeon duygulanarak.

"Bu benden önce olmalı," dedi Simmons şüpheyle.

Bayan Medway vefasız Doris'i kızgın bakışlarla süzerek söylenenleri onayladı.

"Başka bir zamanda... Bak Doris, bunu yalnızca senin iyiliğin için söylüyorum. Polisle bu kadar yakın ilişkiye girmek bayağılıktan başka bir şey değil, sakın bunu unutma. Neyse, haydi sebzeleri temizlemeye devam et, çalıfasulyelerini ayıklarken dün akşamdan daha fazla dikkat et."

Doris burnunu çekti. "Peki, Bayan Medway." Ve eviyeye doğru eğildi.

Bayan Medway kötü bir şeyin olacağını hissetmişçesine sıkıntıyla mırıldandı. "Bugün pasta yaparken bir şeyler ters gidecekmiş gibi hissediyorum. Ah, şu yarınki lanet soruşturma. Düşündükçe kötü oluyorum. Böyle bir şey bizim başımıza gelmemeliydi."

22. BÖLÜM

Bahçe kapısının çengeli tıkırdadı. Pencereden bakan Poirot bahçe yolundan evine doğru ilerleyen konuğu gördü ve hemen tanıdı. Veronica Cray'di bu. Poirot ünlü film yıldızının bu ziyaretinin nedenini çok merak ediyordu.

Kadının girmesiyle birlikte odaya hoş bir koku yayıldı, Poirot'nun tanıdığı bir kokuydu bu. Kadın aynen Henrietta gibi tüvit bir tayyör ve altına kaba rahat bir ayakkabı giymişti ama ondan farklıydı, hem de çok farklıydı.

"Mösyö Poirot," dedi. Poirot'nun onu selamlamasına bile fırsat vermeden biraz tiz ama yine de çok hoş olan berrak sesiyle, "Komşum olduğunuzu daha yeni öğrendim. Sizinle tanışmayı hep çok istemiştim."

"Teşekkür ederim madam, ben de sizi tanımaktan çok memnun oldum."

Poirot'nun içeriye girme davetini gülümseyerek ve zevkle kabul etti; ama çay, kahve ya da kokteyl teklifini reddetti.

"Hayır," dedi. "Buraya yalnızca sizinle konuşmak için geldim. Hem de ciddi olarak. Çok endişeliyim!"

"Endişeli misiniz? Bunu duyduğuma üzüldüm."

Veronica oturarak derin derin iç çekti. "John Christow'un ölümünden dolayı çok endişeli ve üzgünüm. İlk soruşturma yarın. Biliyorsunuz değil mi?"

"Evet, evet, biliyorum."

"Bu olay öylesine tuhaf ki..."

Sustu, biraz düşündükten sonra ekledi. "Birçok kişi buna kesinlikle inanmayacaktır. Ama siz farklısınız, çünkü siz insanları iyi tanıyorsunuz."

Poirot, "Biraz tanıdığım doğru," diye onayladı.

"Bugün Müfettiş Grange ziyaretime geldi. Kafasına benim John'la kavga ettiğimi takmış, gerçi bu bir ölçüde doğru ama onun kastettiği anlamda değil. Ona John'u on beş yıldır görmediğimi söyledim, nedense bana inanmak istemiyor. Ama gerçek bu Mösyö Poirot!"

"Doğru olduğuna göre kolaylıkla kanıtlayabilirsiniz de. Neden endişeleniyorsunuz ki?"

Poirot'nun gülümsemesine içten, sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Gerçek olan şu ki; o cumartesi akşamı olanları müfettişe söylemeye cesaret edemedim. Her şey o kadar olağanüstü ki, anlatsam da inanmayacaktı. Ama birine anlatmam gerekiyor. Buraya gelmemin nedeni de bu."

"Beni onurlandırıyorsunuz madam."

Poirot, kadının bu cevabını evet olarak algıladığının farkındaydı. Kadının yaptıklarıyla, söyledikleriyle karşısındakini etkileyebildiğinin bilincinde olduğu, kendine fazlasıyla güvendiği anlaşılıyordu. Ama ne kadar kendinden emin olursa olsun, yanlışlıkla bile olsa, bir hata yapacaktı nasıl olsa.

Poirot yorum yapmadan sahneyi ona bıraktı.

"On beş yıl önce John'la nişanlanmıştık. Evlenecektik. Bana delicesine âşıktı, hatta bazen böylesine bir aşk yaşadığım için huzursuzluk bile duyuyordum. Benim sahneleri bırakmamı istiyordu, kendime ait bir hayatım, bir mesleğim olmasını istemiyordu. Öylesine sahiplenici ve buyurgandı ki buna katlanamayacağımı hissettim ve nişanı bozdum. Sanırım bu onu çok incitti, ona çok ağır geldi."

Poirot belli etmeden dilini damağında şaklattı, ama yorum yapmadı.

"Onu geçen cumartesi akşamına kadar hiç görmedim. O akşam beni eve getirdi. Müfettişe gecenin geç saatlerine kadar konuştuğumuzu söyledim, bu bir bakıma doğru. Ama o gece konuşmaktan çok daha öte şeyler de oldu."

"Öyle mi?"

"John çıldırmıştı, kesinlikle çıldırmıştı. Karısını, çocuklarını terk edeceğini söylüyordu, benim de kocamdan ayrılmamı ve hemen onunla evlenmemi istedi. Beni asla unutamadığını, beni gördüğü anda zamanın durduğunu, yaşananları hiç yaşanmamış gibi hissettiğini söyledi."

Gözlerini kapadı, hafifçe sallandı. Makyajı oldukça fazla olmasına rağmen yüzünün renginin solduğu anlaşılıyordu.

"Peki, sizce... sizce bu doğru olabilir mi?" diye sordu. "Böylesine bir tutku?"

"Sanırım evet, olabilir madam."

"Asla unutmamak... beklemek... plan yapmak... umut etmek. Tüm ruhuyla, yüreğiyle sonunda istediğine ulaşmaya karar vermiş olmak. Ama bazı erkekler böyledir işte Mösyö Poirot."

"Evet... kadınlar da."

"Ben erkeklerden bahsediyorum özellikle John Christow'dan. Evet, işte aynen böyle. Başlangıçta itiraz ettim, güldüm, onu ciddiye almadım. Sonra ona çıldırmış olduğunu söyledim. Eve döndüğünde vakit epeyce geç olmuştur. Durmadan tartışıp durduk. Ama o asla kararından dönmedi, aklına koymuştu bir defa."

Yeniden yutkunduktan sonra ekledi. "Ona ertesi sabah bir not yazıp göndermemin nedeni de buydu. Bu duruma katlanamazdım. Ona istediğinin imkânsız olduğunu açıklamam gerekiyordu."

"Gerçekten imkânsız mıydı?"

"Tabii ki imkânsızdı. O sabah geldi. Söyleyeceklerimi dinlemek bile istemedi. O kadar kararlıydı ki. Israr ediyordu. Ona bunun doğru olmadığını, onu sevmediğimi, hatta ondan nefret ettiğimi..." Birden sözlerine ara vererek derin bir soluk aldı. "Hatta ona karşı sert davranmak zorunda kaldım. Böylece kavgalı ve birbirimize kızgın olarak ayrıldık... Ve şimdi... o öldü."

Poirot, kadını izliyordu. Onun sıkıntı içinde ellerini ovuşturduğunu, parmaklarının kasıldığını ve parmak eklemlerinin belirginleştiğini gördü. Bunlar iri, geniş, pençeye benzeyen, korkunç görünümlü ellerdi.

Elleri, kadının içinde bulunduğu çok güçlü duyguları ele veriyordu. Ama bu ne üzüntüydü ne de keder, hayır bu öfkeydi. Poirot bu; hayal kırıklığı yaşamış, istediğine ulaşamamış, şaşırmış bir egoistin öfkesi, diye düşündü.

"Evet, Mösyö Poirot." Kadının sesi yine kontrollü ve yumuşak bir tona bürünmüştü. "Sizce ne yapmalıyım? Bu öykümü anlatmalı mıyım, yoksa kendime mi saklamalıyım? Olan bu, ama inandırıcı olur mu bilmiyorum."

Poirot ona uzunca bir süre dikkatle baktı. Düşünüyordu.

Veronica Cray'in gerçeği söylediğine inanmıyordu, ona kalırsa bu işin içinde başka bir şeyler vardı. İşin içyüzü bambaşkaydı. Poirot olayların farklı şekilde meydana geldiği kanısındaydı.

Sonra birden anladı. Gerçek öykü anlatılanın tam tersiydi. John Christow'u asla unutamayan kadının kendisiydi. Şaşıran, hayal kırıklığı yaşayan, reddedilen, yenilgiye uğrayan kendisiydi. Ve şimdi, aynen hakkı olan avı elinden alınmış bir dişi kaplan gibi hırsla saldırıyor, korkunç öfkesini içinde saklamayı başaramıyordu. İncinen onurunu biraz olsun onarmak için öyküyü değiştirmiş, tırnaklarını çıkarmış, pençelerinin ulaşamadığı adama duyduğu dayanılmaz açlığı bastırma yoluna başvurmuştu. Veronica Cray'in istediği bir şeye sahip olamayacağını kabullenmesi olanaksızdı. İstenmemek! Onun dünyasında yenilgiye yer yoktu. Dolayısıyla öyküyü değiştirmişti.

Poirot derin bir soluk aldıktan sonra konuştu.

"Eğer bu anlattıklarınızın John Christow'un ölümüyle ilgisi varsa anlatmanız gerekiyor, ama yoksa –ki ben olduğunu sanmıyorum– o zaman bunları kendinize saklamak hakkınız."

Poirot bir yandan da bu söylediğinin onda hayal kırıklığı yaratıp yaratmadığını merak ediyordu. Onun içinde bulunduğu ruh durumunu göz önüne alarak kadının bu öykünün –tabii kendi anlattığı şekilde– bir gazetenin ön sayfasında yayımlanmasından büyük mutluluk duyacağını tahmin ediyordu. Ama kadın ona gelmişti. Neden? Acaba öyküsünün uyandırdığı etkiyi mi görmek istemişti? Onun tepkisini ölçmek mi? Yoksa bu öykünün kabul görmesinde onun katkısını sağlamak mı?

Veronica Cray, Poirot'nun bu yumuşak, çekimser cevabından hoşlanmadıysa bile bunu belli etmedi. Hemen ayağa kalktı ve uzun, manikürlü elini uzattı.

"Çok teşekkür ederim Mösyö Poirot. Söylediğiniz çok mantıklı. Size gelip danışmış olmaktan çok mutluyum. Ben... ben... birinin bunları öğrenmesi gerektiğini hissediyordum."

"Sırrınızı saklayacağımdan, güveninize layık olacağımdan emin olabilirsiniz madam."

Kadın gidince pencereyi açtı. Kadının kullandığı parfüm onu rahatsız etmişti, bundan hiç hoşlanmamıştı. Çok pahalı olabilirdi, ama aynen kişiliği gibi iç bayıltan, çok güçlü, baskın bir kokuydu.

Perdeleri kapatırken Veronica Cray'in, John Christow'u öldürmüş olup olmadığını düşünüyordu.

Kadının bütün kalbiyle John Christow'u öldürmek istediğinden emindi. Hiç şüphesiz tetiğe basmaktan sonsuz bir zevk duyacaktı, onun sendeleyip yere yıkılmasını görmek Veronica için belki de zevklerin en büyüğü olacaktı.

Ama kin ve öfkeyle dolu olmasına rağmen kadının soğukkanlı ve kurnaz bir kişiliği vardı, olayları sağduyuyla ve akılcılıkla değerlendirecek sağlam bir zekâ. Veronica Cray her ne kadar John Christow'u öldürmek istese de onun bu riski göze alacağından şüpheliydi.

23. BÖLÜM

Ön soruşturma bitmişti. Bu aslında tamamen bir formaliteden ibaretti. Ve bu durum daha önceden uyarılmış olmalarına rağmen, katılanların yaklaşık tamamında düş kırıklığı yarattı.

Resmi soruşturma polisin isteği üzerine iki hafta sonraya ertelendi.

Gerda Londra'dan ablası Bayan Patterson'ın kiraladığı özel bir arabayla gelmişti. Üzerinde siyah bir elbise ve uyumsuz bir şapka vardı. Şaşkın ve sinirli görünüyordu.

Tam geri dönmek için arabaya binecekken kendisine doğru gelen Lady Angkatell'i görünce onunla konuşabilmek için arabanın önünde bekledi.

"Nasılsın sevgili Gerda? Umarım uyuyabiliyorsundur? Soruşturma umduğumuz gibi geçti değil mi? Bizimle Hollow Malikânesi'nde kalmadığın için çok üzgünüm ama bunun senin için ne kadar acı olabileceğini de anlamıyor değilim."

Bayan Patterson takdim etmemiş olduğu için kız kardeşine sitemle bakarken güçlü bir ses tonuyla araya girdi.

"Bu Miss Collins'in fikriydi, yani aynı arabayla geri dönmek. Gerçi pahalı ama buna değdi."

"Ooo, evet, haklısınız."

Bayan Patterson sesini alçalttı. "Gerda'yla çocukları doğruca Bexhill'e götürmeyi düşünüyorum. Şu anda tek ihtiyacı biraz dinlenmek ve sessizlik. Ah şu gazeteciler, ne kadar rahatsız ettiklerini bilemezsiniz. Adeta Harley Caddesi'ne kamp kurdular."

O sırada biri deklanşöre bastı. Bayan Patterson hemen kız kardeşini kolundan çekerek arabaya soktu ve uzaklaştılar.

Geride kalanlar Gerda'nın o uyumsuz şapkasının kenarından yüzünü ancak bir an için, şöyle böyle görebilmişlerdi. Bu boş, yitik bir ifadeydi, kadın o anda aynen yarım akıllı bir çocuk gibi görünüyordu.

Midge Hardcastle mırıldandı. "Zavallı kadın!"

Edward hiddetle söylendi. "Herkes bu John Christow denen adama neden hayrandı ki? Bu zavallı kadın bile çok üzgün ve kalbi kırık görünüyor."

Midge, "Kadının tüm yaşamı oydu, ona tapardı," dedi.

"Ama neden? Adam egoistin biriydi, gerçi hoşsohbet, yakışıklı biri olabilir ama..." Birden sustu. Biraz sonra Midge'e dönerek, "Sen Christow hakkında ne düşünüyordun Midge?" diye sordu.

Ben mi, diye düşündü Midge, bir süre sonra verdiği cevapsa kendini bile şaşırtmıştı. "Sanırım ona saygı duyuyordum."

"Saygı mı? Neden?"

"Şey... Sanırım mesleğinde çok iyi olduğu için."

"Demek onu yalnızca bir doktor olarak görüyordun?"

"Evet."

Daha fazlasını konuşmaya zamanları olmadı. Henrietta, Midge'i de yanına alıp arabasıyla Londra'ya dönecekti. Edward ise öğle yemeği için Hollow Malikânesi'ne döndükten sonra akşamüstü David'le birlikte trenle oradan ayrılacaktı. Edward, Midge'e ara sıra da Ainswick'e uğramayı unutmamasını söyledi. Midge bundan

mutluluk duyacağını ancak ne yazık ki günde bir saatten fazla izni olmadığını belirtti.

Edward her zamanki hoş gülümsemesiyle, "Ama bu özel bir durum," dedi. "Hiç şüphesiz anlayış göstereceklerdir."

Sonra Henrietta'ya döndü. "Seni telefonla arayacağım Henrietta."

"Evet, beklerim Edward. Ama genelde dışarıda oluyorum."

"Dışarıda mı?"

Henrietta onu göz ucuyla, muzipçe süzdü. "Üzgünüm. Sanırım benim evde oturup, can sıkıntısından bunalmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Edward ağır ağır, "Artık seni hiç anlayamıyorum Henrietta," dedi. "O kadar değiştin ki."

Henrietta'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra hiç beklenmedik bir şekilde, "Ah, sevgili Edward," diyerek, genç adamın koluna sevgiyle dokundu.

Sonra Lady Angkatell'e döndü. "İstersem buraya sizi ziyarete yine gelebilir miyim Lucy?"

"Elbette sevgili Henrietta, ne zaman istersen. Zaten on beş gün sonra ikinci bir soruşturma daha olacak."

Henrietta meydanda, arabayı park ettiği yere doğru ilerledi. Hem kendi hem de Midge'in eşyalarını önceden arabanın bagajına yerleştirmişlerdi.

Arabaya binip hareket ettiler.

Dik uzun rampayı tırmanıp, yüksek yamaçtaki yola ulaştılar. Aşağılarında kahverengi ve sarı tonlardaki sonbahar yaprakları, solgun sonbahar gününün serin nemli havasında parlıyorlardı.

Midge birden, "Buradan hatta Lucy'den uzaklaştığım için o kadar mutluyum ki," dedi. Her ne kadar tatlı bir insan olsa da bazen beni ürpertiyor."

Henrietta tüm dikkatini küçük dikiz aynasına vermişti. Gözlerini aynadan ayırmadan, kayıtsızca mırıldandı. "Lucy'nin renkli bir kişiliği var, her şeyi gereğinden fazla abartır, cinayeti bile."

"Biliyor musun, günün birinde bir cinayete karışacağım asla aklıma gelmezdi."

"Neden gelsin? Kimin aklına gelirdi ki? Ancak bilmecelerde, gazete sütunlarında ya da bir kitabın sayfaları arasında rastlanacak bir durummuş gibi düşünüyorsun. Ama başa gelince..."

Sustu, cümleyi tamamlayan Midge oldu. "İnsanı ürkütüyor."

"Senin ürkmene hiç gerek yok. Sen bu işin tamamen dışındasın. Hatta belki de aramızda bir tek sen bu haldesin."

Midge, "Şimdi artık hepimiz dışındayız," dedi. "Artık uzaktayız, dışındayız her şeyin."

Henrietta mırıldandı. "Acaba... öyle miyiz?"

Yeniden dikkatle dikiz aynasına baktı. Ve birden gaz pedalına yüklendi. Araba sarsıldı. Henrietta sürat göstergesine baktı. 80 km hızla gidiyorlardı. Bir an sonra ibre 90 km'ye yükseldi.

Midge, Henrietta'yı profilden izliyordu. Sorumsuzca araba kullanmak Henrietta'ya göre bir şey değildi. Süratten hoşlandığı kesindi ama bu virajlı yol o andaki hızlarına uygun değildi. Henrietta'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Arkana baksana Midge. Gelen arabayı görüyor musun?"

"Evet?"

"O bir Ventnor 10. Bunlar kullanışlı, küçük arabalar, yakıt tüketimleri çok düşük, yol tutuşları iyi ama hızları düşük."

"Öyle mi?"

Henrietta'nın arabalara ve performanslarına bu denli ilgi duyması ilginçti.

"Biraz önce de söylediğim gibi bunlar çok hız yapan arabalar değil Midge, ama bu hızla gitmemize rağmen aramızdaki mesafeyi korumayı başarıyor."

Midge şaşkınlık içinde, boş gözlerle ona bakıyordu.

"Yani sen..."

Henrietta başıyla onayladı.

"Evet Midge. Bu bir polis arabası, onlar sıradan arabalardan çok daha fazla güçlendirilmiş özel motorlar kullanıyorlar."

"Yani sence bizi izliyorlar mı?"

"Bu çok açık değil mi?"

Midge irkildi. "Henrietta, sen şu ikinci tabanca konusuna bir anlam verebiliyor musun?"

"Hayır, ama bu Gerda'yı temize çıkarıyor. Bunun dışında bir anlamı yok, olayı hiçbir şekilde aydınlatmıyor."

"Öyle de, ya cinayet işlenen tabanca da Henry'nin koleksiyonundan alındıysa..."

"Oradan alındığını bilmiyoruz ki. Unutma, o tabanca henüz bulunmadı."

"Evet, bu doğru. Ama katil dışarıdan biri de olabilir. Benim John'u kimin öldürmüş olabileceğinden şüphelendiğimi biliyor musun Henrietta?... O kadından."

"Kim? Veronica Cray mi?"

"Evet."

Henrietta cevap vermedi. Gözlerini yola dikmiş, dikkatle arabayı kullanıyordu.

Midge ısrarını sürdürdü. Henrietta ağır ağır, "Evet, olabilir," dedi.

"O halde sen de..."

"İnsanın, her şeyin kendi düşünceleri doğrultusunda olmasını beklemesi hiç doğru değil. Tabii bu en iyi çözüm hepimizi temize çıkarır."

"Bizi mi? Ama..."

"Hepimiz bu işin içindeyiz... hepimiz. Hatta sen bile Midge. Tatlım tabii ki John'u öldürenin sen olabileceğini düşünmek için bir neden bulmaları çok zor, senin olman çok çok uzak bir olasılık. Elbette ki katilin Veronica olması çok *hoşuma* giderdi. Hiçbir şey beni, onu sanık sandalyesinde görmek kadar mutlu edemez."

Midge dönüp, onu anlamlı bakışlarla süzdü. "Doğru söyle Henrietta, bütün bu olanlar seni kindar biri mi yaptı?"

"Yani..." Henrietta bir an durup düşündü. "John'u sevdiğim için mi?"

"Evet."

Henrietta konuşurken Midge, bu çıplak gerçeğin belki de ilk kez dile getirilmiş olmasından kaynaklanan hafif bir şok hissetti. Hepsi bunu biliyordu. Lucy, Henry, Midge, hatta Edward bile. Hepsi Henrietta'nın John'u sevdiğinin bilincindeydiler, o ana kadar hiç kimse ima ötesinde bunu yüksek sesle dile getirmemişti.

Henrietta düşünüyor olmalıydı. Kısa bir sessizlik oldu. Biraz sonra dalgın, düşünceli bir ses tonuyla cevap verdi. "Ne hissettiğimi sana açıklamam olanaksız Midge. Belki de bunu ben de bilemiyorum."

O sırada Albert Köprüsü'nden geçiyorlardı.

Henrietta, "Midge, haydi benimle stüdyoma gel," dedi. "Birer çay içeriz, sonra seni işyerine bırakırım."

"Peki Henrietta, olur."

Londra'ya vardıklarında güneş batmak üzereydi. Arabayı stüdyonun kapısına park ettiler. Henrietta anahtarıyla kapıyı açıp, içeri girdi ve ışığı açtı.

"Çok serin," dedi. "Gazlı şömineyi yaksak iyi olacak. Ah, Tanrım, buraya gelirken kibrit almam gerekiyordu."

"Çakmak işe yaramaz mı?"

"Çakmağım pek iyi değil, ayrıca gazlı şömineyi çakmakla yakmak da çok zor. Sen lütfen kendini evinde gibi hisset, rahatına bak. Köşede kibrit satan yaşlı, kör bir adam var. Genellikle kibritlerimi ondan alırım. Birkaç dakika içinde alıp dönmüş olurum."

Stüdyoda yalnız kalan Midge, Henrietta'nın çalışmalarının arasında dolanıp, onları gözden geçirdi. Boş stüdyoyu tahta ve bronz tasarımlarla paylaşmak insanı ister istemez ürkütüyordu.

Bronzdan yapılmış elmacıkkemikleri belirgin bir şekilde çıkık, teneke şapkalı büstün büyük olasılıkla bir Kızıl Ordu askeri olduğunu düşündü. Lastiği andıran alüminyum şeritlerin iç içe geçtiği havalı tasarım da oldukça ilginçti. Bunun dışında pembe granitten oyulmuş büyük bir kurbağa vardı. Stüdyonun en arka kısmındaki tahtadan oyulmuş, doğal ölçülerdeki bir heykel ise özellikle dikkatini çekti.

Henrietta'nın kilitte dönen anahtarının sesini duyduğunda büyülenmiş gibi o heykele bakıyordu. Henrietta soluk soluğa içeri girdi.

Midge hemen ona bakarak sordu.

"Bu nedir Henrietta? Çok ürkütücü."

"O mu? O tapan insan heykeli! Uluslararası sergiye gidecek."

"İnsanı ürkütüyor."

Şöminenin önünde diz çökmüş olan Henrietta başını yana doğru çevirerek cevap verdi. "Bunu söylemen ilginç. Neden onu ürkütücü buldun?"

"Sanırım... yüzü olmadığı için."

"Bunda kesinlikle haklısın Midge."

"Ama çok güzel olduğunu söylemeliyim Henrietta."

"Malzeme çok iyi, onu kusursuz bir armut ağacı gövdesinden yaptım."

Henrietta doğruldu. Büyük sırt çantasını ve kürkünü divanın üstüne bıraktı, aldığı birkaç kutu kibriti masanın üstüne koydu.

Midge onun yüzündeki ifadeye şaşırmıştı, Henrietta'nın yüzünde birden tanımlamaz bir sevinç, bir rahatlama belirmişti.

"Şimdi çay zamanı," diyen Henrietta'nın ses tonunda da Midge'in biraz önce onun yüzünde gördüğü aynı sevinçli ifade vardı.

Bu aslında tuhaf bir durumdu, ama Midge masanın üzerindeki iki kutu kibriti görünce bir an bu şaşkınlığını unuttu.

"Veronica Cray'in aldığı kibritleri anımsıyorsun, değil mi?"

"Lucy'nin altı kutu birden alması için ısrar etmesini mi? Evet."

"Acaba evinde zaten kibrit olup olmadığını araştırdılar mı?"

"Hiç şüphesiz polis araştırmıştır. Bu konuda çok dikkatliler."

Henrietta'nın yüzünde zafer mutluluğunu andıran bir gülümseme belirdi. Midge'in kafası karışmıştı, ama biraz tedirginlik de hissediyordu.

Acaba Henrietta gerçekten John'a âşık mıydı? Acaba? Ama hayır, herhalde değildi, diye düşünüyordu.

Ancak bunları düşünürken birden aklına gelen bir şeyle hafifçe ürperdi. Edward artık daha fazla beklemez...

Bu düşüncenin onu rahatsız etmesi tuhaf hatta ayıptı. Ne de olsa onun tek isteği Edward'ın mutlu olmasıydı. Yoksa Edward'ı kendisi için düşünmesi bile olanaksızdı. O Edward için her zaman 'Küçük Midge' olacaktı. Asla daha fazlası olmayacaktı. Hiçbir zaman sevdiği kadın olmayacaktı. O Midge'i asla bir kadın olarak görmeyecekti.

Edward, ne yazık ki, oldukça sadık ve vefalı bir insandı. Vefalı insanlar sonuçta daima isteklerine ulaşırlardı.

Edward ve Henrietta Ainswick'te... Bu hikâyenin sonu bu olacaktı. Daha sonrasında da ikisi mutlu bir yaşam sürdüreceklerdi.

Bunu açıkça görebiliyordu.

"Bu cinayet konusunu artık daha fazla kafana takma Midge. Rahatla. Daha sonra çıkıp birlikte hafif bir akşam yemeği yiyelim mi?"

Midge hemen evine dönmesi gerektiğini belirterek bu daveti reddetti. Yapacağı işleri vardı, birkaç mektup yazması gerekiyordu. Hatta çayını bitirir bitirmez gitmesi en doğrusu olacaktı.

"Peki o zaman, seni evine bırakayım."

"Taksi çağırabiliriz."

"Saçmalama. Nasıl olsa aşağıda bekleyen bir araba var. Taksiye hiç gerek yok."

Dışarısı serindi. Evin önündeki dar yolun sonuna ulaştıklarında Henrietta yan tarafta karanlıkların içinden hareketlenen bir arabayı işaret etti.

"Bak yine bir Ventnor 10. Gölgemiz. Göreceksin bak. Bizi izleyecek."

"Ne sevimsiz bir durum bu."

"Öyle mi dersin? Bence hiç değil."

Henrietta, Midge'i evine bırakıp, tekrar kendi sokağına döndü ve arabasını garaja park etti.

Sonra yeniden stüdyosuna gitti.

Birkaç dakika kadar şöminenin başında durup, dalgın bir şekilde parmağıyla şöminenin mermerini tıklattı. Sonra iç çekerek kendi kendine mırıldandı. "Neyse... artık çalışmalıyım. Zaman kaybetmemem gerek."

Tüvit tayyörünü çıkarıp tulumunu giydi.

Bir buçuk saat kadar sonra biraz geriye çekilerek çalışmasına baktı. Yanağında kil parçaları vardı, saçı darmadağın olmuştu. Ama yaptığı modeli beğeniyle izledi. Bu kaba hatlarıyla bir at figürüydü.

Kil parçaları büyük, düzensiz topaklar halinde birbirine eklenmişti. Bu atı bir süvari birliğinin albayı görse hiç kuşkusuz adama o anda inme gelebilirdi, kanlı canlı bir attan öylesine farklıydı ki, ne taya benziyordu ne kısrağa. Henrietta'nın İrlandalı avcı ataları da bunu görseler şok geçirebilirlerdi. Ama her şeye rağmen bu bir attı, soyut bir at tasarımı.

Henrietta, Müfettiş Grange'ın bunu görünce ne düşüneceğini merak ediyordu. Onun yüzünün alacağı hali gözünde canlandırınca dudakları keyifle hafifçe aralandı ve gülümsedi.

24. BÖLÜM

Edward Angkatell, Shaftesbury Bulvarı'ndaki trafik keşmekeşinin tam ortasında duruyordu. Tereddüt içindeydi. Üzerindeki tabelada yaldızlı harflerle, "Madam Alfrege" yazan mağazaya girmenin düşüncesi bile onu tedirgin ediyordu.

Anlaşılması güç birtakım içgüdülerin etkisiyle Midge'e telefon edip, onu öğle yemeğine çağırmıştı. Hollow Malikânesi'nde tesadüfen tanık olduğu telefon görüşmesi onu çok rahatsız etmişti, hatta daha da ötesi, şok etkisi yaratmıştı. Midge'in sesinde öylesine bir hüzün, öylesine bir bağımlılık, boyun eğme hissetmişti ki bu tüm duygularını altüst etmişti.

Özgür, neşeli ve sözünü sakınmayan bir genç kız olan Midge'in bu davranışı kabullenmek durumunda kalıp, benimsemesi... Telefonun diğer ucundaki kabalığa ve aşağılamalara boyun eğmesi... Bu yanlıştı... kesinlikle yanlıştı. Ve sonra, ona kaygısını belirttiğinde, Midge açıkça, bir an bile tereddüt etmeden çıplak gerçeği yüzüne vurmuş; yaşamak için çalışmak gerektiğini, iş bulmanın kolay olmadığını, bir işte tutunabilmenin verilen görevleri yapmaktan çok daha zor olduğunu belirtmişti.

Edward o zamana kadar kadınların büyük bir çoğunluğunun çalışıyor olması üzerinde hemen hemen hiç düşünmemişti. Zaten

düşünmüş olsa da, hiç kuşkusuz onların çalışma nedenleri olarak, "işlerini" sevmelerini görecekti. Bunun onlara bağımsız olduklarını ve yaşamlarını kendi istedikleri gibi düzenleyebileceklerini hissettirdiğini düşünecekti.

Sabahın dokuzundan akşamın altısına kadar aralıksız olarak ancak öğlen o da bir saatlik yemek tatili yaparak çalışmak, genç kızı Edward gibi insanların özgürce yaşayabildiği dingin, eğlenceli yaşamdan ve huzurdan tamamen koparıyordu. Midge'in öğlen yemeğinden feragat etmediği takdirde bir resim galerisine uğrama şansı bile yoktu. Öğleden sonraki bir konsere gitmek, güzel bir yaz gününde arabayla şehir dışına çıkmak, uzak bir restoranda keyifli bir öğlen yemeği yeme gibi şansları hemen hemen hiç yoktu. Bunun yerine şehir dışı gezilerini cumartesi öğleden sonraları ve pazarla sınırlandırması, öğlen yemeklerini ise kalabalık bir lokantada ya da büfede yemesi gerekiyordu. Bu Edward için yeni ve hiç hoşuna gitmeyen bir keşifti. Midge'i aslında çok seviyordu. Küçük Midge –cici kız– ne zaman onu düşünse aklına gelen buydu. Tatillerde Ainswick'e gelen ürkek, iri gözlü, başlangıçta tutuk ama sonradan açılıp, coşku ve sevgiyle dolan küçük kız.

Edward'ın geçmişte yaşama ve günümüzdeki her şeye şüpheyle bakma eğilimi, onun Midge'in yaşamını kendi kazanan bir ergen olduğunu algılamasını geciktirmişti.

O akşam Hollow Malikânesi'nde, Henrietta'nın o soğuk ve onu altüst eden darbesinin ardından perişan bir halde, titreyerek döndüğü salonda, Midge'i şöminenin önüne diz çökmüş, ateş yakmaya çalışırken gördüğünde artık onun sevgi dolu bir çocuk değil, genç bir kadın olduğunu anlamıştı. Bu onun keyfini kaçıran bir algıydı –bir an bir şeyleri yitirdiğini– Ainswick'in değerli bir parçasını kaybettiğini hissetmişti. Sonra birden kendini duygularının akışı-

na bırakıp, içinden gelen dürtüyle, "Seni Ainswick'te çok daha sık görmek isterdim Midge," demişti.

Dışarıda ay ışığında durup, bunca zamandır delicesine sevdiği, tanıdığı Henrietta'yla ilgisi bile olmayan bir Henrietta'yla konuşunca, birden paniğe kapılmıştı. Ve sonra yaşamla ilgili tüm kavramları bir anda tekrar altüst olmuştu. Küçük Midge de Ainswick'in bir parçasıydı, ama o da artık o bildiği küçük Midge değildi, cesur, hüzünlü bakışları olan tanıyamadığı bir kadın olup çıkmıştı.

O andan beri kafasının içi allak bullaktı, Midge'in mutluluğu ve rahatını hiç düşünmemiş olmaktan dolayı kendini suçlayıp durmuştu. Madam Alfrege'in dükkânındaki sevimsiz işini düşünmek onu giderek daha fazla endişelendirmişti. En sonunda bu giysi mağazasını bir de kendi gözleriyle görmeye karar vermişti.

Edward elinde olmadan merakla vitrindeki ince, altın renkli kemeri olan siyah elbiseye, cafcaflı, dar ve kısa eteğe, canlı, gösterişli, renklerin hâkim olduğu, dantelli gece elbisesine baktı.

Edward'ın kadın giysileri konusunda fazla bir fikri yoktu, ama bu sergilenenlerin gerçekte kalitesiz, diğer taraftan gösterişli şeyler olduğu anlaşılıyordu. Hayır, diye düşündü, burası Midge'in çalışacağı nitelikte bir yer değil. Biri –belki de Lady Angkatell– bu konuda bir şeyler yapmalıydı.

Edward birden ürkekliğini yenerek, omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı açıp içeri girdi.

Ve aynı anda şaşkınlık içerisinde donup kaldı. İki ufak tefek, tiz sesli, platin saçlı civelek kız kabine girip çıkıp giysi deniyor, esmer bir satış elemanı onlara yardımcı olmaya çalışıyordu. Dükkânın arka tarafında ise büyük burunlu, şişman, kızıl saçlı, bed sesli ufak tefek, hırçın ve kararsız bir müşteri, giysisinde yapılmasını istediği değişiklikleri belirtiyordu. Hemen yakındaki

bir soyunma kabininden bir kadının sinirli tondaki sesi yükseldi. "Korkunç, gerçekten korkunç, bana denemem için doğru dürüst bir şey versenize!"

Kadının hırçın sesine karşılık Midge'in yumuşak tondaki mırıltısını duydu; saygılı, ikna ediciydi bu ses.

"Bu bordo elbise gerçekten çok şık. Size çok yakışacağını düşünüyorum. Denemek isterseniz..."

"İyi olmadıklarını bir bakışta anladığım şeyleri denemekle kaybedecek kadar zamanım yok. Biraz zahmete katlanın. Size kesinlikle kırmızı istemediğimi söyledim. Eğer söylediklerimi dinlemiş olsanız..."

Edward öfkeden yüzünün kızardığını hissediyordu. Midge'in elbiseyi kaptığı gibi bu küstah kadının yüzüne fırlatacağını umuyordu. Ancak genç kız bunun yerine yine saygıyla mırıldandı. "Tekrar bakayım. Yeşil olmasının bir sakıncası yok, değil mi? Yoksa oranjı mı tercih ederdiniz?"

"İğrenç, gerçekten iğrenç! Hayır, başka bir şey bakmak istemiyorum. Bu zaman kaybından başka bir şey değil..."

O sırada şişman müşteriden kendini kurtarmayı başaran Madam Alfrege, Edward'ın yanına gelerek onu meraklı bakışlarla süzdü.

Edward hemen düşüncelerinden sıyrılarak sordu. "Şey... Miss Hardcastle'la görüşebilir miyim, kendisi burada mıydı?"

Madam Alfrege'in kaşları kalktı. Ancak Edward'ın üzerindeki Savile Row'dan alındığı hemen anlaşılan giysisini fark edince, o andaki hırçınlığına göre zarif bile sayılabilecek bir gerginlikte gülümsedi.

O sırada soyunma kabininden aynı huysuz, sert tondaki ses duyuldu. "Dikkat etsene! Bu ne sakarlık! Neredeyse saç filemi yırtıyordun."

Ve Midge'in titrek tondaki sesi duyuldu. "Çok affedersiniz madam."

Ama kadın özrü kabul edecek gibi değildi.

"Beceriksiz şey, seni aptal!" Ses boğuklaşmıştı. "Bırak, ben kendim yaparım. Lütfen, kemerimi ver."

Madam Alfrege, "Miss Hardcastle biraz sonra müsait olacak," dedi. "Bir dakika bekler miydiniz?" Gülümsemesi artık anlamsızdı.

Soyunma kabininden çok sayıda alışveriş poşetiyle sarıya boyanmış saçlarıyla asık suratlı bir kadın çıktı ve doğruca hiç oyalanmadan kendini sokağa attı. Sade, siyah bir elbise giymiş olan Midge kadının çıkması için kapıyı tutmuştu. Solgun ve mutsuz görünüyordu.

Edward sözü uzatmaya gerek görmeden, "Seni yemeğe götürmeye geldim," dedi. "Hemen çıkabilir miyiz Midge?"

Midge hemen saate baktı. "Biri çeyrek geçeye kadar çıkamam."

Saat biri on geçiyordu.

Bu centilmenin etkisinde kalmış olan Madam Alfrege hemen atıldı. "İstersen çıkabilirsin Midge. *Arkadaşını* bekletme."

Midge mırıldandı. "Çok teşekkür ederim madam." Sonra Edward'a dönerek ekledi. "Bir dakikaya kalmaz gelirim." Ve dükkânın arka tarafına geçip gözden kayboldu.

Madam Alfrege'in "arkadaşın" sözcüğünü özellikle vurgulayarak söylemesi karşısında irkilen Edward çaresiz beklemeye başladı.

Madam Alrfrege ise tam onunla baş başa konuşmaya niyetlenirken kapı açıldı ve kucağında Pekinese cinsi köpeğiyle zengin görünümlü, gösterişli bir kadın içeri girdi. Madam Alfrege hemen ticari içgüdülerinin etkisiyle kadına doğru ilerledi.

O sırada paltosunu giymiş olan Midge de hazırlanmıştı. Hemen Edward'ın koluna girerek onu dükkândan çıkardı.

Edward dışarı çıkar çıkmaz, "Tanrım! Orası nasıl bir yer öyle?" diye sordu. "Perdenin arkasından o lanet kadının seninle konuşmasını duydum. Yüreğime indi. Buna nasıl katlanıyorsun, Midge? O lanet kadının kafasına o elbiseyi neden fırlatmadın?"

"Eğer öyle bir şey yapsam anında kovulurdum."

"İyi de elbiseyi kafasına fırlatmak içinden gelmedi mi?"

"Gelmez olur mu? Bazen, özellikle de yaz indiriminin son günlerinde, o sıcak yaz haftalarında, "evet madam", "hayır madam", "başka bir şey bakalım, madam" demektense her şeyi kafalarına fırlatıp, yüzlerine ne mal olduklarını, haklarında neler düşündüğümü haykırmak için kendimi zor tutuyorum. Korkarım bir gün bunu yapacağım da."

"Midge, sevgili Midge. Bu böyle gitmez, buna katlanamazsın sen."

"Sinirlenme Edward. Niye oraya geldin ki? Neden telefon etmedin?"

"Kendi gözlerimle görmek istedim. Senin için çok endişelenmiştim." Bir an susup, düşündü sonra ekledi. "Neden buna katlanıyorsun Midge, Lucy bulaşıkçısıyla bile bu kadının seninle konuştuğu gibi konuşmuyor. Senin bu kadar kabalığa, aşağılanmaya ve küstahlığa katlanman yanlış. Tanrım, Midge seni bütün bunlardan uzağa, Ainswick'e götürmeliyim. İçimden hemen bir taksi tutup, seni zorla içine atmak ve 14.15 treniyle Ainswick'e götürmek geliyor."

Midge şaşırdı, bir an olduğu yerde kalakaldı. Sözde kayıtsızlığı kayboldu. Huysuz müşterilerle ve madamın her zamankinden çok daha fazla olan azarlamalarıyla dopdolu çok zor, uzun, yorucu bir sabah geçirmişti.

Birden ani bir kızgınlıkla, "O halde neden yapmıyorsun bunu?" diye sordu. "Bir sürü taksi var." Ve artan bir öfkeyle ekledi.

"Neden sanki buraya kadar gelip, böyle şeyler söylüyorsun ki? Niçin duygularımla oynuyorsun? Bunda samimi değilsin. Sabahın köründe kalkıp buraya gelerek bana Ainswick gibi yerleri anımsatınca, yaşamın benim için daha kolay olacağını mı sanıyorsun? Yoksa burada seninle olabildiğim ve yalan da olsa beni götürmek istediğini söylediğin için sana minnettar olacağımı mı sanıyorsun? Çok hoş ve samimiyetsiz sözler bunlar. Bir tek sözcüğünü bile içtenlikle söylemiyorsun. 14.15'te Ainswick'e giden trene binip, her şeyden uzaklaşmak için canımı bile vermeye hazır olduğumun farkında değil misin? Ainswick'in *düşüncesine* bile dayanamadığımı anlayamıyor musun? Belki iyi niyetlisin Edward, ama çok zalimsin. Boş vaatlerde bulunuyorsun..."

Shaftesbury Bulvarı'nın bunaltıcı öğlen kalabalığıyla karşı karşıyaydılar. Ama birbirlerinden başka hiçbir şeyin farkında değillerdi. Kimseyi görmüyor, duymuyorlardı. Edward genç kıza aniden uykudan uyanmış biri gibi bakıyordu.

"Peki, öyleyse tamam! Hepsine lanet olsun, 14.15'te Ainswick'e geliyorsun," dedi aniden.

Bastonunu kaldırdı ve bir taksi durdurdu. Taksi kaldırımın yanında durdu. Edward kapıyı açtı ve şaşkınlık içindeki Midge'i arabaya bindirdi.

Edward şoföre, "Paddington İstasyonu," dedikten sonra kendisi de arabaya bindi.

Sessizce oturuyorlardı. Midge'in dudakları kasılmıştı. Bakışları küstah ve isyankârdı. Edward ise bakışlarını uzak bir noktaya çevirmişti.

Oxford Caddesi'nde trafik ışıklarında bekledikleri sırada Midge ters, aksi bir ifadeyle mırıldandı. "Blöfünü gördüm işte!"

"Blöf değildi ki."

Taksi birden sarsılarak hareket etti.

Ancak taksi Edgware Sokağı'ndan Cambridge Terrace'a doğru dönerken Edward kendine geldi ve gerçek yaşama döndü.

"14.15 trenine yetişemeyiz," dedi ve camı tıklatarak şoföre, "Berkeley'e gidelim," dedi.

Midge soğuk bir ses tonuyla, "Neden yetişemeyelim ki?" diye sordu. "Daha saat biri yirmi geçiyor."

Edward gülümsedi. "Küçük Midge, yanında hiçbir eşyan yok. Ne geceliğin, ne diş fırçan, ne yürüyüş pabuçların. 16.15'te bir tren daha var. Şimdi dönelim, öğle yemeğimizi yiyelim ve bunları konuşalım. Olur mu?"

Midge iç çekti.

"Nasıl istersen Edward. Hepsi bu işte. Neyse, buna da iyi yönünden bakalım. Sen heyecana kapılıp, yanlış yapacak bir insan değilsin, öyle değil mi Edward? Her şeye rağmen bu kadarı bile benim için hoş bir hayaldi."

Edward'ın elini tutarak gülümsedi. "Kaldırımda durup sana hırçın kadınlar gibi kaba saba laflar ettiğim için beni bağışla Edward. Ama biliyorsun işte, sen de bazen insanı çok sinirlendirebiliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Yan yana mutluluk içinde Berkeley Restoranı'na girdiler. Pencerenin kenarındaki bir masaya oturup, zengin, mükemmel bir öğlen yemeği yediler.

Tavukları biterken Midge iç çekerek ayağa kalktı.

"Acele etmeliyim. Zamanım doldu."

"Bugün burada benimle biraz daha kalman için, seninle gelip, mağazadaki giysilerin yarısını satın almam gerekse bile bunu yaparım."

"Sevgili Edward, gerçekten çok tatlısın."

Tatlı olarak Krep Suzet yediler. Ardından garson kahvelerini getirdi. Edward kahvesinin şekerini kaşığıyla karıştırırken, nazikçe, "Ainswick'i gerçekten seviyor musun Midge?" diye sordu.

"Ainswick'ten bahsetmemiz şart mı? 14.15 trenine binmemiş olmayı hazmettim, 16.15'in lafı bile olamayacağının bilincindeyim, ne olur artık bunu üsteleme."

Edward gülümsedi.

"Zaten 16.15'e yetişmek gibi bir niyetim yok ki. Ama senin Ainswick'e gelmeni istiyorum Midge. Sana Ainswick'te yaşamanı öneriyorum. Tabii bana katlanabilirsen."

Midge kahve fincanının üstünden ona hayretle baktı. Fincanı elinin titremesini zorlukla engelleyerek masanın üstüne koymayı başardı.

"Bu öneri ne anlama geliyor Edward?"

"Benimle evlenmeni istiyorum Midge. Sana evlenme teklif ediyorum. Romantik bir insan olmadığımı biliyorum. Sıradan, yavan bir insanım, hiçbir şeyi doğru dürüst yapamam, elimden hemen hiçbir şey gelmez, bunun bilincindeyim. Kitaplar okur, pipomu içer, boş boş dolaşırım. Yakışıklı, cazip bir erkek değilim, ama birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz ve... ve Ainswick'in de boşluğu dolduracak bir etken olacağını sanıyorum. Ainswick'te mutlu olacağın kanısındayım Midge. Benimle geliyor musun?"

Midge şaşkınlıktan bir iki kez yutkunduktan sonra, "Ama ben... Henrietta..." dedi fakat cümlesini tamamlayamadı.

"Evet. Henrietta'ya üç defa evlenme teklif ettim, her seferinde de reddetti." Edward'ın sesi sakin ve duygusuzdu. "Henrietta neyi istemediğini çok iyi biliyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Edward, "Evet Midge, teklifine ne diyorsun?" diye sordu.

Midge başını kaldırıp ona baktı. Sanki dili tutulmuştu. Biraz sonra kesik kesik cevap verdi. "Bu olağanüstü bir şey Edward... Berkeley gibi bir restoranda insana bir tabak içinde cennetin sunulması..."

Edward'ın yüzü aydınlandı. Midge'in eline dokundu. "Tabakta sunulan cennet. Demek Ainswick'i cennet olarak görüyorsun? Çok mutluyum Midge."

Mutluluk içinde oturdular. Edward hesabı ödedi ve çok dolgun bir bahşiş bıraktı. Restoran yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı.

Midge derin bir soluk alıp kendini toparlayarak, "Artık kalkalım mı?" dedi. "Sanırım Madam Alfrege'i görmem gerekiyor. Ne de olsa beni bekliyordur. Öyle haber vermeden gitmek olmaz."

"Evet, gidelim. Bence de oraya uğrayıp, ayrıldığını mı belirtirsin, yoksa istifa mı edersin, bilmem ama her ne gerekiyorsa onu yapmalısın. Artık orada çalışmamalısın. Bunu istemiyorum. Ama bence önce Bond Caddesi'ne gidip yüzük satan mağazalardan birine uğramalıyız."

"Yüzük mü?"

"Âdet öyle değil midir?"

Midge güldü.

Kuyumcu dükkânının loş ışığında Midge ve Edward, parlak nişan yüzükleriyle dolu tepsiye eğilmiş, seçim yapmaya çalışırken tezgâhtar onları nazikçe izliyordu.

Edward kadifeyle kaplı tepsiyi geriye iterek, "Zümrüt olmasın," dedi.

Yeşil tüvit tayyörüyle Henrietta... Yeşim taşını anımsatan tuvaletliyle Henrietta...

Midge'in kalbine bir hançer saplanmıştı sanki.

Edward'a, "Benimkini de sen seç," dedi.

Genç adam tepsilerin üstüne doğru eğildi. Pırlanta bir tek taş aldı. Gerçi taş çok büyük değildi ama kesimi, rengi ve pırıltısı kusursuzdu.

"Bu hoşuma gitti," dedi Edward.

Midge başıyla onayladı.

Edward'ın bu kararlı ve titiz tavırlarından hoşlanıyordu. Edward ve satıcı uzaklaşırken Midge yüzüğü parmağına geçirdi.

Edward üç yüz kırk iki sterlinlik bir çek yazdı ve gülümseyerek yeniden Midge'in yanına döndü.

"Evet canım," dedi. Şimdi git ve Madam Alfrege'e içinden geleni söyle."

25. BÖLÜM

"Ah tatlım, beni o kadar mutlu ettiniz ki!"

Lady Angkatell narin, beyaz ellerinden birini Edward'ın, birini de Midge'in elinin üstüne koydu.

"En doğrusunu yaptın Edward," dedi. "Onu o korkunç dükkândan çıkarıp, doğruca buraya getirmen çok iyi oldu. Düğününüzü burada yapacağız tabii ki. Biliyorsun St. George Kilisesi yalnızca 5 km ötede, gerçi ormandan gidersen yalnızca 2 km, ama evlenmeye de ormandan geçerek gidilmez tabii. Gerçi bizim papaz her sonbaharda soğuk alıp hastalanır ama, neyse ki yardımcısı da en az onun kadar iyi. İlahilere çok yakışan, buğulu bir sesi var, böylece her şey çok etkileyici, çok daha anlamlı oluyor, neyi kastettiğimi anlatabildim, değil mi? Biri burnundan konuşup dua ederken, saygı içinde durup dinlemek hiç de kolay değil."

Midge bunun gerçekten de tam Lucy'ye yakışır bir merasim olacağını düşünüyordu. Gülsün mü, ağlasın mı bilemiyordu. İçinden hem gülmek hem de ağlamak geliyordu.

Yine de, "Düğünümün burada olması beni de çok mutlu edecek Lucy," dedi.

"O zaman sorun yok tatlım. Gelinliğin beyaz satenden olması iyi olabilir, diye düşünüyorum, fildişi kaplı bir de dua kitabı, buket hoş değil. Tabii nedimelerin de olacak, değil mi?"

"Hayır, hayir, tantana istemiyorum Lucy. Sade bir tören yeterli."

"Ne demek istediğini anlıyorum tatlım. Sanırım haklısın da. Sonbaharda yapılan düğünlerde neredeyse her zaman krizantem kullanılır, ayrıca her zaman krizantemin çok sönük, sıradan kaldığını düşünmüşümdür. Bunun dışında insan yeterince zaman harcayıp nedimeleri dikkatle seçmezse, hiçbir şey istediği gibi olmuyor. Nedense her zaman biri çok sıradan olur ve düğünün bütün havasını bozar, genellikle de bu damadın kız kardeşidir ve nedime olarak seçilmesi engellenemez. Ama tabii..." diye ekledi Lady Angkatell mutlulukla, "Edward'ın kız kardeşi yok."

Edward gülümsedi. "Sanırım bu lehimde bir puan."

"Düğünleri en çok berbat eden de çocuklar aslında," diye ekledi Lady Angkatell coşkuyla. Yine aklına ne gelirse söylüyordu. "Herkes, 'Ah canım, ne tatlı,' der ama bana sorarsanız tam bir *sıkıntı*. Ya gelinin kuyruğuna basarlar, ya anne diye ağlarlar ya da genellikle hastalanırlar. Hep gelinin, arkasındaki kuyruğunu tutan kişiden emin olmadan nasıl koridordan geçip papaza doğru yürüyebileceğini merak etmişimdir?"

"Yo, yo, arkamda birinin olmasına hiç gerek yok. Kuyruklu bir gelinliğe de. Bir etek, bir ceket giyerim, bu da yeter."

"Aaa, işte bu olmaz Midge, dul bir bayan gibi evlenemezsin. Beyaz saten gelinlik giymelisin, tabii senin Madam Alfrege'den *olmamak* şartıyla."

Bunu Edward da onayladı.

"Kesinlikle Madam Alfrege'den olmamalı."

Lucy Angkatell, "Ben seni Mireille'e götüreceğim," dedi.

"Ama sevgili Lucy, benim gücüm Mireille'e yetmez."

"Saçmalama Midge. Çeyizin, Henry ile benden, bundan mutluluk duyacağız. Hem tabii ki seni damada Henry verecek," deyip başka konuya atladı. "Umarım pantolonunun beli sıkmaz Henry. Son düğüne gitmemizin üstünden yaklaşık iki yıl geçti. Ben de..."

Lady Angkatell sözlerine ara verip gözlerini kapadı.

"Evet Lucy?" dedi Henry.

"Mavi elbisemi giyerim," dedi Lucy kararlılıkla. "Bu arada Edward, sanırım yakın arkadaşlarından birinin sağdıcın olması gerekecek ya da David'in. Bunun David'e iyi geleceği kanısındayım. Bu ona bir sorumluluk yükler, hepimizin onu benimsediğini ve sevdiğini gösterir. Sanırım bu David için çok önemli olmalı. Onun durumu çok moral bozucu olmalı, insanın akıllı, entelektüel olduğunu hissetmesi ama bunun karşılığında kimsenin onu pek sevmediğini bilmesi. Ama yine de onun sağdıç olması bir risk. Büyük olasılıkla yüzüğü kaybeder ya da son dakikada düşürür. Bunun da Edward'ı çok üzeceği kanısındayım. Neyse, cinayet sırasında Hollow Malikânesi'nde olanların yeniden bir araya gelmesi iyi olacak."

Midge kendini tutamayarak, "Lady Angkatell bu sonbaharki cinayet için dostlarını davet eder," diye mırıldandı.

Lucy dalgın bir şekilde, "Evet," dedi. "Sanırım kulağa böyle geliyor. Av partisi. Eğer senin aklına geldiyse, başkalarının da gelecektir."

Midge hafifçe ürperdi. "Neyse ki artık o olay kapandı."

"Keşke kapanmış olsaydı! Hiçbir şey bitmedi, yalnızca soruşturma ertelendi. Şu sevimli Müfettiş Grange her tarafa adam yerleştirdi, koruluğu, her çalılığın dibini didik didik araştırıyor, sülünleri ürkütüyorlar. En akla gelmeyen yerlerde karşına çıkıveriyorlar."

"Peki, ne arıyorlar?" diye sordu Edward. "John Christow'un öldürüldüğü tabancayı mı?"

"Sanırım öyle. Hatta arama emriyle gelip, evin içini bile didik didik ettiler. Gerçi müfettiş binlerce defa özür diledi, çok mahcuptu ama ben ona bunun sakıncası olmadığını, hatta memnun olacağımızı söyledim. Gerçekten çok ilginçti. Kesinlikle evi kıyı bucak araştırdılar, her yere, ama her yere baktılar. Peşlerine takıldım, akıllarına gelmeyen birkaç yeri de ben gösterdim. Ama hiçbir şey bulamadılar. Zavallı Müfettiş Grange, bu yüzden çok üzülüyor, durmadan posbıyıklarını çekiştirip duruyor. Karısı adama bu kadar sıkıntılıyken vitamin yüklü besleyici gıdalar vermeli, ama içimden bir ses kadının lezzetli, besleyici yemekler yapmaktansa muşambaları parlatmaya önem veren bir kadın olduğunu söylüyor. Neyse, yemekten bahsedince aklıma geldi. Gidip hemen Bayan Medway'i görmeliyim. Bu hizmetçilerin polisten çekinmeleri de ayrı bir dert. Ayrıca dün akşam yemekte yediğimiz peynirli sufle berbattı. Sufle ve makarna her zaman mutfaktaki kişinin aklının başında olup olmadığının göstergesidir. Eğer Gudgeon onları bir arada tutmayı başaramazsa, bu durumda en az yarısının burayı terk edeceğinden eminim. Sahi, siz ikiniz, neden şöyle güzel bir yürüyüş yapıp, bu arada polise de tabancayı bulmakta yardımcı olmuyorsunuz?"

Hercule Poirot kestane ağaçlarının gerisinde havuzu gören bankta oturuyordu. Lady Angkatell tüm içtenliğiyle dilediği zaman dilediği yerde dolaşabileceğini söyleyene dek asla başka birinin arazisine izinsiz girmek gibi bir girişimi olmamıştı. O sırada da orada oturmuş, Lady Angkatell'in bu inceliğini düşünüyordu.

Zaman zaman ağaçların arasından kırılan dalların çatırtıları duyuluyor ve aşağıda kestane fidanlarının arasında araştırma yapan polislerden birinin gövdesi görünüyordu.

Birden anayoldan patikaya sapan Henrietta göründü. Poirot'yu görünce bir an duraksadı, sonra gelip onun yanına oturdu.

"Günaydın Mösyö Poirot. Ben de size uğramıştım. Tabii evde yoktunuz. Bu halinizle çok görkemli görünüyorsunuz. Avı mı izliyordunuz? Müfettiş gerçekten çok aktif. Ne arıyorlar, tabancayı mı?"

"Evet Miss Savernake."

"Sizce bulabilecekler mi?"

"Sanırım evet. Hem de çok yakında diyebilirim."

Genç kadın, Poirot'ya ilgiyle baktı. "Öyleyse tabancanın nerede olduğu hakkında bir fikriniz var?"

"Hayır. Ama çok yakında bulunacağını sanıyorum. Artık zamanı geldi."

"Çok tuhaf şeyler söylüyorsunuz Mösyö Poirot. "

"Burada da tuhaf şeyler oluyor. Londra'dan çok çabuk döndünüz matmazel."

Genç kadının yüz ifadesi sertleşti. Hafifçe, acı acı güldü.

"Katil daima cinayet yerine döner, değil mi? Bu çok eski bir inanış, değil mi? Demek siz bunu benim yaptığımı düşünüyorsunuz? Demek yapmadığımı, hiç kimseyi öldüremeyeceğimi söylediğim zaman bana inanmadınız."

Poirot hemen cevap vermedi. Biraz düşündükten sonra, "Başından beri bu cinayet bana ya çok basit ya da çok karmaşık görünüyordu," dedi ve devam etti. "O kadar basitti ki, insan bunun basitliğine inanamıyordu. Basitlik matmazel, bazen çok yanıltıcı olabilir ya da entrika ve dâhice buluşları olan, keskin zekâlı biriyle karşı karşıyaydık. Ne zaman gerçeğe biraz olsun yaklaşsak, karşımıza bizi gerçekten uzaklaştıran bir ipucu çıkarılıyor. Bu da bizi hiçe, boşluğa sürüklüyor. Her hamleden ellerimiz boş çıkıyoruz. Bu gö-

rünürdeki anlamsızlık, bu bitmeyen yalınlık gerçek olamaz, bu yapay bir durum, planlanmış. Çok becerikli, zeki ve kurnaz biri ipleri eline almış, bizi oynatıyor. Her an karşımızda, bize karşı kurnazca planlar tasarlıyor ve bunu başarıyor da."

"Neyse, demek bunun benimle bir ilgisi yok?"

"Ben de tam bizimle kedi fare oyunu oynayanın yaratıcı bir zekâ olduğunu düşünüyordum matmazel."

"Şimdi nereye varmak istediğinizi anlıyorum."

Henrietta sustu. Dudakları acı ve sıkıntıyla büzüştü. Bir süre sonra cebinden bir kalem çıkararak beyaz boyalı bankın tahtasının üstüne rasgele, bir ağaç resmi karalamaya başladı. Bu sıradan bir ağaca benzemiyordu.

Poirot onu izliyordu. Birden kafasında bir şimşek çaktı, cinayet gecesi Hollow Malikânesi'nin oturma odasında briç masasına bakarken... ertesi sabah kameriyedeki beyaz boyalı demir masanın yanında dururken gördüğü bir reşim ve Gudgeon'a sorduğu bir soru...

"Briç masasında da bu resmi çizmiştiniz, değil mi? Bir ağaç!"

"Evet." Henrietta birden yaptığının farkına vararak başını kaldırdı. "Bu Ygdrasil, Mösyö Poirot."

"Neden buna 'Ygdrasil' adını veriyorsunuz?"

Henrietta Ygdrasil'in kökenini anlattı. "Demek siz rasgele bir şeyler çiziktirirken –doğru sözcük buydu, değil mi?– hep bu Ygdrasil resmini yaparsınız."

"Evet. Çiziktirmek ilginç bir şey, değil mi?"

"Bu banka, cumartesi akşamı briç masasına... pazar sabahı kameriyedeki masanın üstüne..."

Henrietta'nın kalemi tutan eli donup kaldı. "Kameriyedeki masanın üstüne mi?"

"Evet. Oradaki yuvarlak demir masanın üstüne."

"Ah, evet. Cumartesi öğleden sonra çizmiş olmalıyım."

"Hayır, cumartesi öğleden sonra olamaz. Gudgeon pazar sabahı on iki civarında kameriyeden bardakları alırken masanın üzerinde böyle bir çizim yoktu. Kendisine bunu sordum. Olmadığından kesinlikle emin."

"Öyleyse..." Bir an duraksadı. "Pazar günü akşamüstü yapmış olmalıyım."

Halen gülümsemeyi sürdüren Poirot başını salladı.

"Hiç sanmıyorum. Pazar günü öğleden sonra Grange'ın adamları havuz başındaydılar, cesedin fotoğrafını çekiyorlar, havuzdan tabancayı çıkarıyorlardı. Hava kararana kadar oradan ayrılmadılar. Eğer kameriyeye giren biri olsaydı görürlerdi."

Henrietta ağır ağır, "Şimdi anımsıyorum," dedi. "O gece, akşam yemeğinden epeyce sonra oraya gitmiştim."

"İnsan karanlıkta çiziktirmez Miss Savernake. Şimdi bana kameriyeye gecenin karanlığında gittiğinizi, masanın başında durup ne çizdiğinizi bile görmeden bu tuhaf ağaç resmini çiziktirdiğinizi mi söylüyorsunuz yani?"

"Size gerçeği söylüyorum. Buna inanmayabilirsiniz. Kendinizce sebepleriniz olmalı. Sizin düşünceniz neydi Mösyö Poirot?"

"Ben sizin kameriyeye pazar günü öğlen on iki ile bir arası yani Gudgeon oradan bardakları aldıktan sonra gittiğinizi düşünüyorum. O yuvarlak masanın başında durup, oraya gelen birini gözetlediniz. Ya da belki de birini bekliyordunuz. Kaleminizi çıkarıp ne yaptığınızın farkında bile olmadan oraya bu Ygdrasil resmini çizdiniz."

"Ben pazar günü dediğiniz saatte kameriyeye gitmedim. Bir süre terasta oturduktan sonra bir sepet alıp çiçek bahçesine gittim. Orada yıldızçiçeklerinin bulunduğu tarha gittim, biraz çiçek top-

ladım, ayrıca biraz da dağınık duran saraypatlarını biçime sokup bağladım. Sonra saat tam birde havuzun başına geldim. Aynı şeyi Müfettiş Grange'a verdiğim ifadede de belirttim. Asla saat birden önce, yani John vurulmadan önce havuzun yanına bile yaklaşmadım."

"Bunu siz söylüyorsunuz. Ama Ygdrasil tam tersini iddia ediyor matmazel."

"Yani sizce ben kameriyedeydim ve orada bekleyip John'u vurdum. Bunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Ya oradaydınız ve bekleyip Doktor Christow'u vurdunuz ya da Doktor Christow'u vuranı gördünüz. Ya da Ygdrasil'i bilen biri oradaydı, doktoru o vurdu, şüpheyi sizin üzerinize çekmek için özellikle o masanın üstüne Ygdrasil'i çizdi."

Henrietta ayağa kalktı. Başı dik, kendinden emin bir tavırda cevap verdi. "Siz hâlâ John Christow'u benim vurduğumu sanıyorsunuz. Onu benim vurduğumu kanıtlayabileceğinizi sanıyorsunuz. Size söyleyeceğim bir şey var: Asla bunu kanıtlayamayacaksınız. *Asla*."

"Siz benden daha zeki olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Asla kanıtlayamayacaksınız," diyen Henrietta birden arkasını dönerek, havuza doğru giden kıvrımlı patikadan inmeye başladı.

26. BÖLÜM

Müfettiş Grange, Hercule Poirot ile bir fincan çay içmek ve biraz da konuşmak için Resthaven Köşkü'ne uğramıştı.

Çay tam olarak olmasından korktuğu gibiydi; buruk, açık renkli, tipik Çin çayı.

Şu yabancılar da çaydan hiç anlamıyorlar, diye düşünüyordu Grange. Çay yapmasını hiç bilmiyorlar. Üstelik öğrenemiyorlar da. Ancak buna pek aldırmadı. Öylesine bir karamsarlık içindeydi ki artık bir başarısızlığa daha uğramak onu bir tür derin depresyona –ya da belki amansız bir umarsızlığa– sürükleyebilirdi.

"İkinci soruşturma öbür gün yapılacak ve biz hâlâ işe yarar hiçbir sonuca varamadık. Neredeyiz, ne yapıyoruz anlayamıyorum. Ne elde ettik? Hiç, kocaman bir hiç. Olduğumuz yerde sayıyoruz. Cinayetin işlendiği tabancayı da hâlâ bulamadık, buralarda bir yerde olmalı... ama nerede? Lanet bir yer burası... her taraf ağaçlarla kaplı, kilometrelerce orman. Burayı gerektiği gibi araştırmak için bir ordu gerek. Artık şu açık bir gerçek, bununla yüzleşmeliyiz; bu tabancayla *asla* bulamayacağız."

"Bulacaksınız," dedi Poirot kendinden emin bir tavırla.

"İstemekle olsa..."

"Er ya da geç, o tabancayı bulacaksınız. Ama ben çok yakında bulacağınız kanısındayım. Bir fincan çay daha almaz mıydınız?"

"Almayayım, mümkünse yalnızca sıcak su."

"Çok mu demli geldi?"

"Oh, hayır, hayır, fazla demli değil." Müfettiş gerçeği söyleyemeyeceğinin farkındaydı.

Sonuç olarak da sıkılarak saman renkli, soluk sıvıyı yudumlamak durumunda kaldı.

"Bu olay beni çileden çıkardı Mösyö Poirot, adeta aptala döndüm. O adamlara gidip ısrar edemiyorum. Yardım ediyormuş gibi görünüyorlar, ama söyledikleri her şey sizi boşuna bir arayışa sürüklüyor. Asıl olaydan uzaklaştırıyor."

"Uzaklaştırıyor mu?" diye soran Poirot'nun gözlerinde tuhaf bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Evet, bunu anlıyorum. *Uzaklaştırıyor...*"

Müfettiş sorunu açıklamayı sürdürüyordu. "Örneğin şu tabanca. Christow'un vurulması olayı, olay yeri araştırma ekibinin ve adli tabibin bulgularına göre siz gelmeden bir veya iki dakika önce olmuş. Lady Angkatell'in elinde yumurta sepeti, Miss Savernake'in elinde çiçek sepeti, Edward Angkatell'in üzerindeyse koca cepleri fişek dolu bol, spor bir avcı ceketi varmış. İçlerinden herhangi biri rahatlıkla tabancayı alıp oradan uzaklaştırmış olabilir. Havuzun çevresine saklanmamış olduğu kesin, adamlarım her taşın altını didik didik aradılar. Orada olması imkânsız."

Poirot başıyla onayladı. Müfettiş konuşmayı sürdürdü. "Suçlu olarak Gerda Christow işaret ediliyor, ama kimin tarafından? Bu

noktada da hangi ipucunun peşinden gitsem sanki buharlaşıp kayboluyor."

"O sabaha ilişkin olarak anlattıkları *öyküler* inandırıcı mı?"

"Verilen ifadelerin hepsi doğru. Miss Savernake bahçedeymiş. Lady Angkatell yumurta topluyormuş. Sir Henry'yle Edward Angkatell atış yapıyorlarmış ve ancak öğlene doğru ayrılmışlar. Sir Henry eve dönmüş, Edward Angkatell de korunun içinden yürüyerek buraya geliyormuş. Diğer genç adam da odasında kitap okuyormuş. Gerçi güzel bir günde kitap okumak için tuhaf bir yer, ama adam içedönük, asosyal bir kitap kurdu. Miss Hardcastle meyve bahçesinde kitap okuyormuş. Yapılan açıklamaların hepsi akla yakın, doğal, ayrıca incelemeye hiç gerek yok. Gudgeon saat on iki civarında havuz başındaki kameriyeden tepsi içindeki bardakları almış. O sırada evdekilerin nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını söyleyemiyor. Bununla beraber, aslında bir şekilde hepsinin aleyhinde olan bazı noktalar da yok değil."

"Sahi mi?"

"Tabii. İçlerinde en göze batan Veronica Cray. Christow'la kavga etmiş. Ona kendisinden nefret ettiğini söylemiş. Cesur bir kadın, aslında tam onu öldürebilecek biri, ama onun bunu yaptığına ilişkin en ufak bir kanıt bulamadım. Kanıt olmadığı gibi onun Hollow Malikânesi'nde Sir Henry'nin koleksiyonundan silah almış olma olasılığı da yok, ya da yok denecek kadar az. Ayrıca o gün onu havuz başına ne gelirken, ne de giderken gören var. Kaybolan tabancanın onda olmadığı da kesin."

"Demek bundan eminsiniz?"

"Ne sanıyorsunuz? Aslında bunun için yasal bir arama emri de çıkaracaktık ama buna bile gerek kalmadı. Kendisi bu konuda

çok yardımcı oldu. Tabanca kesinlikle kadının köşkünde değil, her yer didik didik arandı. Üstelik bu kadarla da kalmadık, soruşturmanın ertelenmesinin ardından Miss Savernake'le, Bayan Veronica Cray'in peşine adam taktım, onları aynen gölgeleri gibi nereye gitseler, ne yapsalar izlediler. Ayrıca Cray'in çalıştığı stüdyoya da bir adam yerleştirdik, tabancayı oraya sakladığına ilişkin bir kanıta rastlamadığımız gibi böyle bir girişimden şüphelenilecek bir şey de yapmadı."

"Peki ya Henrietta Savernake?"

"Aynı şekilde, ondan da bir şey çıkmadı. Buradan ayrıldıktan sonra doğruca Londra, Chelsea'ye gitti. O andan beri sürekli olarak bir gözümüz üstünde. Tabanca, stüdyosunda da üzerinde de yok. Stüdyosunun aranması konusunda hiçbir zorluk çıkarmadı, hatta bu onu eğlendirmiş gibiydi. Adamlarımdan biri onun tuhaf tasarımları karşısında neredeyse kafayı yiyordu. İnsanların nasıl olup da böyle şeyleri isteyebildiklerini anlamadığını söyleyip duruyor; kil topakları ve yumrulardan oluşan heykeller, pirinç ve alüminyumun tuhaf bir biçimde burularak yapıldığı şekiller, at olduğu bile anlaşılmayan bir at figürü..."

Poirot şaşırmıştı. "At mı dediniz?"

"Evet, *bir* at. Tabii at olarak nitelendirirseniz? Neden sanki insanlar at heykeli yapmak isterler, gidip gerçek bir ata bakmazlar ki?"

Poirot, "Bir at," diye yineledi.

Grange başını çevirdi. "Bu neden bu kadar ilginizi çekti Mösyö Poirot? Hiç anlayamıyorum."

"Çağrışım. Psikolojik bir nokta."

"Sözcükler arası çağrışım mı? At... araba? Sallanan at? At şeklindeki elbise askısı? Böyle bir şey mi? Anlayamıyorum. Neyse, Miss Savernake stüdyosunda bir iki gün kaldıktan sonra eşyasını topladı ve yeniden buraya döndü."

"Biliyorum. Kendisiyle görüştüm. Ormanda yürüyüşe çıkmıştı."

"Herhalde huzursuz. Doktorla ilişkisi varmış. Üstelik adamın ölürken son sözü 'Henrietta' oldu, sanki suçlar gibiydi. Ama tabii bu yeterli değil Mösyö Poirot."

"Doğru. Yeterli değil."

"Buranın garip bir havası var, insanın kafası karışıyor. Sanki hepsinin *bildiği* bir şey var. Örneğin, Lady Angkatell, o küçük tabancayı yumurta sepetine neden koyduğuna dair bir türlü mantıklı bir açıklama getiremiyor. İnsanın bunu yapması için deli olması gerek, hoş bazen onun gerçekten deli olduğunu düşünmüyor değilim."

Poirot ağır ağır başını salladı.

"Hayır. Kesinlikle deli değil o."

"Sonra Edward Angkatell. Bir an *ondan* da şüphelenmedim değil. Lady Angkatell'in söylediğine göre, aslında bunu açıkça söylemedi, yalnızca ima etti ama Edward yıllardır Miss Savernake'e âşıkmış. Bu durumda onun doktoru öldürmek için nedeni olduğu düşünülebilirdi. Ama şimdi öğreniyorum ki o *diğer* kızla, yani Miss Hardcastle'la nişanlanmış. Bu durumda bu olasılık da suya düştü."

Poirot bir şeyler mırıldandı.

"Sonra o diğer genç adam var," diye ekledi Müfettiş Grange. "Lady Angkatell onun hakkında da ağzından bir şeyler kaçırdı. Anladığım kadarıyla annesi akıl hastanesinde ölmüş; paranoyakmış, kadın herkesin kendisini öldüreceğini sanıyormuş. Bunun ne anla-

ma geldiğini anlıyorsunuz, değil mi? Eğer annesinin hastalığı kalıtsal olarak bu adama da geçtiyse, John Christow'un doktor olması onun zihninde farklı duygular çağrıştırmış, kendisi için deli raporu vereceği şüphesi uyandırmış olabilir. Sonuçta da onu öldürmeyi planlamış olabilir. Gerçi ölen adamın uzmanlık alanı bu değildi. O sindirim sisteminin sinirsel ve iltihabik durumlarıyla ilgilenmekteymiş. Branşı gereği. Ama adam kalıtsal olarak takıntılıysa, Christow'un buraya kendisini gözlem altında tutmak için geldiğini düşünmüş olabilir. Genç adam çok sinirli ve bir kedi kadar da atik."

Müfettiş Grange susup bir iki dakika sıkıntı içinde oturdu.

"Neyi kastettiğimi anlıyorsunuz, değil mi? Bir sürü belli belirsiz şüphe, ama hepsi sonuçsuz."

Poirot yeniden mırıldandı. "*Uzağa*... ona doğru değil. *Ondan,* ona doğru değil. *Bir yere* değil, *hiçbir yere*... Evet, tabii, öyle de olmalı."

Grange şaşkınlık içinde Poirot'ya baktı.

"Hepsi bir tuhaf. Angkatell'leri kastediyorum. Bazen her şeyi bildikleri gibi bir izlenime kapılıyorum. Hatta bunun için bahse bile girebilirim."

Poirot yavaşça, *"Haklısınız, biliyorlar,"* dedi.

Müfettiş duyduğuna inanamayarak sordu. "Yani onlar bunu kimin yaptığını biliyorlar mı? Kastettiğiniz bu mu?"

Poirot başıyla onayladı.

"Evet, biliyordum," diyen müfettişin yüzü asılmıştı. "Zaman zaman bunu da düşündüm, şimdi artık eminim. Bu da demek oluyor ki, bir sırları var. Bu işin üstüne gitmeliyim. Hemen oraya gidiyorum. Onları kendi silahlarıyla vuracağım. *Tabancayı bulacağım.*"

Poirot bunun tam müfettişe yakışır bir ifade olduğunu düşünüyordu.

Müfettiş kuyruk acısıyla ekledi. "Bunu onların yanına bırakmayacağım. Haklarından gelmek için her şeyi yapacağım."

"Nasıl?"

"Hiçbirinin yanına bırakmayacağım yaptıklarını. Beni şaşkına çevirdiler, parmaklarında oynattılar. Kafamı karıştırmak için bir şeyler ortaya attılar. Bir şeyler ima ettiler. Sözde, adamlarıma yardım ettiler! Tamamı eften püften, örümcek ağından farksız şeyler, elle tutulur bir şey yok. Artık benim tek istediğim gerçek, somut bir *kanıt*."

"Demek somut gerçeği istiyorsunuz. *Eh bien*[1], eğer yanılmıyorsam somut bir kanıt benim bahçe kapımın eşiğinde."

"Ne gibi?"

"Gelin, göstereyim."

Birlikte bahçeye çıktılar. Bahçe duvarının hemen yanında durdular. Grange yere diz çöktü, aralarına saklanmış şeyi ortaya çıkarana dek, çalıları özenle iki yana ayırdı, toprağı eşeledi. Sonunda siyah, çelik bir şey gözüne çarpınca derin, rahat bir soluk aldı.

Grange başını kaldırıp Poirot'ya baktı. "Aradığımız tabanca bu."

Bir an için şüpheyle Poirot'ya baktı. Belçikalı dedektif gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, dostum. Doktor Christow'u öldüren de tabancayı çalıların arasına saklayan da ben değilim."

"Elbette siz saklamadınız. Bağışlayın. Sonuçta bulduk onu. Bu Sir Henry'nin çalışma odasından kaybolan tabancaya benziyor. Seri numarasını alır almaz bunu tam olarak belirleyebiliriz. Sonra da

(1) Peki.

bunun Doktor Christow'u öldürmekte kullanılan tabanca olup olmadığını belirlememiz gerekiyor. Ama şimdi bu kolay."

Özenli bir şekilde mendiliyle tabancayı çalıların arasından aldı.

"Hemen götürüp parmak izi araştırmaya vermeliyim. Umarım üzerinde parmak izi vardır. İçimden bir his şansımızın artık döndüğünü söylüyor."

"Bana da bilgi verirsiniz, değil mi?"

"Elbette Mösyö Poirot. Raporu alır almaz telefon ederim."

Poirot daha sonra iki telefon görüşmesi yaptı. Birincisi hemen o akşam gelen bir telefondu. Müfettiş sevinç içindeydi.

"Siz misiniz Mösyö Poirot? Raporu aldım, bildiriyorum. Bu, Sir Henry'nin koleksiyonundan kaybolan tabanca ve John Christow da bu tabancayla vurulmuş. Bu kesin. Üstündeki parmak izleri oldukça net: başparmak, işaretparmağı ve ortaparmağın da bir kısmı. Size şansımızın döndüğünü söylememiş miydim?"

"Parmak izlerinin kime ait olduğu saptanabildi mi?"

"Henüz değil. Yalnız Bayan Christow'un olmadığı kesin. Onun parmak izlerini almıştık. Tabancanın üstündeki izler bir kadından çok erkeğin parmak izine benziyor. Yarın Hollow Malikânesi'ne gideceğim ve hepsiyle görüşüp, ayrı ayrı parmak izlerini alacağım. Sonra da Mösyö Poirot, akla kara belli olacak ve gerçeği bulacağız."

Poirot nazikçe, "Umarım öyle olur, Müfettiş Grange," dedi.

İkinci telefon bir sonraki gün geldi ve konuşan ses bir önceki günkü kadar sevinçli değildi. Grange büyük bir hüzünle konuşuyordu.

"Son haberleri duymak ister misiniz? Parmak izlerinin bu olaya karışan hiç kimseyle ilgisi yok. Hayır, efendim, yok işte. İzler ne

Sir Henry'nin, ne Edward Angkatell'in, ne David denen delikanlının, ne de bizim Veronica'nın, ne Miss Savernake'in, ne de Bayan Christow'un, ne Lady Angkatell'in ne de o esmer kızın. Hatta hizmetçilerden birine bile ait değil, tabii uşaklara da."

Poirot avutucu bir şeyler söyledi.

Müfettiş Grange üzgün ses tonuyla ekledi. "Bu da bu işi yapanın dışarıdan biri olduğunu gösteriyor. Doktor Christow'a düşman olan ve hakkında hiçbir şey bilmediğimiz biri. Herhalde buralara gelen biri, kimseye görünmeden bahçeye ardından da malikânenin içine girdi, tabancayı çalıp kaçarken doktora rastladı ve onu vurdu. Kendisi de toz olup havaya karıştı."

"*Benim* parmak izimi de almak ister miydiniz dostum?"

"Alsam da faydası olmaz. Mösyö Poirot, bana öyle geliyor ki, sizin de olay yerinde olduğunuz dikkate alınırsa, siz belki de bu olaydaki en gizemli kişiliksiniz."

27. BÖLÜM

I

Yargıç hafifçe öksürdü ve beklenti içinde jüri başkanına baktı.

Jüri başkanı elinde tuttuğu kâğıda baktı. Âdemelması heyecanla inip kalkıyordu. Dikkatle kâğıtta yazanları okudu. "Jüri olarak bizler müteveffanın bilinmeyen kişi ya da kişilerce taammüden öldürülmüş olduğu kanısına vardık."

Poirot mahkeme salonunda oturduğu duvarın dibindeki köşesinde ağır ağır başını saldı. Jürinin başka bir karar vermesi olanaksızdı zaten.

Dışarıda Angkatell'ler, Gerda ve kız kardeşiyle konuşmak için biraz durakladılar. Gerda yine aynı siyah elbiseyi giymişti. Yüzündeki şaşkın ve mutsuz ifadede hiçbir değişlik yoktu. Bu kez mahkemeye gelmek için bir araba kiralamamışlardı. Elsie Patterson trenle gelmenin de yeterince konforlu olduğunu söylüyordu. Hızlı trenle Waterloo'ya kadar gidecek, oradan da 13.20'deki Bexhill trenine bineceklerdi.

Lady Angkatell, Gerda'nın elini tutarak mırıldandı. "Bizimle bağlantını koparmamalısın sevgili Gerda. Belki seninle Londra'da

beraber bir öğle yemeği yeriz? Herhalde alışveriş için Londra'ya gelirsin, değil mi?"

"Bil... bilmem ki."

Ablası Elsie Patterson kolunu tutarak anımsattı. "Acele etmeliyiz tatlım, yoksa treni kaçıracağız."

Onlar gittikten sonra arkalarından bakan Midge içini çekerek mırıldandı. "Zavallı Gerda. John'un ölümünün ona bir tek yararı oldu, o da senin korkunç misafirperverliğinden kurtulmak."

"Ne kadar kötüsün sevgili Midge. Kimse benim bunu denemediğimi söyleyemez."

"Denemiş olman daha da kötü ya."

"Ah, neyse, artık her şeyin bittiğini düşünmek çok hoş. Sıkıntılar geçmişte kaldı," diyen Lady Angkatell sevinçle parlayan bir yüzle diğerlerine baktı. "Tabii zavallı Müfettiş Grange dışında. Onun için çok üzülüyorum. Ne dersiniz, acaba onu öğle yemeğine davet etsek memnun olur mu dersin? *Bir dost* olarak yani?"

Sir Henry, "Bugün yemekte yalnız olmayı yeğlerim Lucy," dedi.

Lady Angkatell düşünüyordu.

"Belki de sen haklısın. Ayrıca bugün öğlenki yemekler de konuk almaya uygun değil. Lahanalı keklik ve Bayan Medway'in o çok iyi yaptığı sürpriz sufle. Bu kesinlikle Müfettiş Grange'a uygun bir yemek değil. İyi bir bonfile, az pişmiş bir elmalı tart hiç şüphesiz ona çok daha uygun olur. Tabii pişmiş kremalı elma da düşünülebilir."

"Sen daima doğru yemekleri seçersin Lucy, bu konudaki sezgilerin çok kuvvetlidir. Ama bence şimdi doğruca eve dönsek çok iyi olacak. Keklik şimdiden ağzımı sulandırmaya başladı bile."

"Neyse, bence de bu işten kurtulmamızı kutlamalıyız. Her şeyin bizim için iyi bir sonuca bağlanmış olması ne güzel değil mi?

"Eee... veet."

"Ne düşündüğünü anlıyorum Henry, ama hiç endişelenme.

"Yine neyin peşindesin Lucy?"

Lucy Angkatell eşine bakarak gülümsedi. "Her şey yolunda sevgilim. Yalnızca yarım kalmış bir işi tamamlamaya çalışıyordum."

Sir Henry ona şüpheyle baktı.

Hollow Malikânesi'ne vardıklarında Gudgeon hemen evden çıkarak arabanın kapısını açtı.

"Her şey çok iyi gitti Gudgeon. Artık bitti. Bayan Medway ve diğerlerine de söyle. Bunun hepiniz için ne kadar zor bir durum olduğunu çok iyi biliyorum. Gösterdiğiniz sadakat ve sağduyudan dolayı ben de Sir Henry de size ne kadar minnettarız anlatamam."

"Sizin adınıza çok endişelenmiştim Lady Angkatell."

"Çok iyisin Gudgeon," diyen Lucy doğruca salona gitti. "Aslına bakarsan bu olanlar beni eğlendirdi. Her şey öyle farklı ki, alışık olduğumun tamamen dışında. David, sen de bunun insanın ufkunu çok geliştiren bir deneyim olduğunun farkındasın, değil mi? Cambridge'ten çok farklı, öyle değil mi?"

David soğuk bir ses tonuyla, "Ben Oxford'luyum," dedi.

Lady Angkatell umursamadan, "O kürek yarışları," diye ekledi. "Tipik İngiliz geleneği, öyle değil mi?" Sonra doğruca telefona doğru gitti.

Ahizeyi aldı ve elinde ahize konuşmayı sürdürdü. "David, umarım buraya yine gelir, konuğumuz olursun. Böyle bir cinayet

ortamında insanları tanımak, onlarla yakınlaşmak çok zor, değil mi? Aslına bakarsan doğru dürüst, entelektüel bir konuşma yapmak da kesinlikle olanaksız."

"Çok teşekkür ederim. Sanırım bir dahaki sefere, buradan geçerken Atina'ya; oradaki İngiliz okuna gidiyor olacağım."

Lady Angkatell kocasına döndü. "Oradaki elçilikte şimdi kim var? Ah evet. Hope-Remmington. David'in onlardan hoşlanacağını hiç sanmam. Kızları son derece canlı ve içten. Hokey, kriket ve bir de topun ağa atıldığı o tuhaf oyunu oynuyorlar."

Konuşmasını kesip elindeki ahizeye baktı. "İyi de bununla ne yapacaktım?"

Edward, "Herhalde birine telefon edecektiniz?" dedi.

"Hiç sanmıyorum." Ahizeyi yerine bıraktı. "Telefondan hoşlanır mısın David?"

Bu tam anlamıyla mantıksız ve David'in sorulmasına bile öfkeyle tepki vereceği türde bir soruydu. David soğuk bir ses tonuyla, yararlı olduğunu düşündüğünü söyledi.

Lady Angkatell üsteledi. "Yani hızar makinesi ya da elastik bantlar gibi mi? Hep aynı şey, insan..."

Gudgeon'un yemeğin hazır olduğunu belirtmek için kapıda görünmesiyle birlikte sözlerini yarıda kesti.

David'e dönerek, "Keklik eti sever misin?" diye sordu.

David sevdiğini söyledi.

Keklik kızartma ve sürpriz sufle gerçekten enfesti. Adli soruşturmanın da tamamlanmasıyla birlikte havadaki gerginlik büyük ölçüde dağılmıştı.

Yemekten sonra Edward ile koruda dolaşmaya çıkan Midge, "Bazen Lucy'nin biraz keçileri kaçırmış olduğunu düşünüyorum," dedi.

Edward düşünceli düşünceli mırıldandı. "Her zaman Lucy'nin kendini ifade etmek için bir tür kelime oyunu oynayacak kadar parlak bir zekâya sahip olduğunu düşünmüşümdür. Sözcüklerin hepsinde bir mecaz gizli, ok yerinden fırlıyor ve daima hedefi on ikiden vuruyor."

"Yine de," dedi Midge sıkıntıyla. "Lucy beni zaman zaman ürkütüyor." Sonra hafifçe ürpererek ekledi. "Aslında beni bu yer de ürkütüyor."

"Hollow Malikânesi mi?"

Edward şaşkınlık içinde nişanlısına döndü. "Bana ise her zaman Ainswick'i anımsatmıştır. Gerçi tam olarak değil, ama aslında gerçek olan..."

Midge onun sözünü kesti. "Sorun da bu ya zaten Edward. Ben gerçek olmayandan ürküyorum. Hiçbir zaman gerisinde neler olduğunu bilemiyorsun. Bu sanki... sanki bir *maske*."

"Sevgili Midge, hayalperest olmamalısın."

Bu aynı ses tonuydu, yıllar önce de kullandığı hoşgörülü ses tonu. Midge o zamanlar bundan hoşlanıyordu, ama şimdi bu onu rahatsız ediyordu. Ona ne kastettiğini açıklamaya çalıştı: Hayal olarak nitelendirdiğinin gerisinde bulanık, gizli, ortaya çıkamayan bir gerçeğin yattığını.

"Buradan kaçıp Londra'ya gitmemin nedeni de buydu, ama şimdi döndüm ve aynı duygular yine üzerime üzerime geliyor. Bana sanki herkes John Christow'u kimin öldürdüğünü biliyormuş gibi geliyor. Bunu bilmeyen bir tek kişi var, o da *benim*."

Edward kızgınlıkla, "John Christow'u düşünmek ve ondan bahsetmek zorunda mıyız? O öldü. Öldü, gitti.".

Midge mırıldandı.

"Öldü ve gitti Lady,
Öldü ve gitti.
Başucunda yeşil çimler,
Ayakucunda bir taş."

Elini Edward'ın koluna koydu. "Onu kim öldürdü Edward? Gerda olduğunu düşündük ama onun olmadığı ortaya çıktı. Peki, o zaman kimdi? Bana ne düşündüğünü söyle? Tanımadığımız, bilmediğimiz biri mi?"

Edward kızgınlıkla, "Bana bütün bu spekülasyonlar yararsız ve de anlamsız geliyor. Polis bile bir sonuca ulaşamadıysa, geçerli bir kanıt bulamadıysa, bu konuyu artık kapatmak gerekir, kafamızdan tamamen silip, rahatlamalıyız."

"Evet... ama gerçeği bilmeden mi?"

"Bilmemize ne gerek var? John Christow'un bizimle ne ilgisi var?"

Bizimle, diye düşünüyordu Midge. Benimle ve Edward'la. Hiç! Bu rahatlatan bir düşünceydi; o ve Edward, ikimiz bir bütünüz. Ve... ve... sonuçta John Christow mezarında yatıyordu ama sanki hâlâ oradaydı. *Öldü ve gitti, Lady.* Ama John Christow ölüp gitmemişti. Her ne kadar Edward öyle olmasını istese de gerçek buydu. John Christow'un ruhu hâlâ Hollow Malikânesi'ndeydi.

Edward, "Nereye gidelim?" diye sordu.

"Tepeye çıkalım, ister misin?"

"Sen istiyorsan."

Edward her nedense isteksizdi. Midge nedenini anlayamıyordu. Normalde en çok hoşlandığı yürüyüş güzergâhı buydu. Henriet-

ta ile birlikte hep oraya giderlerdi. Midge birden irkildi. *O ve Henrietta!*

"Bu sonbaharda buraya daha önce de gelmiş miydin?"

Edward soğuk, gergin bir tavırla cevap verdi. "İlk gün, öğleden sonra Henrietta ile birlikte buraya yürümüştük."

Konuşmadan sessizce yan yana yürüdüler.

Tepeye ulaştıklarında devrik ağacın üzerine oturdular.

Midge, herhalde Henrietta ile de burada oturmuşlardı, diye düşündü.

Farkında bile olmadan parmağındaki yüzüğü döndürüp duruyordu. Birden pırlantanın parıltısının soğukluğunu hissetti. Edward, *"Zümrüt olmaz,"* demişti.

Gücünü toplayarak, "Noel'de Ainswick'te olmak isterdim," dedi.

Edward onu duymuyor gibiydi. Uzaklara dalıp gitmişti.

Midge, onun Henrietta ve John Christow'u düşündüğünü tahmin ediyordu.

Burada otururken Henrietta'ya bir şey söylemişti ya da tersi olmuştu. Henrietta neyi istemediğini biliyor olabilirdi ama Edward hâlâ onundu, ona bağlıydı. Ve bu her zaman böyle olacak, diye düşündü Midge, o hep Henrietta'ya ait olacak...

İçi acıyla sızladı. Son bir haftadır içinde yaşadığı mutlu dünya sanki bir anda bir sabun köpüğü gibi yok olup gitmişti.

Böyle yaşayamam, onun kafasında her zaman Henrietta olacak. Buna katlanamam. Dayanamam, diye düşündü.

Rüzgâr, ağaçların arasında uğulduyordu –artık yapraklar dökülüyordu– altın sarısı yapraklar neredeyse kaybolmuş, kahverengiye dönüşmüşlerdi.

"Edward," dedi.

Kızın sesindeki telaş genç adamın birden irkilmesine neden oldu. Başını çevirdi. "Evet, ne oldu?"

"Bağışla beni Edward. Çok üzgünüm," dudakları titriyordu ama sesinin sakin ve kontrollü çıkmasına gayret etti. "Sana bunu söylemeliyim. Bunun yararı yok. Seninle evlenemem. Bu evlilik doğru olmaz Edward, yürümez."

"İyi ama... Midge... Ainswick..."

Midge sözünü kesti. "Seninle yalnızca Ainswick için evlenemem Edward. Bunu... bunu anlamalısın."

Edward iç çekti. Uzun, hüzünlü bir iç geçirmeydi bu. Sanki ağır ağır dallardan dökülen kahverengi yaprakların hüzünlü yankısıydı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Evet, sanırım haklısın da."

"Bana bunu teklif etmen çok hoş ve benim için çok değerliydi Edward. Ama bu olmaz Edward. Bu evlilik *yürümez*."

Midge'in içinde ufak da olsa itiraz edeceği, onunla tartışacağı, onu ikna etmeye çalışacağı gibi bir umut vardı, ama anlaşılan Edward da bu konuda onunla aynı düşüncedeydi. Burada, Henrietta'nın ruhu aralarındayken, o da bunun olamayacağını anlamıştı.

"Evet," dedi Edward da. "Bu evlilik yürümez."

Midge parmağından yüzüğü çıkararak genç adama uzattı.

Midge her zaman Edward'ı sevecekti, Edward ise Henrietta'yı. Yaşam böylesine acımasız bir cehennemdi işte.

Sesi hafifçe titreyerek, "Güzel bir yüzüktü Edward," dedi.

"Onun sende kalmasını istiyorum Midge. Senin olmasını istiyorum."

Midge başını salladı.

"Bunu yapamam."

Edward dudaklarını muzipçe büzerek, "Biliyorsun, onu senden başkasına veremem," dedi.

Bütün bunlar çok içten ve dostçaydı. Edward bilmiyordu, asla da bilmeyecekti; geç kızın onun için hissettiklerini. Tabakta sunulan cennet... tabak kırılmıştı ve cennet parmaklarının arasından kayıp gitmişti ya da kim bilir belki de asla orada olmamıştı.

II

O öğleden sonra Hercule Poirot üçüncü konuğunu da kabul etti.

Daha önce de sırasıyla Veronica Cray ve Henrietta Savernake gelmişlerdi. Bu kez gelen Lady Angkatell'di. Her zamanki havai tavrıyla bahçe yolundan adeta uçarak yukarı çıkmıştı.

Poirot kapıyı açtığında kadın kapının önünde durmuş, gülümsüyordu.

"Sizinle görüşmeye geldim Mösyö Poirot. "

Ancak sözcükler bir perinin bir ölümlüye sunduğu ayrıcalığı andırıyordu.

"Çok mutlu oldum madam."

Poirot kadını oturma odasına aldı. Lucy kanepeye oturdu ve yeniden gülümsedi.

Hercule Poirot, yaşlı –saçları ağarmış– yüzündeki çizgiler belirginleşmiş. Yine de bir büyüleyiciliği var, her zaman da olacak, diye düşünüyordu.

Lady Angkatell yumuşak bir ses tonuyla konuya girdi. "Sizden benim için bir şey yapmanızı rica edecektim."

"Evet, Lady Angkatell?

"Öncelikle sizinle, John Christow hakkında görüşmeliyim."

"John Christow mu?"

"Evet. Bence artık bu konuya son noktayı koymanın zamanı geldi, bunun yapılması gerek. Bilmem anlatabildim mi?"

"Neyi kastettiğinizi tam olarak anladığımı söyleyemem Lady Angkatell."

Kadın buna yeniden sevimli, çekici bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra onun koluna dokundu.

"Sevgili Mösyö Poirot, sizin de bildiğiniz gibi polis şu parmak izlerinin kime ait olduğunu henüz belirleyemedi ve anlaşılan artık işin peşini bırakıyorlar. Onlar bu olay kapandı gözüyle bakıyorlar ama ben sizin bu işin peşini bırakmayacağınızı düşünüyorum."

"Haklısınız, bırakmayı düşünmüyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum. Buraya gelmemin nedeni de bu. Gerçeği öğrenmek istiyordunuz, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Bakın, bunun için uygun bir açıklama bulmaya çalıştım ama bulamadım. Hiç anlayamıyorum, neden bu işin peşini bırakmak istemiyorsunuz Mösyö Poirot. Neden, yalnızca saygınlık değil herhalde? Yoksa bir katilin asıldığını görmek mi istiyorsunuz? Aslında hep bunun ortaçağa özgü çok korkunç bir ölüm şekli olduğunu düşünmüşümdür. Ama bence siz yalnızca gerçeği bilmek istiyorsunuz. Beni anlıyorsunuz, değil mi? Eğer gerçeği bilirseniz –size anlatılırsa– bence bu sizi tatmin edebilir. Ne dersiniz Mösyö Poirot, gerçeği bilmek sizin için yeterli olur muydu?"

"Yani, bana gerçeği anlatacağınızı mı söylüyorsunuz Lady Angkatell?"

Kadın başıyla onayladı.

Poirot sordu. "Öyleyse gerçeği biliyorsunuz?"

Kadının gözleri kocaman açıldı.

"Ooo, evet, hem de oldukça uzun bir süredir. Size de anlatmak istiyorum. Sonra da sizinle her şey bittiğinde, bunun bir daha açılmamak üzere kapanması konusunda uyuşabiliriz."

Kadın yeniden gülümsedi. "Beni iyi dinleyin Mösyö Poirot, sizinle bir pazarlık yapmak istiyorum."

Hercule Poirot için bunu söylemek çok zordu ama yine de başardı. "Hayır madam. Bu işin pazarlığı olmaz."

Poirot istiyordu, hem de ölesiye istiyordu, Lucy Angkatell'in de dediği gibi, bu iş artık kapanmalıydı. Ama bunu yapamazdı.

Lady Angkatell bir süre konuşmadan oturdu. Sonra kaşlarını kaldırdı.

"Acaba?" dedi. "Acaba gerçekten ne yaptığınızın farkında mısınız?"

28. BÖLÜM

Midge ıstırabını gözyaşlarına dökmüştü, huzursuzluk içinde yatağının içinde dönüp duruyordu. Bir kapının açıldığını ve koridorda kapısının önünden geçen ayak seslerini duymuştu. Bu Edward'ın kapısı ve onun ayak sesleriydi. Yatağın başucundaki lambayı yaktı ve komodinin üstünde duran saate baktı. Üçe on vardı.

Edward niçin sabahın bu erken saatinde kapısının önünden geçip merdivenlerden aşağı iniyordu ki? Bu çok tuhaftı.

Hepsi oldukça erken bir saatte, on buçukta yatmak için odalarına çekilmişlerdi. Midge uyuyamamıştı, gözleri sızlar bir şekilde yatağında yatıyor, ona büyük acı veren ıstırabıyla baş etmeye çalışıyordu.

Alt kattaki saatin tıkırtılarını duyuyordu, dışarıda uluyan baykuşların seslerini de. Depresyondaydı ve bunun gece saat iki civarında en derin noktasına ulaştığını hissediyordu. Buna dayanamam, buna dayanamam! Yarın... öbür gün. Sonra günler günleri izleyecek ve hiçbir şey değişmeyecek, diye düşünüyordu.

Ainswick'ten sürülmek, hem de kendi istediği için. Ainswick'in tüm hoşluklarından ve değerlerinden uzağa, sahip olmasına ramak kalmış tüm güzelliklerden uzağa sürülmek.

Ama sürgün de yalnızlık da ilginç hiçbir tarafı olmayan sıradan, monoton bir yaşam da Edward ve Henrietta'nın hayaletiyle yaşamak zorunda olmaktan iyiydi. Koruluktaki o güne kadar bu denli kıskanç olabileceğinin kendisi de farkında değildi.

Üstelik Edward ona asla kendisini sevdiğini söylememişti. Duygusal yakınlık, şefkat, saygı, asla bundan fazlasını göstermemişti ona. Aslında o tüm eksikliğine rağmen bununla yetinmeyi de kabul etmişti, ama o zaman bunun asla değişmeyecek bir şekilde tüm ruhuyla, yüreğiyle Henrietta'nın olan bir Edward'la yaşamak anlamına geldiğini algılayamamıştı. Şimdi artık kendisi için Edward'ın yalnızca yakınlığının ve şefkatinin yeterli olmadığını, daha fazlasını istediğini biliyordu.

Edward kapısının önünden geçip, aşağı indi. Bu tuhaftı, hem de çok tuhaf. Nereye gidiyor olabilirdi?

İçini bir huzursuzluk kapladı. Bu belki son günlerde Hollow Malikânesi'nden kaynaklanan huzursuzluğunun bir parçasıydı. Edward sabahın köründe aşağıda ne yapıyor olabilirdi? Yoksa dışarı mı çıkmıştı?

Sonra böyle hareketsiz kalmaktan da sıkıldı. Kalktı, sabahlığını giydi ve bir el feneri alıp koridora çıktı.

Henüz karanlıktı, lambalardan hiçbiri yanmıyordu.

Midge sola dönerek merdivenin başına geldi. Aşağısı tamamen karanlıktı. Merdivenlerden indi ve bir an bile tereddüt etmeden antrenin ışığını yaktı. Tam bir sessizlik vardı. Ön kapı kapalı ve kilitliydi. Yan kapıya baktı, o da kilitliydi.

Demek Edward dışarı çıkmamıştı. İyi de neredeydi?

Ve birden ani bir dürtüyle başını uzatıp havayı kokladı.

Hafif, çok hafif bir gaz kokusu.

Mutfak bölümüne geçişi sağlayan çuha kaplı kapı aralıktı. Midge kapıdan içeri girdi, açık mutfak kapısından içeride çok zayıf bir ışık yandığı görünüyordu. Gaz kokusuysa artmıştı.

Midge hemen koridordan mutfağa koştu. Edward başını havagazı fırınına sokmuş, mutfak zeminine uzanmıştı. Ocak en yüksek dereceye kadar açılmıştı.

Midge çabuk karar veren, becerikli pratik bir kızdı. İlk yaptığı kepenkleri açmak oldu. Pencerenin mandalını açamayınca eline bir bez sardı ve camı kırdı. Sonra derin bir soluk aldı. Eğildi, Edward'ı çekerek fırından uzaklaştırdı ve ocağın açık düğmelerini kapattı.

Edward'ın bilinci yerinde değildi, soluk alışı tuhaftı ama Midge bu bilinç kaybının fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bu yalnızca geçici bir baygınlıktı. Açık kapıyla kırık pencere arasındaki hava sirkülasyonu hızla biriken gazı dağıttı ve kokuyu alıp götürdü. Midge Edward'ı rahatça hava alabileceği pencerenin hemen yakınındaki bir noktaya çekti. Oturdu ve genç adamın başını güçlü kollarının arasına aldı. Sonra onun adını söyledi. "Edward!" Önce yavaşça, ama sonra giderek artan bir tutkuyla, umarsızlıkla. "Edward, Edward, Edward..."

Edward uyandı, silkindi, inledi, gözlerini açtı ve ona baktı. Yavaşça, "fırın" diye mırıldandı ve başını fırına doğru çevirdi.

"Biliyorum sevgilim, ama neden... neden?"

Edward titremeye başlamıştı, elleri buz gibi ve cansızdı.

"Midge?" dedi. Sesinde şaşkınlık, hayret ve derin bir sevinç vardı.

Midge, "Kapımın önünden geçtiğini duydum," dedi. "Ne yapacağımı bilemedim... Aşağı geldim."

Edward derin derin iç geçirdi. Uzaklara, çok uzaklara dalmış gibiydi. "En iyi çözüm buydu," diye mırıldandı. Sonra birden her nedense Lucy ile o trajedi gecesinde yaptıkları konuşma geldi aklına; *News of the World* haberleri.

"Ama Edward, neden, *neden*?"

Edward başını kaldırıp baktı, genç adamın bakışındaki soğuk, karanlık ifade bir an için Midge'i ürküttü.

"Çünkü asla iyi olmayacağımı biliyorum. Ben her zaman bir zavallı, asosyal ve beceriksiz bir insan olacağım. Her zaman başarısız. Her zaman aciz. Christow gibi adamların hakkı yaşamak. Onlar başarılı oluyorlar ve kadınlar da onları takdir ediyor. Ben bir hiçim, yaşıyor bile sayılmam. Ainswick bana miras kaldı, O sayede yaşıyorum, yoksa batar, yok olurdum. Ne mesleğim var ne kariyerim, yazar olarak da asla başarılı olamadım. Henrietta beni istemiyor. Hiç kimse beni istemiyor. O gün... Berkeley'de... düşündüm ki... ama hep aynı şey. Sen de haklısın. Ainswick için bile benimle yaşamaya katlanamazdın. Sonuçta ortadan kalkmam herkes için en iyisi olacaktı."

Midge telaşla atıldı. "Sevgilim, sevgilim, hiç anlamıyorsun. Hepsi Henrietta yüzündendi, senin hâlâ Henrietta'ya âşık olduğunu düşündüm."

"Henrietta mı?" Sanki biri onu uzaktan kumandayla konuşturuyormuş gibi mırıldandı. "Evet, onu çok sevmiştim."

Ve sonra sanki çok daha uzaktan, Edward'ın başka bir mırıltısı çalındı Midge'in kulağına. "Çok soğuk!"

"Edward... sevgilim."

Midge kollarını genç adamın boynuna doladı. Edward ona baktı ve gülümseyerek fısıldadı. "Sıcacıksın Midge... sıcacıksın."

Midge, umudunu yitirmek böyle bir şey işte, diye düşünüyordu. Soğuk bir şey... sınırsız soğukluk ve yalnızlık. O zamana kadar umutsuzluğun soğuk bir şey olduğunu hiç anlamamıştı. Bunun sıcak ve tutkulu, aynı zamanda şiddetli, ateşli bir çaresizlik bir gözü dönmüşlük olduğunu düşünmüştü hep. Ama asıl umudunu yitirme buydu işte, soğuğun ve yalnızlığın dışa vuran karanlığı. Ve rahiplerin bahsettiği umutsuzluğun günahı soğuk bir günahtı, insanın kendini tüm sıcak ve insani ilişkilerden koparması.

Edward yeniden, "O kadar sıcaksın ki Midge," dedi.

Midge birden, mutlulukla, kıvançla, inançla, onun aslında tek istediği bu, diye düşündü. Yalnızca benim ona verebileceğim bir şey.

Onlar hepsi soğuk tabiatlıydılar. Angkatell'ler. Hatta Henrietta'da bile belli belirsiz, Angkatell'lerin kanında bulunan o tanımlanamaz soğukluk vardı. Edward, Henrietta'yı elle tutulamaz, sahip olunamaz bir düş gibi seviyordu, öyle sevmeye devam da edebilirdi. Onun gerçek ihtiyacı sıcaklık, süreklilik ve dengeydi. Ainswick'te ona her gün eşlik edecek biri, sevgi ve gülücükler...

Edward'ın ihtiyacı olan yüreğindeki ateşi yakacak biri ve o kişi de benim, diye düşünüyordu.

Edward başını kaldırdı. Midge'in üzerine eğilmiş yüzünü gördü; sıcak yüzünü, dolgun dudaklarını, insana güven veren, sevgi dolu gözlerini ve alnından iki yana ayrılan siyah saçlarını.

Her zaman Henrietta'yı geçmişin bir yansıması olarak görmüştü. O gelişmiş, olgunlaşmış kadında, ilk aşkı olan on yedi yaşındaki o neşeli, saf kızı görmek istemişti. Ama şimdi, Midge'e bakınca, onun hep aynı Midge olduğu gibi tuhaf bir his duyuyordu. Onda sürekliliği görüyordu; iki yana ayrılmış örgülü saçlarını arkaya doğ-

ru atan küçük okullu kızı, yüzüne düşen siyah dalgalı saçları geriye atan o an karşısında duran genç kadını ve hatta ileride saçları artık ağardığında dalgalı saçlarını geriye tarayacak olan kadını.

Midge, diye düşündü. O *gerçek*. Şimdiye dek tanıdığım belki de tek gerçek... Onun sıcaklığını ve gücünü hissediyordu; esmer, olumlu, canlı, gerçek!

Midge, üzerine yaşamımı kurabileceğim sağlam bir kaya, diye düşündü.

"Midge, sevgilim," dedi. "Seni o kadar seviyorum ki, beni bir daha asla bırakma!"

Genç kız ona doğru eğildi, Edward dudaklarında onun dudaklarının sıcaklığını, onun aşkının bedenini sarmaladığını, onu bir kalkan gibi koruduğunu ve mutluluğun o zamana kadar yaşadığı soğuk çölde çiçek olup açtığını hissetti.

Midge birden bir kahkaha attı.

"Şuna baksana Edward, bizi seyretmeye bir karafatma gelmiş. Ne şirin şey değil mi? Bir gün bir karafatmadan bu kadar hoşlanabileceğim hiç aklıma gelmezdi."

Ve sonra dalgın bir şekilde ekledi. "Yaşam ne tuhaf. Şurada mutfakta, gaz kokusu ve karafatmaların arasında oturuyor ve buranın cennet olduğunu düşünüyoruz."

Edward bir düşteymişçesine mırıldandı. "Burada sonsuza dek kalabilirim."

"Bence artık gidip uyusak iyi olacak. Saat dörde geliyor. Tanrım, Lucy'ye bu kırık pencereyi nasıl açıklayacağız?"

Bir yandan da, aslında Lucy belki de böyle bir şeyin açıklanabileceği en kolay insanlardan biri, diye düşünüyordu.

Lucy'yi her zaman örnek alan Midge de sabahın altısında onun odasına girdi. Hemen kısaca durumu özetledi.

"Geceleyin Edward aşağı indi ve başını havagazı fırınına soktu," dedi. "Neyse ki onu duydum, aşağı indim. Pencereyi açamadığım için de camı kırdım."

Midge, Lucy'nin olağanüstü iyilikte bir insan olduğunu bir kez daha anlıyordu.

Lucy en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden ona sevgiyle gülümsüyordu.

"Sevgili Midge, her zaman çok becerikli ve pratik bir insan olmuştun. Şimdiden senin Edward'ı çok mutlu edeceğinden eminim. Onun başına gelen en iyi şeysin sen."

Midge gittikten sonra Lady Angkatell bir süre yatıp düşündü. Sonra kalktı ve kocasının odasına gitti. Kapısı her nasılsa kilitli değildi.

"Henry."

Sir Henry neye uğradığını şaşırmıştı. "Efendim Lucy, sevgilim ne oldu? Daha horozlar bile ötmedi."

"Dinle beni Henry. Bu çok önemli. Artık havagazı fırınını atıp, mutfakta elektrikli fırın kullanmalıyız."

"Neden ki? Gazlı ocaklar yeterince iyi değil mi?"

"Hayır, tabii iyi de sorun o değil. Gazlı ocaklar bazı insanlara çılgınca fikirler verebiliyor. Böyle durumlarda herkes Midge kadar pratik olamaz ki."

Ve geldiği gibi hızla odadan çıktı. Sir Henry homurdanarak arkasını döndü, yorganına sarınıp yeniden uyumaya hazırlandı. Tam uyuyacakken birden yerinden sıçradı. Acaba rüya mı gördüm, diye

düşünüyordu. Yoksa Lucy gerçekten de içeri gelip fırınla ilgili bir şeyler söyledi mi?

Dışarıda, koridorda Lady Angkatell doğruca mutfağa gidip çaydanlığı ocağın üzerine koydu. İnsanların bazen sabah çok erken saatte çay içmekten hoşlandıklarını biliyordu. Yaptığından memnun, kendinden emin bir halde yatağına döndü ve uzandı. Başını yastığına koyarken yaşamla ve kendiyle barışık ve mutluydu.

Edward ve Midge Ainswick'e yerleşeceklerdi. Soruşturma bitmişti. Gidip yeniden Mösyö Poirot ile konuşacaktı. Şirin, küçük adamla...

Birden aklına bambaşka bir şey geldi. Yatağından sıçrayıp oturdu.

Acaba, diye düşünüyordu. Acaba Henrietta bunu düşündü mü?

Hemen yataktan fırladı, doğruca Henrietta'nın odasına koştu. Her zamanki gibi onun işitemeyeceği bir uzaklıktayken konuşmaya başladı. Dolayısıyla odaya girdiğinde cümlesinin başını çoktan söylemişti bile.

"...birden aklıma geldi, tatlım, sen bunu atlamış olabilirsin."

Henrietta uyku sersemi mırıldandı. "Tanrı aşkına Lucy, daha kuşlar bile uyanmadı."

"Ah, sevgili Henrietta biliyorum, henüz çok erken! Ama çok kötü bir geceydi. Edward, havagazı fırını, Midge... mutfak penceresi... Mösyö Poirot'ya gidip neler söylemem gerektiğini düşünmek filan..."

"Affedersin Lucy ama söylediklerinin hiçbirinden bir anlam çıkaramadım. Bana abuk sabuk sözcükler gibi geldi. Bütün bunlar bekleyemez miydi?"

"Sorun kılıf Henrietta. Senin de o kılıfı atlamış olabileceğini bilmen gerektiğini düşündüm."

"Kılıf mı? Ne kılıfı?" Henrietta hemen doğrulup, yatağında oturdu. Birden tamamen uyanmıştı. "Sen neden bahsediyorsun Lucy, bu kılıf konusu da ne?"

"Henry'nin odasından kaybolan tabancanın kılıfı vardı. Ve kılıf bulunmadı. Gerçi bu kimsenin aklına gelmedi ama diğer yandan birinin bunu..."

Henrietta hızla yataktan fırladı.

"İnsanoğlu unutur. Böyle derler. Ve bu doğru da!"

Lady Angkatell bir şey söylemeden odasına döndü.

Yatağına girdi ve hemen derin bir uykuya daldı.

Ocağın üstündeki çaydanlık kaynamaya devam etti.

29. BÖLÜM

Gerda yatağının kenarına doğru yuvarlandı ve kalkıp oturdu.

Gerçi başının ağrısı şimdi biraz geçmişti ama diğerleriyle birlikte piknik yapmaya gitmediği için mutluydu. Kısa bir süreliğine de olsa evin içinde yalnız kalmak insana rahatlık ve huzur veriyordu.

Elsie gerçekten çok nazik ve sevecendi, özellikle de ilk günlerde ona küçük bir çocuğa bakar gibi bakmıştı. Sabahları yataktan çıkmasına bile fırsat vermemiş, kahvaltısını ayağına getirmişti. Evin içinde herkes onun rahatını sağlamak için yarışa girmişti; en rahat ve güzel koltuğa onu oturtuyor, ayağının altına tabure koyuyor, hiçbir işe el sürdürmüyorlardı.

Hepsi John'dan dolayı ona acıyordu. O da bu koruyucu, yoğun ilgi selinin içinde kendinden geçmişti. Ne düşünmek, ne bir şey hissetmek ne de anımsamak istiyordu.

Ama şimdi, geçen her günle birlikte o günün yaklaştığını hissediyordu; günlük yaşama dönmeli, ne yapacağına, nerede yaşayacağına karar vermeliydi. Elsie'nin davranışlarından da sabırsızlanmaya başladığı anlaşılıyordu.

"Ah Gerda, o kadar da *ağır* olma!"

Her şey eskisi gibiydi; uzun zaman önce John gelip onu buralardan uzaklaştırmadan önceki gibi. Hepsi yine onun ağır ve aptal olduğunu düşünüyorlardı. Ve hiçbiri de John'un dediği gibi, "Ben senin arkandayım. Sana bakarım," demiyordu.

Yine başı ağrıyordu.

Gerda, bari kalkıp kendime bir çay yapayım, diye düşündü.

Aşağıya, mutfağa indi ve çaydanlığı ocağa koydu. Suyun kaynamasına yakın evin ön kapısının çaldığını duydu.

Piknik nedeniyle o gün hizmetçiler izinliydi. Evde hiç kimse yoktu. Gerda gidip kapıyı açtı. Ve karşısında Henrietta'yı görünce hayretten dondu kaldı. Gözlerine inanamıyordu. Henrietta'ydı. Kaldırımın yanına gösterişli arabasını park etmiş, kapının eşiğinde, tam karşısında duruyordu. Birden haykırdı.

"Henrietta, inanamıyorum. Neden geldin?" Bir iki adım geri çekilip içeriyi işaret etti. "Girsene! Evde benden başka kimse yok. Maalesef kız kardeşim ve çocuklar dışarıdalar."

Henrietta onun sözünü yarıda kesti. "Çok daha iyi. Buna çok memnun oldum. Zaten seninle yalnız konuşmak istiyordum. Beni iyi dinle! Gerda, *o kılıfı ne yaptın*?"

Gerda olduğu yerde kaldı. Gözlerinde boş ve anlayışsız bir ifade belirdi. Mırıldandı. "Kılıf mı?"

Sonra birden antrenin sağındaki kapıyı açtı.

"Buraya geçsek iyi olur," dedi. "Korkarım biraz tozlu. Bu sabah evi derleyip toplamaya pek vakit olmadı."

Henrietta yine telaşla sözünü kesti.

"Dinle Gerda, bunu bana hemen söylemelisin. Kılıf dışında her şey yolunda, hiçbir sorun yok. Seninle bu olay arasında en ufak bir

bağlantı bile kalmadı. Artık kimse gelip seni rahatsız edemez. Sakladığın tabancayı havuzun yanında çalılıkların arasında buldum. Onu senin asla saklayamayacağın bir yere koydum, üzerinde de asla kime ait olduğunu bulamayacakları parmak izleri var. Bu durumda yalnızca kılıf kaldı. Onu ne yaptığını bilmem gerekiyor."

Sustu, içinden Gerda'nın durumu anlayıp çabuk tepki vermesi için dua ediyordu.

Neden böylesine bir telaşa kapıldığını, bu kadar acele ettiğini bilemiyordu, ama içinden bir ses acele etmesi gerektiğini söylüyordu. Arabası izlenmemişti, bundan emindi, çok dikkat etmişti. Londra'ya doğru yola çıkmış, garajdan benzin almış ve oradakilere de Londra'ya gittiğini söylemişti.

Bir süre sonra da dar taşra yollarına saparak, güneye sahile giden anayola çıkana kadar köy yollarında ilerlemişti.

Gerda hâlâ hiçbir şey söylemeden yüzüne bakıyordu.

Henrietta, Gerda'nın en büyük sorunu bu kadar ağır olması, diye düşündü.

"Eğer hâlâ sendeyse onu bana vermelisin Gerda. Ben bir şekilde onu ortadan kaldırmanın yolunu bulurum. John'un ölümüyle senin aranda bağlantı kurulmasını sağlayabilecek tek şey o, bunu anlayamıyor musun? O sende mi?"

Yine bir sessizlik oldu, ardından Gerda ağır bir şekilde başını salladı. "Evet."

Henrietta sabırsızlığını gizleyemiyordu.

"Onu saklamanın delilik olduğunu anlamıyor musun Gerda?"

"Unutmuştum. Yukarıda odamda duruyor." Bir an sustuktan sonra ekledi. "Polis, Harley Caddesi'ndeki eve geldiğinde onu ufak

ufak kesip yaptığım deri işlerini sakladığım çantanın içine koymuştum."

"Çok akıllıca bir iş yapmışsın Gerda."

"Ben herkesin zannettiği kadar aptal değilim." Elini boğazına götürdü, hafifçe inledi. "John!.. *John!*" sesi giderek güçsüzleşmişti.

Henrietta, "Biliyorum canım," dedi. "Çok iyi biliyorum."

"Bilemezsin, asla bilemezsin... John hiçbir zaman... hiçbir zaman..." Susup, olduğu yerde kımıldamadan durdu. Zavallı, aptal bir görünümü vardı. Sonra birden gözlerini Henrietta'nın gözlerine dikti. "Hepsi, her şey, yalnızca bir yalandı. Onda inandığım, düşündüğüm her şey. O benim sandığım insan değildi. O akşam o kadının peşinden giderkenki yüzünü gördüm. Veronica Cray... Tabii ki ona âşık olduğunu biliyordum, ama bu benimle evlenmeden yıllarca önceydi ve ben her şeyin geçip gittiğini düşünüyordum."

Henrietta yavaşça, "Zaten öyleydi, bitmişti," dedi.

Gerda başını salladı.

"Hayır, bitmemişti. Kadın o gece oraya gelip John'u yıllardan beri görmediğini iddia etti. Ama ben John'un yüzünü gördüm. Bu yalandı. O kadınla çıkıp gitti. Ben odama çıkıp yattım ama bir türlü uyuyamadım. John'un okuduğu o polisiye romanı okumaya başladım ama John gelmedi. Sonunda daha fazla dayanamadım, kalkıp dışarıya çıktım..."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa sanki o sahneyi yeniden yaşıyordu. Öylesine kendi dünyasına dönmüştü ki Henrietta'yı görmüyordu bile. Sayıklarcasına sözlerini sürdürdü.

"Ay ışığı geceyi aydınlatıyordu. Evden yüzme havuzuna giden yolu kullandım. Kameriyede ışık vardı. Onlar oradaydılar, John'la o kadın."

Henrietta hafifçe mırıldandı.

Gerda'nın yüz ifadesi değişti. Artık eskisi gibi boş, duygusuz bir ifade yoktu bu yüzde. Acımasız, amansız, bağışlamaz bir ifadeydi bu.

"Ben John'a güvenmiştim. Ona inanmıştım. Tanrı olsa, ona ancak bu kadar inanırdım. Onu dünyanın en asil insanı sanıyordum. İyi ve güzel her şeyin onda toplandığına inanıyordum. Ama bütün bunlar *yalanmış*. Sonuçta elimde bir hiçle kalakalmıştım. İnancım yıkılmıştı. Ben... ben ona *tapmıştım*."

Henrietta büyülenmiş gibi ona bakıyordu. İşte hayal ettiği ve tahtayı oyarak canlandırdığı şey karşısında, gözlerinin önündeydi. O tapan insandı. Kör bir inanca kendini kaptırıp, benliğini kaybetmiş, sonra birden gözü açılmış, tehlikeli ve acımasız bir kadın oluvermişti.

Gerda anlatmayı sürdürüyordu. "Buna dayanamazdım. Onu öldürmeliydim. Yapmalıydım bunu. Anlıyorsun, değil mi Henrietta?"

Gerda bunları oldukça rahat, hatta çok samimi bir ses tonuyla söylemişti.

"Çok dikkatli olmak zorunda olduğumu, çünkü polisin çok akıllı ve kurnaz olduğunu biliyordum. Ama ben asla herkesin sandığı kadar aptal değilim. Eğer çok ağır hareket eder ve boş bakarsan, insanlar senin hiçbir şeyi anlamadığını düşünürler ve bu bazen senin onlara bıyık altından gülüp, alay etmeni sağlar. John'u öldürebileceğimi, bunu kimsenin anlayamayacağını biliyordum, çünkü o polisiye romanda polisin cesedi muayene edip, öldüren kurşunun hangi tabancadan atıldığını saptayabildiğini okumuştum. Sir Henry o akşamüstü bana bir tabancanın nasıl doldurulup nasıl nişan alı-

nacağını öğretmişti. Sonra onun çalışma odasından *iki* tabanca aldım. Biriyle John'u öldürdüm ve o tabancayı sakladım. Sonra ötekini elime alıp, herkesin beni o durumda görmesini sağladım. Böylece herkes ilk anda onu benim öldürdüğümü sanacaktı, ama sonra onun benim elimdeki tabancayla öldürülmemiş olduğu ortaya çıkınca, bunu benim yapmış olamayacağımı, birinin suçu benim üzerime atmak istediğini düşüneceklerdi."

Zafer kazanmış biri gibi, gururla başını salladı.

"Ama o deri şeyi tamamen unutmuşum. Yatak odamdaki çekmecenin içindeydi. Ne diyordunuz ona? Kılıf mı? Emin ol, artık polis bile onu bulsa tanıyamaz."

Henrietta, "Bundan emin olamazsın Gerda," dedi. "İyisi mi sen onu bana ver, ben onu yok ederim. Senin elinden çıksın, sen güvende ol, önemli olan bu."

Henrietta birden kendini çok bitkin hissetti. Oturdu.

Gerda, "İyi görünmüyorsun," dedi. "Ben de tam çay yapmıştım."

Odadan çıktı. Kısa bir süre sonra elinde tepsiyle geldi. Tepside bir demlik, bir sütlük ve iki fincan vardı. Sütlük fazla doldurulmuş olduğu için sallanınca tepsiye dökülmüştü. Gerda tepsiyi masanın üstüne koydu, fincanlara çay doldurdu ve fincanlardan birini Henrietta'ya uzattı.

"Aman Tanrım," dedi korkuyla. "Sanırım çayın suyu iyi kaynamamış."

"Sorun değil. Haydi Gerda, git ve o kılıfı getir."

Gerda bir an tereddüt etti, sonra odadan çıktı. Henrietta öne doğru eğildi, kollarını masanın üzerine dayadı, yüzünü kollarının

arasına gömdü. Tarifsiz derecede yorgun ve bitkindi. Ama işi neredeyse bitmek üzereydi. Gerda artık John'un da hep istediği gibi güvende olacaktı.

Doğruldu, yüzüne düşen saçları arkaya attı ve çay fincanını önüne çekti. Sonra kapıda bir ses duyarak başını kaldırdı. Gerda ilk kez çok çabuk davranmıştı.

Ama kapının eşiğinde duran Gerda değil, Hercule Poirot'ydu.

Poirot masaya doğru ilerlerken izah etti. "Evin ön kapısı açıktı. Dolayısıyla ben de içeriye girmekte bir sakınca görmedim."

Henrietta şaşkınlıkla, "Siz haa!" dedi. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Hollow Malikânesi'nden öyle ansızın ayrıldığınızı görünce hemen nereye gittiğinizi anladım. Hızlı bir otomobil kiraladım ve doğruca buraya geldim."

"Anlıyorum." Henrietta iç geçirdi. "Biliyordunuz."

"O çayı sakın içmeyin," diyen Poirot genç kadının önündeki fincanı alarak tepsiye koydu. "Kaynamamış suyla yapılmış çayı içmek doğru değildir."

"Suyun kaynayıp kaynaması o kadar önemli mi?"

"Her şey önemlidir."

O sırada arkada bir ses duyuldu, Gerda odaya girdi. Elinde bir çanta vardı. Gözleri Poirot'dan Henrietta'ya kaydı.

Henrietta hemen atıldı.

"Gerda, korkarım ki, fazlasıyla şüpheli bir kişiliğim var. Anlaşılan Mösyö Poirot beni buraya kadar izlemiş. Benim John'u öldürdüğümü düşünüyor, ama bunu kanıtlaması olanaksız."

Yavaş yavaş ve özellikle sözcükleri vurgulayarak konuşmuştu. Böylelikle Gerda da korkup, kendini ele vermediği sürece sorun olmayacaktı.

Gerda kayıtsız bir tavırla, "Çok üzüldüm Henrietta," dedi. "Bir çay alır mıydınız Mösyö Poirot?"

"Hayır. Teşekkür ederim madam."

Gerda tepsinin başına oturdu. Zavallı, çaresiz bir tavırla konuşmaya başladı. "Üzgünüm ama herkes dışarıda, evde kimse yok. Kız kardeşimle çocuklar pikniğe gittiler. Ben kendimi pek iyi hissetmiyordum, bunun için beni evde bıraktılar."

"Geçmiş olsun madam."

Gerda fincanlardan birini alıp çayını içti.

"Öyle perişanım ki. Her şey öyle üzücü ki. Bakın, şimdiye dek *her şeyi* John ayarlardı, şimdi ise John yok..." Sesi titremeye başladı. "Artık John yok..."

Hüzün, acı ve şaşkınlık dolu bakışları bir ona bir diğerine gidip geliyordu.

"John olmadan ne yapacağımı bilemiyorum. John benimle ilgilenirdi. Çocukların her şeyini de o ayarlardı. Şimdi çocuklar bana sürekli sorular soruyorlar, onlara doğru dürüst bir cevap veremiyorum. Terence'a ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Durmadan, "Babam neden öldürüldü?" diye sorup duruyor. Tabii, günün birinde bunu keşfedecek. Terence her zaman her şeyi *bilmek* ister. Ama beni asıl şaşırtan, 'kim' diye değil de, 'neden' diye sorması."

Arkasına yaslandı. Dudakları mosmor olmuştu.

Kesik kesik mırıldandı. "Kendimi... pek iyi... iyi hissetmiyorum. Eğer John... John..."

Poirot hemen onun yanına koştu, iskemlesine oturmasına yardım etti. Gerda'nın başı öne düştü. Poirot eğilip onun gözkapaklarını kaldırdı, sonra doğruldu. "Kolay ve oldukça acısız bir ölüm."

Henrietta onun yüzüne bakakaldı.

"Kalp mi? Yoo, hayır, hayır." Birden aklına başka bir şey gelmişti. "Çayın içinde bir şey vardı. Demek çayın içine bir şey koymuş? Demek intihar etmek için bu yolu seçti?"

Poirot başını salladı.

"Yoo, hayır. O *sizin* için konmuştu. O *sizin* fincanınızdaydı."

"*Benim* için mi?" Henrietta'nın sesinden buna inanamadığı anlaşılıyordu. "Ama ben ona yardım etmeye çalışıyordum."

"Hiç önemli değil. Siz hiç tuzağa düşmüş bir köpek gördünüz mü? Herkese saldırır, kim elini uzatsa diş gösterir, ısırmaya çalışır. Onun kafasında tek bir şey vardı, sizin onun sırrını bildiğiniz ve ortadan kalkmanız gerektiği."

Henrietta yavaşça, "Siz de beni fincanı tepsiye bırakmaya mecbur ettiniz, yani siz onun..."

Poirot hemen sözünü kesti.

"Hayır, hayır matmazel. Kesinlikle fincanın içinde bir şey olduğunu bilmiyordum. Ben yalnızca olabileceğini düşünmüştüm. Fincanların her ikisi de tepsinin içinde olduğuna göre onun zehirsiz olanı içmesi de mümkündü, nasıl diyelim, bu da şans işte. Ben kendi hesabıma bu sonucu Tanrı'nın bir lütfu olarak görüyorum. Hem kendisi için hem de o iki masum çocuk için."

Henrietta'ya dönerek, nazikçe, "Çok yorgunsunuz değil mi?" dedi.

Henrietta buna cevap vermeyip, "Katilin o olduğunu ne zaman anladınız?" diye sordu.

"Tam olarak bilemiyorum. O gördüğüm sahne yapaydı, bunu ilk anda hissetmiştim. Ama sahneyi hazırlayanın *Gerda Chris-*

tow olduğunu uzunca bir süre anlayamadım. Davranışları abartılıydı, rol yapıyor gibiydi ama sonuçta o da sahnenin bir parçasıydı. Bu olayın basitliği ve de aynı zamanda karmaşıklığı karşısında şaşırmıştım. Çok geçmeden bu işte asıl savaşmak zorunda kaldığım şeyin sizin yaratıcı zekânız olduğunu ve yapmak istediğinizi fark eden akrabalarınızdan yardım gördüğünüzü ve takdir edildiğinizi anladım. Neden *kendinizi* öne attınız, neden bunu yaptınız?"

"Çünkü John böyle olmasını istiyordu. Benden bunu istedi. Ölürken, 'Henrietta,' demesinin anlamı buydu. Her şey o bir tek sözcükte gizliydi. Benden Gerda'yı korumamı istiyordu. Bakın, o Gerda'yı seviyordu. Hatta sanırım onu tahmin ettiğinden de fazla seviyordu. Benden de, Veronica Cray'den de çok seviyordu. Gerda ona aitti. John sahip olabildiği şeyleri severdi. John, Gerda'nın bu yaptığından sonra onu bunun sonuçlarından koruyacak bir kimse varsa onun da ben olduğumu çok iyi biliyordu. Ve de onu sevdiğim için istediği her şeyi yapacağımı da biliyordu."

"Siz de hemen işe koyuldunuz."

"Evet. İlk düşünebildiğim elindeki tabancayı alıp havuza düşürmek oldu. Parmak izlerini yok etmenin yolu buydu. Sonradan cinayet silahının o tabanca olmadığını öğrenince, hemen diğer tabancayı aramaya koyuldum. Tabii Gerda'nın onu nereye saklamış olabileceğini tahmin ettiğim için de hemen buldum. Grange'la adamlarından bir ya da iki dakika önce davranmıştım."

Kısa bir ara verdikten sonra anlatmaya devam etti. "Tabancayı Londra'ya götürme olanağı bulana dek kendi sırt çantamda sakladım. Sonra da stüdyomda polisin bulamayacağı bir yere sakladım. Ta ki buraya getirip, polisin bulacağı bir yere koyana dek."

"Kil atın içine saklamıştınız değil mi?"

"Siz nereden biliyorsunuz? Evet. Sugeçirmez bir tuvalet çantasının içine yerleştirdim, etrafını telle sararak şekil verdim ve sonra kil tasarımı bunun etrafına killeri yapıştırarak yaptım. Ne de olsa polis elinde sağlam bir kanıt olmadan bir sanatkârın eserini parçalayamazdı, öyle değil mi? Peki ama siz bunu nasıl keşfettiniz?"

"Model olarak at seçmenizden. Bilinçaltınızın bir yerine Truva Atı'nın öyküsü yerleşmiş olmalı. Peki ya parmak izlerini nasıl hallettiniz?"

"Oturduğum sokakta kibrit satan kör bir adam var. Kibrit alırken cebimden para çıkarmak için eline bir an için tutuşturduğum şeyin ne olduğunu bilmesine olanak yoktu." Poirot ona bir süre dikkatle baktı.

"*C'est formidable*![1] Siz şimdiye dek rastladığım en iyi, en becerikli düşmanlarımdan birisiniz matmazel."

"Öyle mi? İtiraf edeyim ki her an sizden bir adım önde olmaya çalışmak çok yorucuydu."

"Biliyorum. Her tarafa o tuhaf resmi çizerek, bununla bir kişiyi değil herkesi –tabii Gerda Christow dışında– şüpheli olarak işaret etmeye çalıştığınızı fark edince gerçeği sezmeye başladım. Her bulgu daima ondan uzağı işaret ediyordu. O Ygdrasil resmini her tarafa çizerek özellikle benim dikkatimi onun üstünden çekmeyi ve sizden şüphelenmemi sağlamaya çalıştınız. Bu arada sizin ne yapmaya çalıştığınızı çok iyi bilen Lady Angkatell de zavallı Müfettiş Grange'ın şüphelerini sürekli farklı kişilere yönlendirerek çok eğleniyordu. David'e, Edward'a, kendisine."

---

(1) Korkunç!

"Şüpheleri gerçek bir suçlunun üzerinden uzaklaştırmak istiyorsanız bunun tek bir yolu vardır: Şüpheleri başkalarının üzerine çekmek ama asla bir noktaya yoğunlaşmamak. Her ortaya çıkan ipucunun umut verici görünmesinin, ama sonra bunların boş çıkıp araştırmanın ilerleyememesinin nedeni buydu."

Henrietta karşısındaki sandalyeye külçe gibi yığılmış kadına baktı ve mırıldandı. "Zavallı Gerda."

"Bütün bunları yaparken tek düşünceniz bu muydu?"

"Evet, sanırım öyle. Gerda, John'u çok fazla seviyordu. Ama bir türlü onu olduğu gibi görüp, sevmek istemedi. Onu bir kaide üstüne oturttu, görkemi, asaleti, fedakârlığı, tüm iyi nitelikleri onda bütünleştirdi. O yaptığı bu puta taptı. Bir idolü yerinden indirirseniz, geride kalan bir hiçtir." Bir an sustu, sonra ekledi. "Ama John bir kaide üstündeki put, bir idol değildi. O gerçekti, canlıydı, yaşıyordu. Hayat doluydu, hem de herkesten fazla. Alçakgönüllü, sıcakkanlı, yaşamı seven bir insandı. Çok büyük bir doktordu... evet, çok büyük bir doktordu. Ve o öldü... ölümüyle dünya çok değerli, çok büyük bir insan kaybetti. Ben de sonsuza dek seveceğim tek adamı kaybetmiş oldum."

Poirot elini şefkatle genç kadının omzuna koydu.

"Ama siz kalbine hançer saplı olarak yaşamayı başarabilecek insanlardansınız. Hayata devam edecek güçtesiniz."

"Bu biraz dramatik olmadı mı?"

Henrietta başını kaldırdı ve Poirot'ya baktı. Dudaklarında acı bir gülümseme belirmişti.

"Bu benim yabancı olmamdan ve özel sözcükler kullanmaya çalışmamdan kaynaklanıyor olabilir matmazel," dedi Poirot.

Henrietta birden, "Bana karşı çok nazik davrandınız," dedi.

"Bunun nedeni sizi çok takdir ediyor olmam."

"Mösyö Poirot, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? Yani Gerda konusunda?"

Poirot, Gerda'nın deri çantasını eline aldı. Çantayı ters çevirdi, içindeki kahverengi ve diğer renklerdeki süet parçaları dışarı boşalttı. Bunların arasında parlak kalın kahverengi deriden bazı parçalar da vardı. Poirot bunları alıp bir araya getirdi.

"Bu tabancanın kılıfı," dedi. "Bunu alıyorum. Zavallı Madam Christow, zaten psikolojik sorunları vardı, aşırı gergindi, kocasının ölümü de üstüne eklenince dayanamadı. Bir cinnet anında intihar ettiği yolunda bir karar çıkarmaya çalışacağım..."

Henrietta yavaşça, "Ve hiç kimse gerçeği öğrenemeyecek, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım yalnızca bir kişi bunu öğrenmek isteyecek ve öğrenecek. Doktor Christow'un oğlu. Sanırım bir gün bana gelip gerçeği öğrenmek isteyecek."

Henrietta haykırdı. "Bunu ona anlatmayacaksınız, değil mi Mösyö Poirot. "

"Aksine, anlatacağım."

"Oh, *hayır, hayır*."

"Anlamıyorsunuz. Hiç kimsenin incinmemesini istiyorsunuz, bu size katlanılamaz bir durum gibi görünüyor. Ama bazı kişilerin bilinçleri için asıl katlanılamaz olan bunun tam tersidir, bilmemek! Şu zavallı kadının biraz evvel ne söylediğini unuttunuz galiba. "Terence her zaman, her şeyi *bilmek* ister," demişti. Bilimsel bir zekâ için gerçek her şeyin önünde gelir. Gerçek ne kadar acı olsa da ka-

bul edilebilir ve yaşamın çarkları arasında öğütülebilir. Yaşam denilen tasarımda yerini bulur."

Henrietta ayağa kalktı. "Burada bana ihtiyacınız var mı, yoksa gideyim mi?"

"Sanırım gitmeniz daha doğru olur."

Henrietta başıyla onayladı. Sonra mırıldandı. "Sanki nereye gideceğim ki? John olmadıktan sonra ne yapabilirim ki?"

"Gerda Christow gibi konuşuyorsunuz. Nereye gideceğinizi ve ne yapacağınızı sizin bilmeniz gerekir."

"Öyle mi? Çok yorgunum Mösyö Poirot, çok yorgunum."

"Haydi, gidin çocuğum. Sizin yeriniz yaşayanların yanı! Ben burada ölüyle kalırım."

30. BÖLÜM

Henrietta Londra'ya doğru giderken aynı sözcükler kafasında yankılayıp duruyordu.

"Ne yapacağım? Nereye gideceğim?"

Son birkaç haftadır sürekli bir gerginlik, heyecan ve huzursuzluk içinde yaşamış, bir an bile rahatlayamamıştı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı, ona John'un yüklediği bir görev. Şimdi bunların hepsi bitmişti; başarmış mıydı, yoksa başarısızlığa mı uğramıştı? Sonuç her iki açıdan da değerlendirilebilirdi. Ama ne olursa olsun, görev son bulmuştu. Ve o bunun yorgunluğunu üzerinde korkunç derecede hissediyordu.

O gece Edward ile terasta konuştuklarını düşündü –John'un öldüğü günün akşamı– havuz başındaki kameriyeye gidip kibrit ışığında demir masanın üstüne özellikle çizdiği Ygdrasil resmini. Daha oturup John'un yasını tutma fırsatı bile bulamamıştı.

Edward'a, "John için yas tutacak birine benziyor muyum ben?" demişti.

O günden beri bir an huzur duymamış, bir an için kederin onu pençesine almasına izin vermeye cesaret edememişti.

Ama artık yasını tutabilirdi. Artık dilediğince zamanı vardı.

Hafifçe mırıldandı. "John... John..."

Acı ve kadere isyan duyguları tüm benliğini kapladı. Keşke o zehirli çayı ben içmiş olsaydım, diye aklından geçirdi.

Araba kullanmak ona güç veriyor, biraz olsun zihnini rahatlatıyordu. Ama birazdan Londra'da olacaktı. Arabayı garaja bırakacak, o boş stüdyoya çıkacaktı. Ve orası hep boş olacaktı, John bir daha asla orada oturup ona çıkışmayacak, ona kızmayacak, onu istediğinden de fazla sevmeyecek, ona coşkuyla hastalıklardan, hastalardan, Ridgeway hastalığından bahsetmeyecekti... Başarılarından ve başarısızlıklarından, Bayan Crabtree'den ve St. Christopher'dan... Ve birden kafasında zihnini örten kara perdeyi aydınlatan bir şimşek çaktı: St. Christopher Hastanesi.

"Tabii. Oraya gitmeliyim. St. Christopher'a."

Dar hasta karyolasında yatan Bayan Crabtree, ziyaretçisini çapak dolu, parıltılı gözlerle süzdü.

Kadın aynen John'un anlattığı gibiydi. Henrietta o anda birden içinde bir sıcaklık, ruhunda bir rahatlama hissetti. Bu gerçekti ve kalıcıydı. Burada, kısa bir an için bile olsa, John'u yeniden bulmuştu.

"Zavallı doktor, çok korkunç değil mi?" diyen Bayan Crabtree'nin sesinde esefle keyif sanki birleşmişti, çünkü Bayan Crabtree yaşamı seviyordu. Ani ölümler, özellikle cinayetler ya da bebek ölümleri hayatın acı ama renkli kısımlarıydı.

"Böyle kurşunu yiyerek göçmek. Duyduğumda midem altüst oldu. Gazetelerde yazılanların hepsini okudum. Kız kardeşim bana bulduğu tüm gazeteleri getirdi. Ne iyi değil mi? Fotoğafları, her

şeyi gördüm. O havuz, sonra malikâne... Mahkemeden çıkan karısının hali, malikânenin sahibi Bayan Angkatell. Bir sürü fotoğraf. Olay gerçekten gizemli, öyle değil mi?"

Kadının bu keyifli hali Henrietta'ya çok itici gelmişti. Ama yine de bundan hoşlandı, çünkü John'un da bundan hoşlanacağını biliyordu. John arkasında kalanların ağlayıp, ağıt yakacaklarına, Bayan Crabtree'nin yaptığı gibi boş verilmiş gibi görünüp, kederini içine akıtmalarını yeğlerdi.

"Tek umudum bunu yapanın enselenmesi ve darağacına gönderilmesi," diye ekledi Bayan Crabtree kin dolu bir ses tonuyla. "Artık insanları bir zamanlar olduğu gibi halkın önünde meydanda asmıyorlar, ne yazık! Hep birinin asılmasını seyretmek istemişimdir. Eğer 'doktoru öldüren' bulunsa ve ipe çekilecek olsa, inanın gözüm hiçbir şeyi görmez hemen oraya koşardım. Ahlaksızın, vicdansızın önde gideni olmalı. Doktor bu dünyadaki ender rastlanılacak adamlardan biriydi. Çok akıllıydı. Onunla olmak çok hoştu. İstesen de istemesen de seni güldürürdü. Onunla neler konuşmadık ki! İnanın doktor için her şeyi, ama her şeyi yapardım!"

"Evet," dedi Henrietta. "O zeki bir insandı. Büyük bir adamdı."

"Onun dünyası bu hastaneydi, burada yapabildikleri... hemşireler ve de hastaları. O yanınızdayken size iyileştiğinizi, iyileşeceğinizi hissettirirdi."

"Demek artık iyileşiyorsunuz?"

Kadının küçük kurnaz gözleri bir an için kapandı.

"Bundan o kadar emin değilim dostum. Şimdi bana şu gözlüklü, sözde tatlı dilli doktor bakıyor. Doktor Christow'dan o kadar farklı ki bir kez olsun yüzüme gülümsemedi. Doktor Christow

başkaydı, o bir taneydi, her zaman şakalaşırdı benimle! Bazen bana iğrenç ilaçlar verirdi, üzerimde yeni tedaviler denerdi. Ona, "Artık buna dayanamam, doktor," demek isterdim ama o, "Evet, dayanırsınız, Bayan Crabtree," derdi. "Siz güçlüsünüz. Bunu kullanmalısınız. Siz ve ben tıp tarihine geçeceğiz." Sizi daima neşelendirirdi. Doktor için her şeyi ama her şeyi yapardım! Sizden çok şey beklediğini bilirdiniz, ama ondan kopamazdınız. Bilmem anlatabildim mi?"

Henrietta, "Biliyorum," dedi.

Kadın küçük kurnaz gözleriyle Henrietta'yı süzdü.

"Affedersin tatlım, sen doktorun karısı değilsin ya?"

"Hayır. Yalnızca bir arkadaşıyım."

"Anlıyorum," dedi Bayan Crabtree.

Henrietta onun bir şeyleri hissettiğini düşündü.

"Eğer bir sakıncası yoksa neden beni ziyarete geldiğinizi öğrenebilir miyim?"

"Doktor bana sizden ve uyguladığı yeni tedaviden o kadar çok bahsetti ki. Nasıl olduğunuzu görmek istedim."

"Her gün geriliyorum, gün sayıyorum, tek yaptığım bu!"

Henrietta haykırdı. "Bunu yapmamalısınız. İyileşmelisiniz."

Bayan Crabtree gülümsedi. "Nalları dikmek gibi bir niyetim yok, bunu düşünme bile?"

"Öyleyse savaş! Doktor Christow hep senin bir savaşçı olduğunu söylerdi."

"Öyle mi?" Bayan Crabtree bir dakika kadar konuşmadan sessizce yattıktan sonra ağır ağır mırıldandı. "Onu vurana lanet olsun! Onun gibisi bir daha dünyaya gelmez!"

Bir daha onun gibisini göremeyeceğiz. O anda Henrietta'nın kafasından geçen sözcüklerdi bunlar. Bayan Crabtree onu dikkatle süzüyordu.

"Ayağını sağlam bas tatlım, yürekli olmalısın," diyen Bayan Crabtree ekledi. "Umarım güzel bir cenaze töreni olmuştur."

Henrietta zorunlu olarak, "Güzel bir törendi," dedi.

"Lanet olsun. Katılmak isterdim." Bayan Crabtree iç geçirdi. "Benim artık bundan sonra gideceğim tören ancak kendi cenaze törenim olur."

Henrietta birden haykırdı. "Hayır. Kendini bırakmamalısın. Daha biraz önce sen kendin Doktor Christow'un sana birlikte tıp tarihine geçeceğinizi söylediğini anlattın. Artık bu yola tek başına devam etmelisin. Tedavi aynı tedavi. Artık iki katı cesur olmalısın, ikiniz için, tıp tarihini yazmak sana düşüyor!"

Bayan Crabtree ona bir iki dakika kadar ilgiyle baktı.

"Biraz yüksekten uçtun gibi. Ama elimden geleni yapacağım dostum. Bundan fazlasını söyleyemem."

Henrietta ayağa kalkıp elini uzattı. "Hoşça kal. İzin verirsen tekrar gelip seni görmek isterim."

"Evet tabii... gel. Doktordan bahsetmek bana iyi geldi." Gözü yine belirgin bir şekilde seğirmeye başlamıştı. "Doktor her anlamda doğru bir adamdı."

"Evet," dedi Henrietta. "Öyleydi."

"Sakın kendini harap etme, giden gitti. Onu geri getiremezsin."

Henrietta, Bayan Crabtree ile Hercule Poirot'nun farklı dillerde de olsa aynı şeyi söylediklerini düşünüyordu.

Chealsea'ye döndü, arabasını garaja park etti ve yavaşça stüdyosuna doğru yürüdü.

İşte o an geldi, diye düşünüyordu. Korktuğum o an, yalnız kalacağım an.

Artık buna daha fazla dayanamam. Yası, kederi yaşayacağım.

Edward'a ne demişti? 'Ben yas tutacak bir kadına benziyor muyum?'

Bir sandalyeye oturup, yüzüne düşen saçlarını geriye attı.

Yalnız, kimsesiz. Bu korkunç boşluk.

Gözyaşları ağır ağır yanaklarından aşağı akmaya başladı.

Yas, diye düşündü, John için yas tutmak. Ah John... John.

Anımsa, anımsa... birden sanki onun acı dolu sert sesini duydu.

"Eğer bir gün ölürsem senin yapacağın ilk iş, gözünden aşağı yaşlar boşalırken bile matemde bir kadın ya da kederi anlatan bir figür yapmaya başlamak olur."

Huzursuzlukla kımıldanırken irkildi. Neden sanki bu şimdi aklına gelmişti ki?

Keder... keder... Yüzü peçeyle örtülmüş bir figür... görüntüsünden bile kederi sezilebilen bir kadın. Başı öne eğik, örtülü...

Sumermerinden.

Şeklin ana hatlarını gözünde canlandırabiliyordu; ince, uzun, acısını içine gömmüş, yası üzerindeki örtüden bile okunan uzun, kederli hatlar...

Mermerin şeffaf, temiz katılığından dışa taşan büyük bir ıstırap.

"Eğer ölürsem..."

Sonra tüm benliğini kaplayan büyük bir hüzün duydu.

İşte ben buyum, dedi kendi kendine. John haklıydı. Ben tüm benliğimle ne sevebilirim ne de yas tutabilirim.

Midge gibi değilim ben. Midge gibi insanlar hayatın anlamıdır.

Midge'le Edward Ainswick'telerdi.

Gerçek... güç... yakınlık... buydu.

Ama ben... ben yalnızca bir birey değilim, diye düşündü. Ben bana ait değilim, benim içimde benden öte bir şeyler var. Ben herkes gibi ölüm için yas tutamam. Ben ancak yasımı, sumermerinden bir figürle ifade edebilirim...

Eser No. 58. Yas. Sumermeri. Miss Henrietta Savernake...

Derin bir soluk alırken mırıldandı. "John, bağışla beni, bağışla beni. Farklı davranmak elimde değil."

SON

